crime scene 23

RICHARD ALEAS

FINAL EXIT

23

FINAL EXIT

RICHARD ALEAS

SHAMUS Award - 2007

Final Exit, deznodământul romanului *Fabrica de păcate*

SHAMUS Award – 2007

Final Exit, deznodământul romanului *Fabrica de păcate*

Richard Aleas
Final exit

RICHARD ALEAS, *Songs of Innocence*, 2007
CRIME SCENE PUBLISHING 2010 pentru prezenta ediție

CRIME SCENE PUBLISHING – imprint al grupurilor FLACĂRA și TRITONIC

Editor – coordonator: GEORGE ARION

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
ALEAS, RICHARD
Final exit / RICHARD ALEAS; traducerea Alexandru Macovescu – București, Crime Scene Publishing 2010

ISBN 978-606-92276-7-1

I. MACOVESCU, ALEXANDRU (trad.)
821.133.1-31=135.1

Coperta: ALEXANDRA BARDAN
Redactor: ALEXANDRU ARION, PETRU FRANDIN
Tehnoredactare: LAURA TIBĂR
Bun de tipar: Ianuarie 2010
Comanda: nr. 1 / ianuarie 2010
Tipar FED PRINT
Tipărit în România

Richard Aleas

Final Exit

Traducere din limba engleză
Alexandru Macovescu

~ 23 ~

Richard Aleas este pseudonimul lui Charles Ardai, născut în 1969, editor și scriitor. Este cunoscut ca Director General Executiv al companiei Juno, furnizoare de servicii de Internet și ca director și fondator al editurii *Hard Case Crime,* specializată în romane polițiste.

S-a născut în New York, fiind fiul a doi supraviețuitori ai Holocaustului. Într-un interviu acordat postului național de radio Ardai spunea că poveștile pe care le-a auzit de la părinții săi atunci când era copil erau cele mai înspăimântătoare cu putință și i-au dat impresia că un punct mic de lumină era înconjurat de foarte mult întuneric. El recunoaște că acele povești i-au influențat creația și capacitatea de a-și impregna personajele cu suferință.

Ardai este autorul volumelor de nuvele *The Return of the Black Widowers, Great Tales of Madness and the Macabre* și *Futurecrime*.

Romanul *Fabrica de păcate* (Little girl lost) a fost publicat în 2004 și a fost nominalizat pentru Edgar Allan Poe Award și pentru Shamus Award, al doilea roman al său, *Songs of Innocence (Final Exit,* în ediția română), a câștigat Shamus Award pentru cel mai bun roman al anului. *Fabrica de păcate* a apărut în noiembrie 2009 la Editura Crime Scene.

Alte romane publicate: *Fifty-to-One* în 2008 și *Hunt Through the Cradle of Fear* în 2009.

Sexul este mijlocul prin care moartea face mai multe victime.

Karl Kroeber

PARTEA I

Oare pot vedea nenorocul semenului meu
Și să nu sufăr la rândul meu?
Oare pot vedea a unui semen jale
Și să nu-i aduc blânda alinare?

William Blake
Cânturile inocenței

Capitolul 1

Pe vremuri am fost detectiv particular, dar cu toții aveam atunci alte meserii decât acum.

Cel mai talentat dramaturg al nostru fusese șofer de taxi, iar înainte lucrase ca laborant la una dintre cele mai mari companii farmaceutice din Jersey, unde spăla pahare Berzelius pentru trei dolari pe oră. Am mai avut și un scriitor de proză scurtă care a lucrat odată la NBC, vânzând spațiu publicitar firmelor Ford și Gilette, și un scenarist chipeș și tânăr care încă depindea de cecurile primite de la creatoarea de modă cu care fusese însurat pentru puțin timp. Era de trei ori mai în vârstă decât el când s-au căsătorit și nu putea să dureze.

Mai aveam și un agorafob în curs de vindecare și mai aveam și un fost pușcăriaș.

Și mai era și Dorrie.

Pe geam era lipită o poză de grup în care Dorrie îi lua de umeri pe ceilalți trei sau patru oameni aflați aici astă-seară: Adam Rosenthal, Alison Bell și Michael… Isuse, care era numele său de familie?

Eu nu eram în poză. Fusesem de partea cealaltă a obiectivului.

Michael stătea în picioare într-un colț al încăperii, lângă avizier, și sorbea vin alb dintr-un pahar de plastic în timp ce se uita la anunțurile, multe dintre ele vechi, apărute în diverse reviste literare ale Universității Columbia. În toate se cereau donații; unele anunțau strângeri de fonduri; câteva erau despre foști studenți celebri care organizau lecturi sau seminalii. Părea adâncit în studiul acestor anunțuri fără sens, însă, dacă te uitai în ochii lui, vedeai că sunt imobili, că fixează ceva aflat nu prea departe fără să vadă nimic.

A, da! Contini îl chema. Michael Contini. Ați putea crede că mi-am amintit, căci eu mă ocupasem de cererea lui. Dar mă ocupasem de nenumărate cereri, îmi trecuseră prin fața ochilor o groază de nume, iar în seara asta gândul mi-era în altă parte.

Lane Glazier era singurul din cameră care ținea în mână un pahar de sticlă, nu de plastic, și bătea în el cu un cuțit de desfăcut scrisori. A spus:

— Atenție, toată lumea! și s-a făcut liniște.

— Vă mulțumesc că ați venit!

Avea o față rotundă pe care i se citeau acum timiditatea și compasiunea.

— Ați cunoscut-o cu toții pe Dorrie. Unii dintre noi chiar mai bine decât alții. Era prietena noastră, era studenta noastră, zise el dând din cap în direcția lui Stu Kennedy, care stătea pe canapea. Făcea parte din familia noastră.

Toți au întors capul spre singura persoană pe care nu o cunoșteau decât după nume. L-am rugat pe Lane s-o cheme între noi, dar am regretat, căci arăta mai mult furioasă decât îndurerată, de parcă noi toți eram vinovați de moartea fiicei sale.

— Ne-am strâns aici în seara asta ca să ne amintim de Dorrie, așa cum am cunoscut-o; era o fată deosebită…

— Numele ei era Dorothy, a spus mama ei.

Vocea îi era tăioasă ca o lamă de cuțit. Lane a amuțit, înghițindu-și restul cuvintelor.

— Dorothy, nu Dorrie. Dorothy Louise Burke, a reluat ea, uitându-se urât la noi toți pe rând. Măcar folosiți-i afurisitul de nume!

Nimeni n-a scos o vorbă. Ce puteam spune? Eram cu toții stânjeniți de reacția ei, doream să plece sau să plecăm noi și s-o lăsăm singură cu durerea ei, sau să ne lase ea în pace s-o jelim pe Dorrie. În final, Lane i-a spus:

— Da, Dorothy. Îmi pare rău. Dorothy era o fată deosebită. Dorothy Louise Burke, fiica dumneavoastră, era o fată deosebită și toți îi simțim lipsa.

Chipul molatic și ochii lui ca de câine implorau aprobare, compasiune, orice. Dar mama ei se uita la el fix, cu ochii ei de cărbune ca ai unui om de zăpadă.

Eva Burke era scundă, dar solidă. Arăta ca un halterofil, lată în umeri și în șolduri, cu picioare groase cât trunchiul de copac. N-o puteai ghici pe fiica ei în trăsăturile sale sau, cel puțin, eu nu puteam. Ceea ce vă poate duce cu gândul că fata semăna cu tatăl ei, dar nici asta nu era adevărat. Pe când o ajutam fără succes la tema pentru seminarul lui Stu Kennedy, i-am găsit tatăl, un om scund, vânos, oacheș, păros și mereu asudat. Însă Dorrie avea trăsături fine și picioare lungi și frumoase. Recunosc că nici eu nu prea semănăm cu părinții mei.

M-am gândit să-l invităm și pe tatăl ei, dar Dorrie nu-l mai văzuse de mulți ani și îmi aminteam perfect ce-mi spusese ea despre felul în care s-au despărțit părinții ei – n-ar fi fost o idee prea bună ca ei să se întâlnească. Nici c-am invitat-o pe maică-sa n-a fost o idee strălucită.

Am rămas singur în cameră cu doamna Burke. Făceam curat, aruncam paharele și farfuriile de plastic folosite și le strângeam pe celelalte; mă mișcam cu grijă din cauza bandajului de la piept. Trecuse doar o zi din cele șase săptămâni pe care mi le dăduse doctorul până la vindecare și, pe deasupra, avusesem dureri toată noaptea. Doamna Burke a rămas în picioare cam în același ioc în care stătuse toată seara. Acopeream cu folie de plastic o farfurie cu brânză, când a început să vorbească:

— Dumneavoastră sunteți Blake?

— Da, i-am răspuns, lăsând farfuria jos și venind spre ea.

— Aș vrea să faceți ceva pentru mine.

— Sigur, i-am spus. Ce anume?

— Vreau să-l găsiți pe omul care mi-a omorât fata.

Eram surprins. Mă așteptam să-mi ceară un pahar cu vin sau niște brânză.

— Doamnă Burke, nu sunt… nu știu ce v-a zis Dorrie despre mine, dar n-am…

— *Dorothy* mi-a spus că unul dintre colegii ei este detectiv particular. John Blake. Nu dumneavoastră sunteți?

— Ba da. Dar m-am lăsat de meseria asta cu ani în urmă, sunt aproape trei ani de-acum.

— Dar ați făcut-o, așa că puteți s-o faceți din nou.

Am dat din cap că nu și ea la fel.

— Ba da, puteți! Ați cunoscut-o pe fata mea. Aveți mai multe șanse decât un străin să-l găsiți pe ticălosul care a omorât-o.

Și-a deschis poșeta și a scos un carnet de cecuri și un stilou.

— Nu-mi pasă cât costă, a continuat ea. Doar să-mi spuneți. O mie de dolari? E de ajuns? Sau două mii? Cât?

I-am luat stiloul din mână și i l-am pus din nou în poșetă.

— Știu că sunteți necăjită, doamnă Burke.

Mi-a dat mâna la o parte.

— Nu mă luați pe tonul ăsta! Fata mea a fost omorâtă și poliția nu face nimic. Trebuie să fac ceva.

Vreau doar să-mi spuneți cât mă costă.

Mi-am cântărit vorbele cu grijă.

— Doamnă Burke, există un motiv pentru care poliția nu face mare lucru. Ascultați-mă! Iată motivul: a fost găsită în cadă cu o pungă de plastic pe cap, iar pe jos se afla un exemplar din *Final Exit*[1].

I-am luat mâna, deși ea nu prea voia să mi-o lase.

— I s-au găsit somnifere în organism; ziarele au scris că luase cel puțin douăzeci de pastile. Nimeni n-a obligat-o să le ia. Nimeni n-a așezat-o în cadă. Nimeni n-a obligat-o să citească acea carte.

Desigur că nu era chiar așa. Găsise cartea pe noptiera mea.

— Doamnă Burke, știu că nu vreți să auziți asta, dar Dorrie, sau Dorothy probabil că așa a murit.

Și-a tras mâna dintr-a mea. Mi-a înfipt în față arătătorul, iar celelalte degete și le-a strâns într-un pumn.

— E aiurea, tinere, și o știi și tu! Nu s-a sinucis. Fata mea n-ar fi făcut așa ceva! Ar trebui să-ți fie rușine!

N-am zis nimic.

— Ce-i cu tine? mă întrebă ea fără să aștepte vreun răspuns, ceea ce era bine, căci nu aveam ce să-i spun. Găsesc eu pe cineva. Dacă nu vrei să mă ajuți, o s-o facă altul. Dar dacă, pentru că ai refuzat să mă ajuți, iar individul care mi-a omorât fata scapă nepedepsit din cauza ta, tare aș vrea să știu cum o să te simți.

Acum ajunsese să țipe, iar zgomotul l-a făcut pe Lane să apară în ușa biroului său de vizavi. Stătea în prag și arăta foarte nefericit, în sacou și cu cravata lărgită la gât.

— Doamnă Burke, vă rog… John are de terminat ceva în seara asta.

Mama lui Dorrie stătea între noi, aruncându-ne priviri ca un taur între doi picadori, apoi s-a adunat, a trecut pe lângă Lane în deplină tăcere și s-a îndreptat spre liftul din hol.

— Las-o să plece! mi-a zis Lane, dar eu m-am dus după ea.

— Nu las lucrurile așa încă, a spus ea în timp ce aștepta liftul.

Clădirea nu are decât cinci etaje, iar catedra de creație literară e la ultimul și liftul face un secol până sus.

După expresia de pe fața mea, putea crede că mă îndoiesc de ea.

— Nu, nu încă, zise ea.

Nu mă îndoiam de ea. Aș fi vrut eu!

— Uitați, i-am spus, și am luat de pe perete o foaie lipită cu scotch („Supuneți-vă lui Quarto!”), am întors-o și mi-am scos pixul din buzunar. Vă dau numele unei cunoștințe care vă poate ajuta (am scris numele și numărul de telefon pe spatele foii). E foarte bună în meserie, mai bună ca mine.

S-a aprins beculețul de lângă lift și s-a deschis încet ușa. Omul de serviciu a ieșit din lift trăgând după el căruciorul cu produse pentru curățenie.

Doamna Burke mi-a luat foaia din mână. Am crezut că o să spună ceva. În schimb, a împăturit hârtia și și-a băgat-o în poșetă. N-a scos nicio vorbă, iar ușa de la lift s-a închis în urma ei.

Când am ajuns înapoi la birou, am sunat-o pe Susan. Părea răgușită, ca și când aș fi trezit-o dintr-un somn adânc, după o noapte de băut și fumat. Dar nu era adevărat. Așa era vocea ei, de când ieșise acum trei ani din spital, cu un plămân lipsă. O persoană pe care o cunoșteam o înjunghiase de cinci ori în piept și o lăsase acolo să moară. O persoană pe care credeam că o cunosc.

— Așteaptă puțin, zise ea, să închid televizorul.

Am auzit televizorul stingându-se și pași ce se apropiau de telefon.

— Mă uitam la știri. Nu știu de ce, că mă indispun. Ai auzit că vor să dea în Carolina de Sud o lege prin care să interzică vânzarea de jucării sexuale? Faci cinci ani de pușcărie. Poți să vinzi ce arme vrei, dar să te ferească Dumnezeu să-i vinzi unei femei un vibrator! Bun, tu ce mai faci, John?

— Îmi pare rău că nu ți-am mai telefonat, i-am zis.

— Nu-i nimic. Nu mă așteptam să mă suni. Ești ocupat cu… ce faci acum?

— Lucrez la Universitatea Columbia, în programul de creație literară. Sunt asistent la catedră.

— Asta-i bine, zise ea. Sunt sigură că ai multă treabă.

— Susan, chiar că-mi pare rău. N-am vrut să…

— Da, a spus ea. Știu.

— Te vezi cu cineva? am întrebat-o.

— Să zicem că-mi pare bine că nu trăiesc în Carolina de Sud. De ce m-ai sunat, John?

M-am uitat prin birou. Nu mai era nimeni. Lane se întorsese la el în birou. Oricum, am vorbit mai încet:

— Trebuie să-ți cer o favoare.

— Bine, aprobă ea reticentă.

— Mâine o să te sune o femeie. Eva Burke. I-am dat telefonul tău. Avea o fiică, Dorrie Burke. Poate ai citit în ziare, e studenta de la Columbia care a fost găsită moartă în apartamentul ei din Tiemann Place…

— Da, dar a fost sinucidere, nu-i așa?

— Așa zice poliția, dar mama ei nu crede. Vrea să angajeze un detectiv. Mi-a propus mie.

— Și tu nu vrei, pentru că slujba ta de asistent la catedră e așa de bine plătită că nu-ți mai trebuie niciun ban în plus.

— Am cunoscut-o pe fată, Susan.

— O, doamne! zise ca după o clipă de tăcere. Îmi pare rău, John.

— Sunt chestii pe care i le-am promis, chestii despre viața ei, de care nu voia să știe maică-sa.

— Ce fel de chestii?

— De exemplu cum își plătea chiria.

— Așa ca mine, pe vremuri?

Susan lucra la Serner, poate cea mai mare firmă de detectivi din oraș și cea mai cunoscută. Dar nu lucrase întotdeauna acolo. Când am cunoscut-o, era stripteuză.

— Mai mult sau mai puțin.

— Care din astea?

— Mai mult, i-am zis.

— Era prostituată?

— Cam așa ceva.

— Uite, zise Susan, nu-ți spun eu ce să faci, dar nu văd de ce ar trebui să-i zici ceva maică-sii. Știi ce? Ia-i banii, fă-te că lucrezi câteva săptămâni, apoi scrie un raport în care să constați, cu părere de rău: „Da, doamnă, a fost sinucidere.” Știi cum s-o faci. Doar tu m-ai învățat.

— Da, dar te rog, fă-o tu de data asta.

— De ce?

— Pentru că așa o să scap de ea până când termin ce am de făcut.

— Și ce anume?

Mă durea coasta ruptă.

— O să-l găsesc pe omul care i-a omorât fata, am spus.

Capitolul 2

Dorrie Burke era mai înaltă ca mine, nu chiar de 1,80 m fără tocuri dar, oricum, pe undeva pe-acolo, și își făcea intrarea în clasă de parcă acolo ar fi așteptat-o covorul roșu și o mulțime de fotografi cu blițuri. Nu poza intenționat în vedetă, dar toți ne întorceam capul după ea și o priveam îndreptându-se spre un loc liber, trântindu-și pe jos geanta de pe umăr și așezându-se. Aveai impresia că era obișnuită cu o asemenea reacție, dar și stânjenită ca o fată grasă care aude mereu băieții râzând de ea pe la spate.

Avea acea frumusețe pe care o vezi de obicei prin postere sau reviste, nu și în viață. Era ceva deosebit în forma chipului și a trăsăturilor sale; când o vedeai prima dată, rămâneai fără glas și te holbai la ea fără să vrei. Am văzut odată o femeie implicată într-un accident grav de mașină, care avea jumătate de față smulsă. Chirurgii plasticieni au făcut tot ce au putut: i-au dat un chip normal, dar era totuși ceva bizar la ea care te făcea să te zgâiești. La fel era și cu Dorrie. Nu puteai să nu te zgâiești la ea.

Eram deja de un an la Universitatea Columbia, unde lucram la catedra de creație literară, nu neapărat pentru bani, cât pentru că mi se permitea, ca angajat, să frecventez cursurile pe gratis. Nu știam ce să fac în continuare și cursurile puteau să-mi dea o idee. Mai întâi, am crezut că experiența mea de detectiv particular o să-mi servească în cariera de jurnalist de investigații, dar n-am fost acceptat la Facultatea de Jurnalism și am ajuns să lucrez la programul de creație literară. Era ca și cum picai la examenul de admitere la medicină și ajungeai antreprenor de pompe funebre. Întrucât eram cu zece ani mai mare decât un student, făceam cursuri la „Facultatea de Studii Generale” cum i se spunea eufemistic acelei secții a Universității, destinată directorașilor care urmau seara cursuri de economie sau cuplurilor ai căror copii își luaseră zborul de acasă și care voiau să-și umple după-amiezile cu ceva mai bun decât emisiunile lui Oprah. Totuși, unii studenți de la SG erau tineri care nu luaseră bacul și, după ce leneviseră un timp, erau dispuși să-și

continue studiile. Așa era și Dorrie. Într-o sală în care media de vârstă era de aproape 40 de ani, ea ieșea și mai mult în evidență.

— Trebuie să fiți doamna Burke, a zis Stu Kennedy de la masa de seminar, pe care își sprijinea coatele osoase. Îi tremurau mâinile din cauza unui Parkinson incipient, dar mai ales din cauza alcoolismului diagnosticat de mult timp. Nu mai putea să scrie la computer, mi-a mărturisit el la un pahar într-un bar din West End, așa că începuse să-și înregistreze romanele pe casetă.

Dorrie și-a dat părul de pe față și a încuviințat.

— Bun, a venit toată lumea și putem începe cursul, a zis Stu și s-a sprijinit de spătar, frecându-și mâinile. Acest curs se numește „Nonficțiune creativă". Ce înseamnă asta? Înseamnă să spui adevărul mințind credibil, spuse el cu o voce care tremura intenționat, ca aceea a unui actor de la Royal Shakespeare Company, în căutarea succesului. Și de ce ne aflăm aici? Eu sunt aici pentru că universitatea consideră că merit un salariu de mizerie, datorită cronicilor elogioase publicate despre cărțile mele pe când voi erați doar în stadiu de proiect. Pe de altă parte, voi ați venit aici ca să scrieți mai bine, ca să reușiți împreună să deveniți scriitori mai buni.

S-a întors spre tipul de lângă mine, un om musculos, îmbrăcat cu prost-gust, cu o căciuliță tricotată și două tricouri puse unul peste altul. Din bărbie îi ieșeau câțiva țepi, iar pe antebrațe avea tatuaje albastre de neam prost.

— Cu ce vreți să rămâneți după cursul ăsta, domnule Wessels? a reluat Stu.

Mi-am amintit ce scria în eseul trimis pentru înscriere. Era fostul nostru pușcăriaș, Kurland Wessels; făcuse trei ani pentru jaf armat și atac cu circumstanțe agravante, apoi i s-a anulat sentința și a fost eliberat. Asta însemna că toți mai aveam o șansă.

— Vreau să-mi termin cartea, zise el, pe un ton agitat, în care parcă mai auzeam ecoul zăngănitului ușii de la celulă închizându-se.

— Și dumneavoastră, doamnă Burke? zise profesorul Kennedy întorcându-se spre Dorrie. Cu ce speranțe ați venit aici?

Ea a dat din umeri, uitându-se în jur jenată.

— Să vă spun eu ce veți câștiga unul de la celălalt. Povești, conchise el, tușind cu flegmă și ștergându-se cu

dosul palmei. Tinerii scriitori – nu sunteți toți chiar așa de tineri dar sunteți toți *tineri* scriitori – nu iubesc nimic altceva mai mult decât să scrie despre ei înșiși. Așa nu merge, nu-i de ajuns. Aveți nevoie de alte surse de inspirație, iar fiecare dintre voi îi poate inspira pe ceilalți. Voi vă cunoașteți bine viața, dar ceilalți? Pentru ei e complet necunoscută, ca o poveste nespusă. Așa că vreau să vă luați un partener care să vă spună povestea lui, iar voi să le-o spuneți celorlalți. Asta aveți de făcut.

S-a uitat pe lista studenților și a început să strige perechile alcătuite parcă la întâmplare, apoi bifa numele strigate: doamna Waithaka cu doamna Gross. Doamna Fenner cu domnul Reynolds. Domnul Wessels cu domnul Breen.

Și tot așa a format opt perechi, până am rămas ultimul de pe tabelul în care figuram, iar Dorrie ultima de pe al ei.

— Domnul Blake cu doamna Burke, a anunțat el bătând cu mâna în masă. Asta-i tot.

Câteva seri după aceea, când eram cu el în separeul din spate al barului din West End și continuam să bem până aproape de ora închiderii, l-am întrebat ce metodă aplica, iar el a zâmbit: „Ooo, John, John! Cui era s-o dau ca pereche? Lui Kurland? Ar fi fost ca și cum ai da o friptură unui doberman înfometat. Știu că tu, prietene, ai să te porți frumos cu ea și, poate, dacă ai noroc, poate că și ea o să fie drăguță cu tine."

Luam cina la „Dan", un restaurant japonez de la intersecția bulevardului Broadway cu Strada 69. Era la fel de timidă cu mine ca și în timpul cursurilor, iar eu, ca să fac conversație, am început să-i pun o mulțime de întrebări, de parcă eram încă detectiv. Unde se născuse? La Philadelphia. Câți ani avea? 23. Părinții? Divorțați. La început îmi răspundea monosilabic, însă am continuat s-o întreb și, încetul cu încetul, și-a deschis sufletul. Ai frați sau surori? O soră, dar a murit când Dorrie avea trei ani. Ce a avut? Se pare că un fel de leucemie; mama lui Dorrie n-a vrut să-i spună mai mult. Dar a dat cumva vina pe taică-su atunci când căsnicia a început să se destrame.

Unde a făcut școala? Un semestru la Colegiul de Artă și Design Moore, apoi acasă a urmat doi ani la Colegiul Hunter din New York. De ce venise la New York? Dorea să lucreze în modă, iar New York e orașul

modei. Așa e! Încă mai dorea să lucreze în modă. A roșit înainte să-mi răspundă, s-a uitat în farfurie și a scos cu bețișorul aluatul prăjit de pe morcov.

— Ai idee cât de „departe” am ajuns în modă după cinci ani?

— Cât?

A scuturat din cap și zâmbetul timid de mai înainte i s-a șters de pe față.

— Eram la magazinul FAO Schwartz, zise ea.

— Cel de jucării de pe Fifth Avenue?

— Da, eram zâna care-i întâmpina pe cumpărători la intrare. Costumul era un Bob Mackie original, l-au angajat special ca să-l facă. Rochie lungă, pantofi de satin, o diademă și o baghetă magică. Aveam chiar și o baghetă magică. Fetițele care intrau și mă vedeau acolo se luminau la față, dar le era uneori frică să se apropie de mine. Eram cel mai frumos lucru pe care îl văzuseră în toată viața lor.

Apoi, și-a ridicat ochii și am văzut lacrimi în ei.

— Când se făcea ora trei, îmi scoteam costumul, îmi puneam blugii și plecam de la magazin; pe drum, mă întâlneam cu zâna de după-amiază, care era deja costumată și pe care toate fetițele o vor crede cel mai frumos lucru văzut vreodată.

Și-a șters ochii cu șervețelul, l-a făcut ghemotoc și l-a aruncat în farfurie.

— Îmi pare rău, i-am spus.

— De ce? Pentru că n-am cucerit lumea modei cu norocul și înfățișarea mea? Nici la loto n-am câștigat. Trebuie să mă scuz și pentru asta?

— Nu, am zis.

A dat din cap.

— Iartă-mă.

După ce am tăcut un timp, mi-a spus:

— Cred că nu-mi place să vorbesc despre mine.

— Asta o să ne facă tema mai dificilă.

— Păi, doar jumătate din ea, a spus ea și a zâmbit a doua oară în acea seară. Tu ce ai făcut înainte să ajungi la Universitatea Columbia? Să ghicesc… Erai moderator de emisiuni radiofonice?

— Nu.

— Terapeut?

— Nu.

— Poate preot?

Am zâmbit amândoi, iar ea s-a aplecat spre mine.

— Știi să asculți, John.

— Nu mai vrei să ghicești?

— Nu, mă dau bătută!

— Păi, am fost detectiv particular. E o meserie în care înveți să asculți pășurile oamenilor.

— Detectiv…

— Da!

— Pare interesant!

— Nu prea e. Stai mult timp la computer.

— Sau îi asculți pe oameni.

— Da.

— Ai ajutat mulți?

— Câțiva.

Acum eu eram acela care dădeam răspunsuri monosilabice.

— De ce nu mai ești detectiv?

— Dar tu de ce nu mai ești zână?

— Eu te-am întrebat prima.

M-am gândit un timp. Pe urmă i-am răspuns:

— O femeie pe care o iubeam a murit din cauza mea, iar alta era cât pe ce să moară. N-am mai rezistat.

Pe fața ei se citeau mila și suferința, pe care le simțeam și eu. M-a privit în ochi mai mult timp și n-a zis nimic și nici eu.

— Vrei să-mi povestești? zise ea.

Da, chiar voiam. Dar sunt lucruri pe care nu le vorbești la restaurant, unde chelnerițele plictisite din jur se prefac că nu te aud. Am plătit nota, ne-am luat hainele și am pornit spre campus.

Era aproape miezul nopții și ne plimbam singuri în întunericul de pe Broadway. Era o liniște stranie, străbătută doar de câteva sunete – motorul unui taxi rătăcit pe acolo, bucătarul dintr-o bodegă deschisă toată noaptea curățind morcovi pentru salata de mâine – care păreau fantome ale sunetelor dintr-un bocet înduioșător.

M-am trezit că-i povestesc despre Miranda, iubita mea din liceu, despre crima de pe acoperișul barului de striptease. I-am spus și de Susan, că era cât pe ce să moară, i-am mai spus și cum s-a terminat totul și că aveam mâinile pătate de sângele celor două femei[2]. I-am spus mai mult decât oricui. Nu-mi dădusem seama ce mult simțeam nevoia să mă destăinui cuiva.

Simțeam că mă podidește plânsul și-mi amintesc ce bine-mi părea că era întuneric și că ea nu-mi putea vedea lacrimile din ochi; ea, acea femeie frumoasă de lângă mine, acea străină căreia mă confesam. Dar probabil că m-a trădat vocea, pentru că m-a întrerupt și m-a mângâiat pe obraz. Apoi m-a luat în brațe și am început amândoi să plângem pentru ce am pierdut, ce am fost și nu mai suntem.

— John, îmi șopti ea la ureche, am să-ți spun de ce am încetat să mai fiu o zână din basme.

— Nu trebuie, i-am zis.

Dar mi-a povestit. Și de ce a încetat să fie o zână și ce a ajuns după aceea.

Dorrie a murit duminică dimineața, înainte de a se lumina de zi. Proprietarul nu avea cheia de la yala de sus, așa că poliția a trebuit să spargă ușa. Au găsit un apartament impecabil, de parcă era aranjat pentru primirea musafirilor. Totul era în perfectă ordine; în chiuvetă nu era nicio farfurie, iar pe covor nu era aruncat niciun obiect de îmbrăcăminte. Totuși, lipseau câteva lucruri, dar ei n-aveau de unde să știe.

Poliția a găsit apartamentul în această stare pentru că așa îl lăsasem eu. Aveam cheia de la yala de sus; mi-o dăduse ea de luni bune.

Am găsit-o în cadă, ușa de la baie era deschisă, iar apa se răcise. Punga de plastic îi era strânsă în jurul gâtului cu bandă adezivă gri și puțin umflată de la ultimele ei expirații. Avea ochii închiși.

Flaconul gol de pastile și capacul se aflau pe marginea chiuvetei. Mai rămăsese puțină apă pe fundul paharului de spălat pe dinți.

Nu-mi mai aduc aminte cât timp am stat acolo uitându-mă la ea, știind prea bine că nu era ceea ce părea să fie, că nu putea fi. Știind că trebuie să-l găsesc pe vinovat. Dar, mai întâi, am făcut ce-i promisesem că voi face când o să moară, deși speram că nu se va întâmpla niciodată. I-am luat laptopul și telefonul mobil și mi le-am pus în geantă; am luat sticlele și tuburile din sertarul de pe noptieră; i-am găsit hainele curate, împăturite frumos în comodă, chiloțeii minusculi și corsajele din plasă și cu sârmă la sutien, și cămășuța imprimată ca blana unui leopard, pe care i-o dăruise un client care ținea ca ea s-o poarte. Am luat toate lucrurile și niște hârtii

rămase intacte de pe raftul din dulap. Pe fundul coșului de gunoi am văzut, pe lângă fâșii de hârtie de la tocătorul cumpărat de ea de la Staples, o grămadă de confeti, provenite, se pare, de la facturi telefonice, bancare sau poze. Am luat o pungă de plastic de sub chiuvetă și am pus înăuntru toate fâșiile de hârtie, având grijă să nu-mi scape niciuna.

Pe pat, pe una dintre perne era un urs mare de pluș albastru, cu brațele groase întinse, parcă cerând să-l dezmierzi. Pe călcâiul unui picior se zărea emblema FAO (magazinul unde lucrase) cusută cu fir aurit. Mi-a zis că a cumpărat ursul cu banii primiți pe o săptămână lucrată ca zână; chiar dacă beneficia de reducerea pentru angajați, tot cheltuise o mulțime de bani. Dar era din pluș, deosebit și scump, iar pentru o fată care părăsise de două ori colegiul din Philadelphia și care locuia într-o garsonieră dintr-un bloc fără lift, într-o zonă proastă din oraș, era mare lucru să dețină un astfel de obiect scump. O altfel de fată și-ar fi cumpărat o reproducere artistică și ar fi înrămat-o sau o rochie frumoasă. Însă Dorrie a cumpărat ursul de jucărie.

În bucătărie, erau lăsate în chiuvetă doar o cană și o farfurie, pe care le-am spălat, le-am șters și le-am pus la locul lor. Pe robotul telefonic erau cele trei mesaje lăsate de mine în cursul dimineții; le-am șters. M-am gândit și la amprente, dar era imposibil să le șterg pe toate; veneam des la ea și amprentele mele erau peste tot. Mi-a venit în minte și pedeapsa pentru distrugerea probelor de la locul crimei, dar nu mă frământa prea tare. Poliția nu o să considere apartamentul ei ca fiind locul crimei, căci nu știa ce știam eu. Indiferent ce luam de acolo, nu o să-i afecteze investigațiile. Dacă le lăsam vreun indiciu asupra existenței paralele pe care o ducea Dorrie, acela va apărea într-o sordidă notă de subsol din ziare, ce le va îngădui cititorilor să dea din cap, siguri că au aflat de ce se sinucisese tânăra femeie. Și îi promisesem că nu o să permit una ca asta.

Eram gata să sting lumina și să ies din apartament, dar m-am întors în dormitor și am luat ursul de pluș sub braț.

Am sunat la 911 de la un telefon public din stradă. Le-am spus că sunt vecinul de vizavi și că m-am speriat văzând pe fereastră o femeie care-și trăgea pe cap o

pungă de plastic. Le-am dat adresa, dar am închis telefonul când mi-au cerut numele.

Am mai stat până am auzit sirena unei mașini, apoi am coborât la metrou pe intrarea de pe Strada 125. În vagonul în care am urcat nu era decât un om cu părul cărunt, îmbrăcat într-un trening kaki, ca uniforma celor de la asistență tehnică. A făcut semn spre urs:

— E pentru fiica dumneavoastră? zise el.

Am șovăit un pic, apoi am aprobat.

— O, ce-o să-i placă! Un urs mare ca ăsta! O s-o facă fericită. Foarte fericită. E o fată norocoasă.

Pe urmă metroul a intrat în tunel și scârțâitul roților a estompat tot ce mai voia să-mi spună despre fericire și noroc.

Capitolul 3

Am coborât din metrou la Strada Houston și am mai mers pe jos câteva străzi până în Strada Carmine, de lângă Bedford. E departe de Strada 125. Departe de orice.

Librăria de la etajul întâi al clădirii în care locuiam se autodenumea „Cărți de ocazie, interesante și anti-imperialiste”, ceea ce te ajuta să-ți faci o impresie despre cartier. Mai în jos pe stradă se afla Piațeta Father Demo, numită astfel după pastorul care organiza acolo mitinguri de protest pentru victimele incendiului din Triangle Shirtwaist. După colț era școala Little Red, botezată așa nu doar pentru culoarea cărămizilor; Jack Kerouac, Allen Ginsberg, Dylan Thomas și mulți alții obișnuiau să se întâlnească acolo – dacă nu știai, erau plăci care te informau. Totul indica vederile progresiste din acest cartier și toți ți-ar fi spus că de aceea au vrut să stea aici, dar nu era adevărat. Exista un singur motiv să locuiești pe Strada Carmine, același pentru care le-a plăcut să stea aici și lui Allen Ginsberg, și lui Jack Kerouac: era ieftin.

Am intrat în garsoniera mea. Am făcut loc pe un raft și am pus ursul lângă pasărea stricată din plastic din colivia ei de lemn, o altă vechitură de care eram legat sentimental. În ritmul ăsta, o să am în curând o întreagă menajerie.

Am conectat mobilul lui Dorrie la încărcător și l-am pus în priză, apoi l-am deschis și am început treaba migăloasă de a copia de mână toate numerele de telefon și adnotările din calendar. Cred că aș fi putut să conectez mobilul la computer și să descarc totul apăsând doar pe un buton, dar nu știam cum se face și, oricum, treaba asta mecanică îmi făcea bine. Îmi ținea mintea ocupată; creierul îmi era bruiat ca un televizor sau un radio. Mă oprea să mă gândesc la altceva. Eram furios; îmi venea să urlu, să sparg un zid. Dar nu ar fi folosit nimănui și lui Dorrie cu atât mai puțin. Așa că am continuat să scriu: Allgor, Alison, Avena, George, Ballinger, Max.

Nu s-a sinucis. Nu că n-a vrut – vorbea des de sinucidere – amândoi vorbeam. Era genul de discuție purtată de oamenii nefericiți, care se rușinează de trecutul lor și nu prea știu ce le rezervă viitorul. Nu eram mândru

de aceste discuții și nici ea, dar, știți cum e, mai bine să vorbești decât s-o faci. Și iată ce ne-am promis unul celuilalt: dacă eu sau ea hotărâm să ne sinucidem, trebuia să ne telefonăm și să discutăm. Eu n-am ajuns niciodată așa departe, dar ea da, chiar de mai multe ori, și mă suna de fiecare dată. Însă de data asta n-a făcut-o. Și ar fi trebuit.

Și asta nu era tot ce ne-am promis. Ea mi-a promis să mă sune mai întâi, iar eu i-am promis în schimb că, dacă nu eram în stare s-o conving să renunțe, și ea făcea ce și-a propus eu am să… eu am să…

Glazier, Lane, Harrison, Melanie, Katz, Maria.

În caz că reușea să se sinucidă, i-am promis că o să vin la ea acasă și o să iau de acolo orice dovadă a meseriei pe care o practica, pentru că nici mama, nici tatăl ei nu trebuiau să afle niciodată; nu trebuiau să afle din ziare că fetița lor își câștiga banii de chirie oferind servicii sexuale cu 180 de dolari pe oră, plus bacșișurile. Nu, în niciun caz. Să afle doar c-a murit. Era mai ușor de suportat.

Am deschis punga cu fâșiile de hârtie și m-am mai uitat la ele. Cineva le tocase. Nu Dorrie, ci altcineva. Cineva care a vrut să facă sinuciderea mai credibilă sau care avea ceva de ascuns. Poate că numărul de telefon al acelei persoane apărea pe facturile telefonice sau poate chipul său era în vreo poză. Posibil. Dorrie n-ar fi tocat hârtiile. Eu trebuia să o fac, așa că sigur era altcineva.

Să presupunem – doar să presupunem, să ne imaginăm – că dacă ar fi necăjit-o ceva așa de tare ca să se sinucidă într-o criză violentă de autodistrugere, impulsul ar fi fost atât de puternic încât nu s-ar mai fi gândit să mă sune; cum dracu' ar fi stat ore întregi să alimenteze tocătorul de hârtie? Dacă ar fi avut răbdarea și starea de spirit necesară ca să facă așa ceva, le-ar fi avut și ca să mă sune. Sau invers.

Am terminat de copiat agenda și am trecut la calendar. Acolo nu erau prea multe, doar programul cursurilor, iar prin jur erau notate diverse întâlniri, cu ora și inițialele persoanei respective. Vinerea și sâmbăta avea întâlniri toată ziua, iar duminica doar jumătate de zi. În timpul săptămânii avea extrem de rar vreo întâlnire nocturnă. Mi-am notat totul.

Scriam cu ochii pe ceas. Poliției nu o să-i ia prea mult timp să facă legătura între Dorrie și mine. Toată

lumea știa că eram mai mult decât colegi de facultate; mulți ne văzuseră împreună. Iar amprentele mele erau la dosar. Poate că nu o să investigheze, dar vor veni să discute cu mine, ceea ce era în regulă – cu condiția să nu găsească laptopul și hârtiile ei la mine acasă. Puteau veni peste o zi sau două, dar nu se știe niciodată.

În fundul dulapului aveam o valiză; am golit-o, aruncând hainele pe jos. Am pus acolo costumele lui Dorrie și duzina de sticluțe cu lubrifiant și ulei pentru masaj, iar alături mobilul, încărcătorul și hârtiile tocate sau întregi.

Am lăsat valiza deschisă și am pus laptopul pe ea, apoi am trecut repede prin fișiere. Erau puține – Dorrie nu prea folosea calculatorul. Am găsit câteva melodii în fișierul „Muzica mea” și o serie de hârtii scrise la computer în „Documentele mele”. Fișierul intitulat „Kennedy” conținea ciorne ale temelor din primul semestru, în care mergeam împreună la cursul lui, dar și un proiect mai mare la care lucra mai demult. Am deschis fișierele la întâmplare. Împreună cu lucrări discutate la curs, mai era și un fișier cu titlul „Prima dată”, de care nu-mi aminteam. În timp ce îl citeam, mi-am dat seama de ce nu îl predase.

Trebuia să descriem o scenă prin prisma sexului opus. Din câte îmi aduceam aminte, Dorrie a predat o lucrare despre un tânăr soț agitându-se pe un hol de spital în timp ce soția lui năștea prin cezariană în sala de operație.

„Nașterea” era titlul fișierului, datat cu două zile mai târziu. Ne-a spus că se inspirase din experiența unui văr de-al ei.

Dar „Nașterea” nu fusese, se pare, prima ei încercare legată de acea temă.

PRIMA DATĂ

— Dezbracă-te unde vrei, făcând un gest cu mâna prin aer.

Nu mi-era clar ce înțelegea prin „unde vrei”. Tot apartamentul nu consta decât într-o cameră de vreo șase pe trei, cu o canapea rabatabilă pe un perete, o combină audio, două vase cu esențe parfumate și o masă tapisată cu piele cafenie, care se afla un pic mai încolo. Holul de la intrare era mic, iar într-o parte se făcea o nișă

luminată unde era o bucătărie minusculă. Poate că trebuia să mă dezbrac în bucătărie.

Mi-a luat banii și s-a dus să-i pună pe măsuța din hol, numărându-i pe drum. Îi vedeam umerii înguști și osoși de sub bretelele maioului albastru, și mă uitam la picioarele ei ce tremurau imperceptibil. Mâinile i se mișcau repede, a înșfăcat o geantă din sertarul de la masă, apoi a pus-o la loc. Tot corpul i se mișca repede. A făcut distanța dintre noi în trei pași, apoi a trecut de mine și a înlocuit CD-ul New Age cu altul mai recent. A verificat esența; fumega așa cum o lăsase. Lumina s-a făcut mai mică, și mai mică…

— Poți să te întinzi, mi-a spus. Pe masă.

Mi-am desfăcut nasturii de la cămașă și am așezat-o pe canapea, mi-am făcut sul pantalonii și i-am pus tot acolo. Mi-am scos ceasul de la mână și l-am zvârlit într-un pantof. S-a uitat în altă parte când mi-am scos lenjeria, făcându-și de lucru cu sticluțele de lângă CD player în timp ce mă duceam la masă și mă întindeam.

Lumina era prea slabă ca să-mi dau seama dacă roșise când s-a întors spre mine.

— Fața-n jos! mi-a spus.

A trecut pe lângă mine și a reglat lumina. M-am întors pe burtă. S-a aplecat să ia o sticluță, a desfăcut-o și a adus-o la masă.

Acum purta un sutien de culoarea piersicii și niște bikini roșii – își scosese maioul la un moment dat. O dată ajunsă în spatele meu, am auzit cum își scotea și sutienul.

Pe CD era muzică de harfa și flaut. Mâinile îi erau reci și umede de la loțiune. Și le-a plimbat încet pe spatele meu, în toate direcțiile. În cele din urmă, s-a oprit și mi-a spus să mă întorc pe spate. Așa am și făcut.

Esența mirosea dulce-acrișor. Probabil că era de iasomie, însă avea miros de mâncare chinezească.

— Închide ochii! mi-a zis.

Mă masa încet de la tălpi în sus și, după un timp, a început să-mi frământe gambele, apoi coapsele. Ajunsă acolo, a avut o ușoară ezitare. Pe urmă, și-a mai turnat loțiune în mâini și a continuat.

Am deschis ochii. Nu-i mai tremurau picioarele. Parcă erau înțepenite. Și-a scos pieptul în afară și și-a lipit coatele de corp. Încă mai avea bikini pe ea, iar la gât purta un lănțișor de aur cu o cruce minusculă. În rest, era goală. Pe sâni i se făcuse pielea de găină.

Mi-a pus o mână pe braț. Cealaltă își făcea de lucru în altă parte. Între timp, se uita la un poster cu stagiunea Operei Metropolitane din 1988, holbându-se atât de fix de parcă era o mare amatoare de operă.

Dar n-a mai durat mult.

Mi-a spus povestea ei pe trotuar, la miezul nopții: un fost coleg de la Hunter i-a zis de un post liber la recepție – doar la recepție – într-un salon de masaj, unde să răspundă la telefon, să spună prețul și să fixeze programări clienților. După câteva săptămâni, cei nouă dolari pe oră pe care îi lua i s-au părut o nimica toată față de 90 pe care îi câștigau celelalte fete pentru un masaj complet, plus bacșișurile, și ce mare lucru făceau? 55 de minute nu făceau mai mult decât ar fi făcut la cel mai bun SPA din Manhattan, iar în restul de cinci minute nu făceau mai mult decât ar fi făcut după o întâlnire așa și așa, cu un tip care plătise două băuturi și o porție de pui marsala. Fără sex, nici măcar oral, doar un masaj cu un final fericit sau relaxant, spune-i cum vrei; masaj complet și, Isuse, fată, ce-i rău în asta? O să-mi spui așa cum zicea o colegă, că să-i freci o oră coapsele, umerii și picioarele împuțite unui tip e-n regulă, dar să-i freci scula 90 de secunde nu este? Aiurea! Nu-i decât încă o bucată de piele.

Asta-i spusese fata care lucrase la recepție înaintea ei și care ajunsese și ea maseuză. Mai târziu, Dorrie a auzit gluma știută de toate fetele din salon: Care e diferența dintre o fată de la recepție și o maseuză? Treizeci de zile.

Pe timpuri, m-ar fi deranjat ce-mi spunea ea acum – ca atunci când am aflat de iubita mea din liceu care se dusese la facultatea de medicină să se facă oftalmolog, dar ajunsese stripteuză și chiar mai rău. Sau în anii în care, ca proaspăt absolvent al Universității din New York strângeam informații pentru Leo Hauser, ajungând să știu câte porcării îi poate face un om altuia doar într-o zi. La naiba, dacă bărbații erau nevoiți să plătească o femeie, iar ea voia să le ia banii, era în regulă. Dacă amândoi se simțeau înjosiți de ce au făcut, ei bine, puteau să n-o mai facă. Nu sunt preot. N-am încercat s-o conving pe Dorrie să renunțe la slujbă.

Dar acum mă tot întreb: ar fi contat dacă încercam? Oare a omorât-o unul dintre clienții ei, vreun sociopat

viclean cu destul simț de observație ca să vadă *Final Exit* pe un raft și flaconul de Mirtazapin[3] din dulăpiorul de medicamente?

Am închis procesorul de cuvinte și am pornit motorul de căutare. Nu se evidenția nimic în lista de adrese memorate, adică paginile pe care le vizita cel mai des, cu excepția site-ului *Craigslist,* unde prostituatele postau anunțuri ca să-și atragă clienți. Pe vremuri, bordelurile și saloanele de masaj își făceau reclamă în ziare de mâna a doua vândute pe sub tejghea sau, dacă erau mai de soi, dădeau anunțuri încifrate în ultimele pagini ale lui *New York Magazine.* Mai vedeai anunțuri de astea, dar acum e epoca Internetului, când o conexiune DSL e la fel de indispensabilă industriei sexului ca și un pachet de prezervative, deci majoritatea afacerilor se fac Online. *Craigslist* era un fel de *eBay* al sexului. Găseai orice doreai, aproape tot timpul. Tipii excitați își puteau găsi o fată, mai întâi pe gratis la „Matrimoniale”, și, dacă nu reușeau, la „Contacte intime”.

Și acolo m-am și dus. Era o căsuță de căutare și am tastat numele sub care mi-a spus Dorrie că lucrase: Cassandra. Au apărut 15 trimiteri, dar probabil că niciuna nu era a ei. Nu duceau lipsă de Cassandre pe *Craigslist.* Trebuia să le iau pe rând.

Am auzit întâi vag sunetul slab de cling-cling al soneriei mele stricate.

Degetele mi-au rămas pe taste. Am încremenit.

Apoi am auzit un ciocănit rapid la ușă.

— Domnul Blake? întrebă o voce de bărbat nazală și pițigăiată. Vrem să vorbim cu dumneavoastră. Sunt ofițerul James Mirsky de la NYPD.

Capitolul 4

Mirsky arăta a polițist și nu doar pentru că era în uniformă. Chiar într-o zi liberă, când făcea grătar în șort și tricou, tot ar fi arătat ca un polițist gata să-și interogheze hamburgerii. Tânărul care-l însoțea era sigur începător, căci abia îi dăduse barba. Însă era destul de în vârstă să poarte un pistol la șold. O să arate și el ca un polițist cu timpul. Așa se întâmpla cu toți.

Stăteau amândoi în picioare, își țineau șepcile în mână și se uitau atent prin cameră. N-aveam de ce să mă alarmez. La Academia de Poliție te învăța să examinezi camerele așa: să te duci la baie și să te uiți peste tot înainte să-ți tragi fermoarul de la pantaloni.

Au văzut ursul, pasărea, patul, biroul și computerul de pe birou, dar le-a scăpat laptopul lui Dorrie și valiza mea. Cât timp Mirsky și ajutorul său se uitau peste tot, am împins-o cu piciorul sub pat.

— Domnule Blake, mă tem că am vești proaste pentru dumneavoastră, zise Mirsky pe un ton formal, care nu i se potrivea.

Fusese învățat să adopte acest ton față de rudele îndurerate; dacă ar fi fost după el, ar fi vorbit ca un țărănoi: „Ce-ar fi să stați jos?”

— E-n regulă, i-am zis, încercând să-mi dau seama cât de surprins trebuia să arăt când îmi spunea veștile. (Nu prea știu să mă prefac). Despre ce e vorba?

— Cunoașteți o femeie numită Dorothy Burke?

— Sigur că o cunosc pe Dorrie.

— Stați jos, domnule Blake, nu vreți?

— Nu vreau să stau jos. Ce-i cu Dorrie? A făcut ceva rău?

— Așa se pare, zise Mirsky.

Își tot învârtea șapca în mâini cu un aer absent. Nu-i plăcea partea asta a meseriei, adică să intre în apartamente închiriate, mici și înghesuite și să le spună oamenilor că cei dragi au murit.

— A fost găsită azi-dimineață, cu câteva ore în urmă, continuă el. Mă tem că e moartă. Numărul dumneavoastră de telefon era singurul de pe apelare rapidă.

Pe apelare rapidă? Ștersesem mesajele de pe robot și luasem mobilul, dar nu m-am gândit să verific și telefonul de pe perete. M-am așezat.

— Cum a…

— Nu știm până nu primim raportul medicului legist, dar, între noi fie vorba, (scutură din cap în semn că era inutil) e aproape sigur că femeia s-a sinucis.

Nu știam ce să zic, cum să reacționez și am hotărât că tăcerea era cel mai bun răspuns. Oamenii pot rămâne fără grai când primesc vești proaste. Mirsky a deschis un carnet cu spirală, a luat un pix dintre spirele de sârmă și i-a scos capacul.

— Trebuie să vă pun câteva întrebări…

Între timp, începătorul mergea cu grijă prin cameră, uitându-se atent la toate. L-am văzut oprindu-se la birou, ridicând cablul telefonic ce era conectat la laptop când au bătut ei la ușă. Și-a pus mâna cu palma în jos pe birou, a simțit ceva, apoi a luat-o de acolo și și-a frecat mâinile. Era de la căldură. Laptopul se încălzește când îl folosești, iar biroul era probabil cald.

— Cât de bine ați cunoscut-o pe doamna Burke?

— Destul de bine. Eram prieteni.

— Apropiați?

— Se poate spune și așa.

— Vi se părea că suferea de depresie?

— Câteodată, am zis. Se ducea la un terapeut. Îi dădea niște doctorii.

— Da, le-am văzut. V-a vorbit vreodată de sinucidere?

— Nu, i-am spus, dând din cap și mințindu-l în față.

— Nu? Niciodată sau nu prea des. Știți, nu e lipsă de respect față de doamna, dar e foarte clar cum au decurs lucrurile. Vrem doar să punem totul cap la cap.

— Poate o dată sau de două ori, am zis. Dar toți avem zilele noastre proaste.

— Așa e, zise Mirsky. Ați putea spune că părea deprimată când ați vorbit ultima oară cu ea? Apropo, când a fost asta?

De fapt, era deprimată. De aceea o sunasem de trei ori azi-dimineață, de aceea mă dusesem în fugă la ea, când am văzut că nu răspundea.

— Am vorbit cu ea aseară. Nu prea era în apele ei.

Între timp, tânărul polițist s-a dus la dulap. M-am gândit să-l rog să-mi arate mandatul de percheziție, dar

mi-am ținut gura. A pășit cu grijă peste maldărul de haine scoase din valiză. M-am dus la el.

— Domnule Blake, v-am căutat numele pe computer, în drum spre centru, și am văzut că apăreți în arhivele noastre. Acum câțiva ani ați avut niște probleme.

— Acuzațiile s-au dovedit neîntemeiate.

— Așa e. Dar nu vă supărați, unde ați fost azi dimineață între, să spunem, miezul nopții și șase dimineața? Doar ca să știm și noi.

— Ca să știți și voi, i-am spus, eram în pat.

— Singur?

— Sigur că singur.

— Bine, bine, zise Mirsky, trebuia să vă întreb. Știți procedura.

Am recunoscut că o știam.

— Rămâne între noi, dar treaba asta-i clară ca lumina zilei, zise Mirsky. Un flacon de pastile, punga de pe cap, iertați-mă că o spun de-a dreptul. Cartea de pe jos. Că veni vorba, ați văzut cartea asta?

S-a uitat în spate, unde era partenerul său, care i-a întins în tăcere o pungă pentru probe cu cartea mea, *Final Exit.* Aveau să-mi ia amprentele de pe coperta lucioasă și plină de praf, dacă nu o și făcuseră deja.

— Sigur că am citit-o amândoi.

— Și, totuși, mi-ați spus… Unde am notat? – se întrebă el, dând câteva pagini înapoi din carnetul său… că fata nu se gândea la sinucidere. Și iată cartea care te-nvață cum să te sinucizi, adăugă el, arătându-mi-o.

— Dar a citit și *Arta războiului,* i-am spus. Asta nu înseamnă că intenționa să-și strângă o armată în China.

Politețea i s-a șters de pe față, fiind înlocuită cu o privire fixă, plină de suspiciune. Tot așa se uita acum la mine și ajutorul său. Învăța meserie.

— Nu face pe deșteptul, Blake! Dacă acest caz n-ar fi clar ca lumina zilei, ai avea de-a face cu noi.

Am ridicat mâinile spre el în semn de scuză:

— Îmi pare rău. Doar că… mi-e greu în momentele astea.

Mirsky și-a mijit ochii. Îi era imposibil să facă pe durul prea mult timp.

— Trebuie să luăm legătura cu cea mai apropiată rudă a decedatei. Știi cumva cine e?

— Mama ei, am zis. Stă la Philadelphia. O cheamă Eva.

— Nu are pe nimeni în New York?

Era taică-su, dar știam că ei nu i-ar fi convenit. Așa că i-am zis:

— Nu. Nimeni de care să știu.

Mirsky și-a închis carnetul. Ajutorul său și-a băgat *Final Exit* în geanta de pe umăr.

— E-n regulă, domnule Blake, zise Mirsky. Ne pare rău că v-am deranjat duminică dimineață. Condoleanțe. Dacă vă amintiți ceva, vă rog să ne sunați la numărul ăsta.

Mi-a întins o carte de vizită. Am luat-o. Pe spatele ei era scris cu creionul un număr de mobil.

— O zi bună, continuă Mirsky, iar când să iasă, adăugă:

— Poate vă reparați soneria.

Apăsă cu arătătorul său butucănos pe buton: cling-cling.

Tânărul polițist stătea în spatele lui și mai arunca o privire prin apartament, peste umărul meu. M-am uitat și eu. Nu se vedea decât mânerul valizei de sub pat.

— Așa voi face, i-am zis. Mulțumesc.

Au plecat. I-am auzit tropăind pe scări cu bocancii și tot echipamentul lor greu cam de 15 kg. N-aveau o meserie ușoară. Dar nu trebuia să-i compătimesc cu voce tare.

M-am dus iar la pat, am scos valiza de dedesubt și am deschis-o. Poate că eram paranoic. Însă, ca să mă simt mai în siguranță, am golit valiza și am pus totul într-un rucsac de pânză. Am înșfăcat din fundul dulapului câteva cămăși pe care speram că începătorul nu le observase, le-am pus în valiză și am împins-o la loc sub pat. Precauția era necesară în cazul în care reveneau cu un mandat de percheziție. Probabil că nu; probabil că moartea lui Dorrie era deja un caz clasat și o să treacă la altul. Dar n-ar fi chiar imposibil să ajungă la concluzia că a fost o crimă și să mă scoată pe mine vinovat…

Am luat rucsacul. Puteam foarte bine să-l las în cămara băcăniei *Barking Boat* de vizavi, printre bidoanele cu suc de roșii și sacii cu orez. Michael n-o să aibă nimic împotrivă. Probabil că o să creadă că erau niște oale în el și o să mi-l țină acolo. Eu ascunsesem pentru el lucruri mult mai grave.

Am transferat *Craigslist* pe computerul meu, am pornit din nou motorul de căutare la „Contacte intime” și am dat clic pe toate trimiterile la numele de Cassandra.

Două din ele deserveau Long Island, una Queens, iar alta Wall Street. Un anunț începea așa: „O negresă dulce face tot…”. Altele erau din zona de lângă centru, unde lucrase și Dorrie, iar jumătate din ele își postaseră pozele. Pe acestea le puteam scoate de pe listă: niciuna nu semăna cu Dorrie. Mai rămâneau cinci femei, care nu aveau poze; le-am notat numerele de telefon.

Una dintre ultimele reclame era: „Uită-te prin datele oferite de *Cronica erotică*!” Am dat clic pe cuvântul subliniat „datele”. Pe ecran s-a deschis o nouă fereastră. Site-ul următor arăta exact ca o pagină dintr-un catalog al unei biblioteci cu zeci de înregistrări clasificate, care descriau ceva cu litere mici și greu de citit. Dar obiectul descrierii era o femeie. „Constituție”, „Naționalitate”, „Vârstă”, „Culoarea părului” – erau doar rubricile de început. „Piercing”: niciunul. „Transsexuală”: nu. „Mărimea sânilor”, „Numărul de la sutien”, „Implanturi mamare”, „Aspectul sânilor”, „Tatuaje”.

Și asta nu era totul, pentru că în secțiunea următoare era menționat în detaliu tot ce făcea femeia aceea, una dintre cele 15 Cassandre din oraș, pentru o sută de dolari: „Masaj”, „Sex”, „Sado-maso”, „Sex anal”. Iar în mijlocul listei apărea timid și „Sărut”. Cred că acel „Sărut” mi-a frânt inima.

Mi-o aminteam pe Dorrie vorbind de munca ei; nu vorbea prea des și nici eu nu insistam, dar într-o seară, când era tare încordată, iar eu îi masam umerii și gâtul, mi-a spus încet:

— De ce-ți cer întotdeauna exact ce nu vrei să le vinzi?

Îi masam mușchii răsuciți.

— Ai avut un client nasol?

A dat din cap că da.

— Dacă le faci doar masaj normal, vor să le-o freci. Dacă-ți văd sânii, vor și fundul. Dacă le-o freci, vor sex oral. Nu poți să le impui anumite limite.

— Așa-i omul, am zis. Toți dorim ce nu putem avea.

— Nu-i vorba de asta, ci despre putere. Ajung la orgasm doar dacă te pun să faci ce nu vrei.

— Cred că tocmai ai definit natura umană.

S-a întors și și-a pus mâna peste a mea.

— Știi ce a vrut tipul de azi? Să fac pipi pe el.

— Și ce i-ai zis?

— I-am spus că nu pot, că nu-mi venea. A adus o sticlă cu apă. Mi-a zis că o să aștepte (dădu încet din cap). Și dacă eram de acord să-l scald într-o ploaie de aur, i s-ar fi năzărit altceva. Așa fac. Vor mereu altceva.

În noaptea aceea a rămas la mine și am stat îmbrățișați în tăcere. Eram treaz și mă uitam la ea în lumina lunii ce pătrundea prin jaluzele; respirația îi devenea tot mai înceată și regulată și capul i se odihnea pe pieptul meu. Am simțit o dorință copleșitoare s-o apăr de tot ce era rău pe lume. Apoi s-a făcut dimineață și mi-am dat seama ce protector amărât eram; mă bucuram că nu-i spusesem nimic în acea noapte, că nu-i jurasem să o apăr, așa cum le promisesem celorlalte femei care erau moarte acum.

Cassandra aceea nu-mi era de niciun folos. În secțiunea „Aspect" din *Cronica erotică* scria despre ea, printre altele: „Vârsta: 31-35" și „Lungimea părului – Foarte scurt". O căutare rapidă pe site arăta că și celelalte opt Cassandre fuseseră măsurate și cântărite de către membri zeloși ai Cronicii erotice. Am trecut repede prin toate înregistrările, de la cea mai recentă la cele de acum câteva luni.

La ultima figura Dorrie.

I se dăduse 9 pentru înfățișare și 8 pentru „performanță" și era descrisă destul de detaliat ca să-ți dai seama cine era. Înălțime: 1,75-1,80 m. Culoarea părului: Castaniu. Tatuaje: Niciunul. Și așa mai departe.

Orice umbră de îndoială s-a risipit când am apăsat pe trimiterea din susul paginii. Mă trimitea chiar pe site-ul ei, care s-a dovedit a fi o pagină Web cu patru femei care lucrau în același loc din apropiere de centru. Cassandra, Julie, Rodeo și Belle (de ce Rodeo?). Am dat clic pe Cassandra și iat-o!

În cea mai mare dintre cele trei poze, Dorrie purta o pălărie cu boruri mari, trasă pe ochi și de sub care nu i se vedeau decât gura și bărbia. Stătea în picioare, rezemată de perete, cu brațele întinse larg și cu degetele răşchirate. Picioarele ei foarte lungi erau încrucișate la nivelul gleznelor; purta niște pantofi cu toc cui și bride înguste până la genunchi. Slipul ei roz era singura concesie făcută modestiei. Avea sânii goi, cu sfârcurile întărite, iar pielea ei, arătată aproape în întregime, era fină și albă.

Celelalte două poze erau prim-planuri în care nu i se vedea prea bine fața. Într-una era întinsă în pat pe o parte,

ținând o pernă în brațe, pe când în cealaltă ținea un scaun de bar între picioare.

Sub fotografii, imaginea animată a unui număr de telefon se rotea încet. Era unul dintre cele cinci de pe lista mea. Am tăiat cu o linie pe celelalte patru și am ridicat receptorul.

Capitolul 5

Metroul m-a lăsat la Strada 28 și m-am dus spre est către Madison. E un cartier comercial, plin de clădiri vechi de birouri, cu geamuri murdare, iar duminică după amiază e complet gol. Am trecut pe lângă un bar din care am auzit urale în momentul când un sportiv de la TV i-a încântat pe spectatori, dar în afară de asta, parcă mă aflam într-unul din acele episoade ale serialului *Zona crepusculară,* în care un tip se trezește și constată că toți din oraș au dispărut. Nu te gândești niciodată că New York-ul ar putea fi pustiu nici măcar o stradă din oraș, dar se poate întâmpla, iar o stradă pustie în care magazinele au obloanele trase poate avea același aer dezolant ca și un oraș fantomă din vest.

În colț la Madison erau două telefoane publice și am format din nou numărul. Femeia a răspuns pe un ton tineresc, dar plictisit, care se voia senzual:

— Bună, iubitule, cine e la telefon?

— Sunt John, am spus. Te-am sunat mai devreme. Mi-ai zis să te sun din nou când ajung la intersecția Străzii 28 cu Madison.

— Desigur, iubitule, vrei să urci?

Am zis că da.

— În clădirea de la numărul 44. Sună la etajul 4, bine?

— 44, etajul 4, am repetat. Nu-i greu de ținut minte.

A râs și a închis.

Doar cu îngăduință puteai considera acea clădire ca fiind din piatră cafenie, căci nu se vedeau pietrele, ci numai zidurile netede de beton armat. Arăta ca o clădire construită din piesele unui joc de lego de către un copil oarecare: patru pereți, patru etaje cu câte două ferestre la fiecare. Am sunat la interfon. S-a auzit semnalul și ușa de la intrare s-a deschis.

M-am urcat în liftul asemănător unuia de transportat mărfuri, care avea un grilaj glisant de metal, și am ajuns la etajul 4. S-a oprit cu zgomot, am deschis grilajul, am împins ușa și m-am trezit într-un hol prost luminat. Am zărit totuși un panou pe care scria „Sunset Entertainment”. Din hol se făcea o singură ușă. Panoul

arăta foarte bine, de parcă ar fi fost al unui studio de filme independente sau al unei agenții de casting sau așa ceva, însă, cum deschideai ușa, erai dezamăgit. În camera de primire era doar un fotoliu pe care dormea o pisică gri.

Femeia care mi-a deschis stătea în spatele ușii, așa că n-am văzut-o până n-a închis-o după mine.

— Bună! Ești John?

Era cam de înălțimea mea și zveltă, cu părul blond și avea vreo cinci-șase cercei de argint la o ureche. Pe un umăr avea un tatuaj celtic vizibil pentru că purta un top încheiat la ceafă. Fusta fără nasturi și sandalele cu platformă îi completau ținuta. Stătea în picioare, cu umerii trași în spate ca să-și pună în valoare sânii micuți și îmi zâmbea vag.

M-a luat de mână și m-a condus într-un hol mic, din care se făcea o ușă. Mai erau încă două uși mai încolo pe care le-a deschis. Am intrat într-o cameră slab luminată. Acolo era o masă de masaj tapisată și înaltă, un casetofon portabil din care se auzea o melodie de Enya, un raft metalic pe care se aflau un prosop de hârtie, câteva borcane, un spray și o lumânare groasă care mirosea a vanilie.

Mă întrebam care din ele era ea – Julie, Belle sau Rodeo?

— Samantha, mi-a zis când am întrebat-o cum o cheamă.

— Dar nu ești pe site.

Și-a dat ochii peste cap.

— Da, știu. Site-ul nu a fost actualizat. Niciodată nu o fac. Cassie n-a mai fost pe aici de luni de zile, iar Julie…

— Ce?

Zâmbetul i-a pălit un pic, iar apoi a revenit.

— Nu-i nimic! Sunt sigură că ea o să reactualizeze site-ul în câteva zile. Între timp… (și-a ridicat brațele, apoi și le-a coborât). Suntem amândoi aici, așa că… zise ea arătând spre un scaun pliant. Nu vrei să-ți pui lucrurile acolo?

Am scos un pumn de hârtii de 20 de dolari pe care le scosesem de la bancomat.

— Samantha, mai e ceva…

Ea scutură din cap.

— Întâi, dezbracă-te.

— Nu sunt…

Mi-a pus arătătorul pe buze.

— Nu pot să vorbesc cu tine până nu te dezbraci, iubitule.

Puteam fi un polițist care avea asupra lui un microfon. Își lua precauții înainte de a face sex pe bani. Dar nu pentru asta eram eu aici.

I-am pus banii în mână și i-am închis pumnul.

— Nu vreau să-mi faci masaj, Samantha. Sau să facem sex sau orice ar putea să-ți creeze neplăceri. Nici nu sunt copoi. Sunt un prieten al Cassandrei. I s-a întâmplat ceva rău și am nevoie să mă ajuți.

A făcut ochii cât cepele și și-a dus la gură mâna în care ținea banii.

— E-n regulă?

— Nu.

— O, Doamne Dumnezeule!

Samantha a deschis ușa.

— Di, vino încoace! strigă ea.

O altă ușă s-a deschis și a venit în fugă o negresă în blugi și cu un tricou Nike.

— Ce e? Ce s-a întâmplat?

Se uita fioros la mine. Am recunoscut vocea de la telefon. Nu mai părea plictisită.

— Vrei să te dai la ea, dobitocule?

— Nu, nu. E vorba de Cassie, zise Samantha. Mi-a spus că a pățit ceva.

Di s-a căutat în buzunarul din spate al blugilor și a scos de acolo un tub subțire și negru de spray, pregătită să-mi pulverizeze în față ceva toxic.

— Du-te dracului de-aici, boule, sau îți jur că-ți tai boașele și ți le dau să le mănânci!

— Di! i-a zis Samantha, punându-și mâna peste pulverizator. Spune că e un prieten al lui Cassie.

— Și tu îl crezi, proasto?

A dat deoparte mâna Samanthei.

— Am să număr până la trei și ai face bine să te cari până termin! Unu…

M-am așezat pe masa de masaj și mi-am întins mâinile cu palmele în sus. Nimeni nu mi-a spus că par un om periculos – ba, dimpotrivă – dar în asemenea împrejurări voiam să-mi iau toate măsurile de precauție.

— Îmi pare rău că v-am speriat. Vreau doar să vorbim câteva minute și pe urmă plec.

— Două minute, zise Di.

S-a apropiat de mine, întinzând tubul către fața mea.

— Hai, ridică-te.

— Ascultă-mă, te rog! i-am spus. Cassandra e moartă. Poliția i-a găsit cadavrul azi dimineață la ea în apartament.

Lui Di îi tremura mâna, iar Samantha a început să plângă.

— Au venit la mine, am continuat, pentru că mi-au găsit numărul în agenda ei telefonică. Eram prieten cu ea. Ăsta-i tot adevărul.

— Chiar așa? zise Di. Atunci care-i numele ei adevărat?

— Dorrie, Dorrie Burke. Făceam aceleași cursuri la Columbia. De acolo o cunosc.

— Cum ai făcut rost de numărul ăsta?

— Din *Craigslist.* Ea mi-a spus sub ce nume lucra.

Samantha s-a uitat pe rând la Di și la mine. Di și-a lăsat încet mâna în jos.

— Cum te cheamă *cu adevărat*? îmi zise ea.

— Mă cheamă John Blake. Nu te mint.

Samantha s-a șters la ochi cu dosul palmei:

— Ce… ce a pățit Cassie?

— Nu se știe încă. Poliția a spus că pare sinucidere. Eu cred că a intrat cineva la ea și i-a venit de hac în așa fel încât să se creadă că s-a sinucis. Se pare că a forțat-o să ia niște pastile.

— A luat o supradoză? zise Di.

Am dat din cap că nu.

— Era în cadă. Sufocată.

Le-am descris scena, deși nu-mi făcea deloc plăcere. Samantha a pălit și amândouă erau îngândurate. Oricât de mult curaj avea Di, părea și ea speriată. Și de ce n-ar fi fost? Dacă o făcuse unul dintre clienții ei sau ai lor, la fel de ușor putea să fi fost chiar ea găsită moartă în cadă, în locul lui Dorrie.

— Ai spus că Dorrie n-a mai lucrat aici de luni de zile, am zis. De câte luni?

— Să fie două, trei, spuse Samantha, uitându-se la Di.

— Două, zise Di.

— De ce a plecat?

S-au uitat una la alta.

— A plecat după ce a pățit Julie, a spus Samantha.

Am așteptat.

— E un tip, zise Di. Unul cu un cap mai înalt ca tine, tare slab, dar cu mâini mari și degete foarte lungi. Fetele îi ziceau E.T. *Sună acasă*!, făcu ea cu arătătorul[4]. Era clientul nostru, venea o dată sau de două ori pe lună. A venit și la Sam de câteva ori.

Samantha încuviință tremurând.

— Îi plăcea să se laude cu relațiile lui, zise Di, să vorbească de tipii pentru care lucra – niște ruși sau alți slavi sau cam așa ceva. Dar nu se purta rău cu fetele și le dădea bacșișuri mari.

— Odată a pus mâna pe mine, zise Samantha arătându-mi încheietura mâinii. Mi-a făcut o vânătaie care n-a trecut nici după o săptămână.

— Zici că avea *relații,* ce înseamnă asta?

— Ce crezi că înseamnă? îmi replică Di.

— Lasă asta. Ce a pățit Julie?

— Tipul a sunat-o să-și fixeze o oră, zise Di. Voia să vină la cinci și i-am spus că la ora aia o să fie Cassie, dar nu, a zis că o vrea pe Julie. N-o mai ceruse până atunci. I-am spus că se poate, dar ea o să vină de-abia la șase. Mi-a zis că o s-o aștepte.

M-am uitat la Samantha: își încrucișase brațele și plângea din nou.

— Și așa, a venit la șase fără un sfert. L-am invitat să aștepte chiar în camera asta. Când sosește Julie, îi spun c-o așteaptă. Își lasă hainele în camera din spate, se schimbă și intră la el. Cassie și cu mine suntem în spate. Ne uitam la un concurs la TV și ne băgam în venă. Apoi, după circa cinci minute, auzim ușa trântindu-se. Și deodată o auzim pe Julie țipând. Nu așa cum țipi la cineva. Țipa de durere, din toți rărunchii, ca și cum… zise ea, scuturând din cap. Nu găsesc nicio comparație. Nu am auzit niciodată ceva asemănător. Pe urmă, ușa s-a trântit iar – *zdrang*! Tare de tot.

Samantha plângea în hohote.

— Am alergat într-acolo. El stătea în picioare cu mâna pe clanță. Julie era pe jos. (Merse spre ușă unde era comutatorul). Chiar aici. Cu fața în jos. A prins-o de încheietura mâinii cu dreapta și i-a ridicat brațul uite așa, iar mâna ei era plină de sânge. Peste tot era sânge: pe perete, pe ușă și pe cămașa lui.

— Și ce ai făcut? am întrebat-o.

— Ce era să fac? Am încremenit, iar el s-a uitat la mine și la Cassie, care era în spatele meu, și a trântit iar

ușa. I-a pus mâna lui Julie chiar aici, zise ea atingând tocul ușii, și a trântit ușa pe ea. Auzeai cum i se rup oasele.

A așteptat să zic și eu ceva.

— E groaznic.

— Da, așa e. Când s-a deschis ușa, i-a lăsat brațul și a scos un pistol pe care l-a îndreptat spre noi. Mi-amintesc cum i-a zis Cassie: „De ce?” și cum i-a răspuns el: „Știe ea de ce!”

— Și l-ai lăsat să plece?

— Tipul avea un nenorocit de pistol. Eu n-aveam decât un spray cu piper.

— Ai chemat poliția?

— Crezi că i-ar păsa poliției că unei fete de la un salon de masaj i-a fost zdrobită mâna? Nu, n-am chemat poliția. Am luat un taxi și am dus-o la spitalul de urgență.

— Iar după asta Cassie și-a dat demisia?

Di a dat din cap că nu.

— Lucrurile nu merg așa. Nu suntem o companie ca Procter & Gamble. De aici nu-și dă nimeni demisia. Cassie nu a mai venit pur și simplu. Și nici nu ne așteptam să mai vină.

— Dar tu ai venit în continuare.

— Da, așa e, zise Di. Compania de electricitate n-a încetat să-mi trimită facturi, iar la supermarket trebuia să plătesc mâncarea pentru copil. Am două slujbe și nu-mi permit luxul de a renunța la niciuna.

— Dar nici nu i-ai ținut locul lui Cassie. N-ar fi fost normal s-o faci în meseria voastră? Ai fi câștigat mai mult.

— Nu-i de mine, zise Di, aruncându-i Samanthei o privire prin care parcă îi cerea iertare. Trebuie să-mi iau fata în brațe cu mâinile astea.

— Ce ai de gând să faci? mă întrebă Samantha cu o voce pierită.

Nu era o întrebare retorică. Mi-era adresată chiar mie. M-am dat jos de pe masă.

— O să aflu cine a omorât-o pe Dorrie. Și intenționez să mă asigur că n-o să mai facă rău niciunei femei.

— Dacă e E.T., zise Di, ai face bine să-ți iei și un pistol.

— Nu-mi plac armele, am spus.

— Dar să trăiești îți place?

— Câteodată, am zis.

Capitolul 6

Luni dimineața scria totul în ziare. Dar la Columbia nimeni nu vorbea despre asta. Carele de reportaj de la *News 7* și *Channel 2* erau parcate pe aleile pietruite pe care pășise cândva F.D. Roosevelt. Echipe formate dintr-un reporter și un operator luau interviuri în fața statuii Alma Mater: studenții le spuneau cât de șocați erau, ce trist era totul. N-o cunoscuseră pe Dorrie, nu puteau spune nimic despre ea, dar nu voiau să piardă ocazia de a apărea la televizor.

I-am spus lui Lane de discuția avută cu polițiștii, iar el le-a spus și celorlalți de la catedră. I-a informat și pe studenții de la cursul de dimineață și ei au venit, unul câte unul, la biroul meu situat în zona centrală, la etajul cinci, ca să-mi spună cât de rău le părea. Le-am mulțumit și au plecat.

Fiind toamnă, nu aveam prea mult de lucru, examenul de admitere se dăduse, notele dintre sesiunea de vară fuseseră trecute, iar semestrul de abia începuse, și mai era mult timp până se dădeau parțialele și încă nu renunțase niciun student la unele din cursuri. Mai trebuia să răspund la câteva telefoane sau mail-uri, însă nu erau multe și era foarte bine. Oricum nu mi-era mintea la treabă. Mai erau ore la care trebuia să mă duc, dar nu mi s-ar fi simțit lipsa.

De câte ori închideam ochii, și chiar cu ei deschiși, o vedeam pe Dorrie zăcând în cadă. Și, deși nu asistasem la scena descrisă de Di, îmi imaginam perfect cu cât sadism îi fusese zdrobită lui Julie mâna de ușă, chipurile, ca o pedeapsă. Oare exista vreo legătură între ce se întâmplase atunci și moartea lui Dorrie? Se părea că da. Dorrie fusese martoră la schingiuirea lui Julie, iar acum era moartă. Dar și Di fusese acolo. Oare asta însemna că va fi următoarea victimă?

Era greu să nu tragi această concluzie. Sigur, asta nu înseamnă că era și corectă. Cu siguranță că Di și-ar fi pus toți banii câtă vreme continuase să vină la lucru la *Sunset Entertainment* și să-și încaseze cei nouă dolari pe oră scutiți de impozit. După cum îmi spusese, ea nu-i vedea decât rareori pe clienți, munca ei era la telefon, în spatele

unei uși închise, dar o ușă închisă nu-l putea opri pe omul care-i schilodise lui Julie mâna. Și nu avea cum să-l oprească pe criminal să intre în apartamentul lui Dorrie.

La ora 11, când și-a terminat primul curs, Stu Kennedy a venit la mine în birou și s-a așezat încet pe scaunul pentru invitați. În ultimul timp, se mișca cu multă grijă, ca un bețiv care coboară scările. În unele seri chiar se îmbăta, însă nu bea niciodată la birou dimineața. Părea că face un efort extraordinar să stea nemișcat.

— Băiete, șopti el, punându-și nesigur mâna pe birou în dreptul meu. Am auzit.

Mi-am pus mâna peste a lui, care tremura.

— John, zise el, sper din tot sufletul că nu te învinovățești. Eu cred că i-ai făcut mult bine. Dacă a hotărât să-și ia viața, nu… e vina ta.

— Nu, știu și eu.

— Făcuse progrese uimitoare. Ce scria acum era foarte bine.

Și-a tras mâna și a început să caute în dosarul pe care îl avea întotdeauna cu el. A scos două manuscrise și mi le-a pus în față.

— Cred că te-ar interesa să citești cele mai recente capitole ale lui Dorrie, afirmă el. Eu nu le-am citit încă, dar cred că pe tine te-ar interesa.

Fiecare manuscris avea cam 12 pagini. Știam ce conțineau, deși nu le citisem; îmi spusese Dorrie de tema pe care i-o dăduse Stu în ianuarie și făcusem totul ca s-o ajut la ea. Nu trebuia decât să răsfoiești cărțile lui Stu despre cum fusese crescut la Bristol ca să-ți dai seama că familia era una din temele lui preferate, dar pentru Dorrie fusese una dificilă. Cu maică-sa avea o relație extrem de tensionată; atunci i-am sugerat să scrie despre taică-su, dar nici asta n-a mers. A sfârșit prin a scrie despre sora ei, pe care nici nu o cunoscuse; întrucât maică-sa nu-i spusese prea multe, a trebuit să născocească ea totul. A ieșit așa cum îi plăcea lui Stu: un pic mai puțin adevăr și un pic mai multe minciuni plauzibile, dar știu că ea se simțea frustrată.

Am luat manuscrisele și i-am mulțumit.

— Crezi că-ți vor fi de folos? m-a întrebat.

— Sigur că da. N-am știut de ele.

— Ar trebui să păstrăm unul pentru colegii ei. Ești de acord?

Dacă Dorrie ar fi fost în viață, n-ar fi dorit deloc să fie în centrul atenției. Dar nu mai era în viață, iar noi eram. Și îmi închipuiam că le va face plăcere să-i citească scrierile, mai ales lui Stu, care părea sincer interesat.

— O să vorbesc cu Lane, am zis.

Stu a încuviințat cu un aer solemn și s-a ridicat de pe scaun. M-am uitat pe lângă el și am văzut o fată venind dinspre lift. Era o studentă care semăna cu Dorrie, dar nu o cunoșteam. Era asiatică, înaltă cam de un 1,50 m, cu părul negru până la umeri, purta pantaloni de camuflaj din doc kaki și un tricou fără mâneci cu logo-ul FCUK[5] pe piept. L-a oprit pe Stu ca să-l întrebe ceva. L-am văzut ridicând mâna și arătându-mă cu degetul.

Fata a venit spre mine. Mă așteptam să-mi ceară niște formulare de înscriere sau să mă întrebe cum se ajunge în cutare sală. Însă am văzut mănușa groasă din mâna ei dreaptă.

— Tu ești John Blake? îmi zise ea cu un surprinzător accent britanic.

— Eu sunt, i-am spus, luându-mi geaca de pe spătarul scaunului. Îți mulțumesc că ai venit, Julie.

— Di mi-a zis că n-ar trebui să vin, a spus Julie scoțându-și din buzunar o țigară și o cutie de chibrituri. M-a sfătuit să vorbim doar la telefon. Dar eu i-am zis că, ce naiba, e un spațiu public. Ce rău îmi poate face el aici?

Și-a pus țigara în gură în timp ce vorbea, apoi și-a aprins-o cu o mână – un gest îndelung exersat – a înclinat cutia ca să iasă un băț, l-a învârtit până pe partea cu fosforul și a reușit să îl aprindă cu degetul mare. Cobora scările cu viteză, așa că am băgat viteză ca să țin pasul cu ea.

Și-a pus cutia de chibrituri la loc în buzunar, a lăsat ușa deschisă și, brusc, ne-am trezit amândoi afară, pe latura vestică a campusului, în plină lumină. Era multă lume acolo, ceea ce îi convenea. Chiar dacă aveam intenții atât de rele pe cât încă se temea Di, ce puteam să-i fac aici? Acesta era motivul pentru care îi sugerasem lui Julie să ne întâlnim la școală, după ce primisem mail-ul ei de la miezul nopții. Și era, fără îndoială, și motivul pentru care acceptase.

— Pe lângă asta, zise ea, nu pari genul…

Îndreptă țigara spre mine, îmi aranjă gulerul cămășii cu aceeași mână, iar scrumul îmi căzu pe umăr.

— Nu-i nimic, iubitule. Nu fi așa trist. Știu că ești ca un leu când trebuie.

Auzisem mereu asemenea cuvinte. La 18 ani arătam de 15; la 25 tot mi se mai cerea buletinul. Acum aveam 31 și puteam să comand ceva de băut fără să mi se ceară buletinul, dar corpul meu slab, ochelarii, părul blond ca porumbul de Iowa și cărarea pe stânga nu-i făceau pe oameni să treacă pe trotuarul de vizavi ca să se ferească de mine. Câteodată îmi convenea, pentru că străinii mi se destăinuiau mai ușor. Dar în alte dăți, nu. Totul depinde de impresia pe care vrei s-o lași.

— Ascultă!, am spus, luând-o pe Julie de braț și ducând-o pe treptele de la Low Library.

Trebuia să vorbim într-un loc unde să nu fim auziți de vreo duzină de studenți sau profesori care treceau întâmplător pe acolo.

— Vreau să-mi spui tot ce ai pățit. Nu poți să știi care detaliu e relevant. De aia vreau să-mi spui absolut totul.

— Bărbații plătesc ca să mă atingă, iubitule! zise ea trăgându-și brațul dintr-al meu. Oricum, așa făceau înainte, adăugă ea, trăgând cu sete din țigară și expirând un nor de fum.

I-am indicat un petic de iarbă aflat în umbra unei căsuțe din cărămidă roșie, cu un fronton grecesc, care contrasta cu celelalte clădiri elegante și impozante din restul campusului. Era cea mai veche din campus. Rămăsese acolo de vreo 200 de ani, de când se afla aici spitalul de nebuni Bloomingdale. Acum se numea Buell Hall, dar fusese înainte casa directorului sau pavilionul pentru pacienții bogați, depinde pe cine întrebai. Sau poate ambele. Nimeni nu voia s-o dărâme, cu toate că, în afară de câteva cursuri de franceză care nu aveau unde să se țină, alți studenți nu prea treceau pe acolo. Ne-am așezat la umbra unei streșini. Singurul om din zonă era un hispanic solid care-și lua prânzul sub un copac, dar și el era destul de departe pentru a ne auzi.

— Așa, povestea mea, zise Julie, ridicându-și mâna cu mănușă. Șase luni în ghips, trei săptămâni de gimnastică recuperatorie, șapte tije ca să țină oasele mâinii; asta-i tot ce au putut face.

Și-a scos cu stânga cele două bandaje elastice, unul de la încheietură și celălalt din palmă. Și-a tras cu atâta putere mănușa, încât am tresărit. Pe mână avea cicatrici

rozalii, iar degetele îi erau îndoite nefiresc. Totuși, am observat că unghiile ei scurte erau date cu lac mov-închis.

— Frumos, nu-i așa? Ți-ar plăcea să ți-o frec cu minunăția asta de mână, așa-i?

Și-a îndoit degetele, dar nu prea mult.

— Așa îmi strâng eu pumnul, reluă ea. Trebuie să fac mișcarea asta de 50 de ori pe zi. Doare al naibii de tare. Dar sunt fată cuminte, fac tot ce-mi spune doctorul.

A ridicat tonul în care se ghicea acum un accent cockney. S-a uitat lung la mine.

— Doamne, cum să te fac să râzi?

— Îmi pare rău, dar nu văd nimic așa amuzant.

— Nici eu. Dar trebuie să râzi sau să plângi, nu-i așa? Iar eu am plâns atâta că nu mai am lacrimi.

— Cine ți-a făcut asta?

— Nu ți-a zis Di cine a fost? Un tip solid, pe nume Miklos. Noi îi spuneam E.T. Știi, semăna cu micul extraterestru din film. Avea degetele atâta…

— Da, știu… E.T. cu degetele lungi. Dar cine l-a pus și de ce?

A mai tras un fum. Țigara îi era pe sfârșite.

— De ce crezi că l-a pus cineva?

— Nu cu asta se ocupa? Să fie gorilă pentru mafioți?

— Dacă îl crezi, zise ea, dând din umeri.

— Tu nu?

— Ce te uimește, domnule Blake? Crezi că bărbații care vin la fete ca noi să le-o frecăm din când în când ne spun cu ce se ocupă?

— Di mi-a spus că Dorrie, mai bine zis Cassandra, l-a întrebat de ce te-a atacat, iar el i-a răspuns: „Știe ea de ce!” Adică tu.

— Nu mi-aduc aminte.

— Cred că leșinaseși.

— Și îi mulțumesc lui Dumnezeu, zise Julie. *Știe ea de ce*! Și dacă-ți spun că nu știu?

— Aș zice că minți.

Și-a ridicat din nou mâna schilodită și și-a îndoit un pic degetele.

— Așa fac eu semnul de muie.

Nu mi-a smuls niciun zâmbet.

— Hai, zise ea, a fost nostim. Să nu-mi spui că n-a fost.

— De ce a făcut-o, Julie? E important.

— De ce a făcut-o? Ca să-mi „Dea o Lecție”.

Și-a ridicat mâinile ca să-și întărească spusele, dar numai la mâna stângă i s-au îndoit degetul mare și arătătorul.

— Fir-ar a naibii de treabă! zise ea. Nu mai pot nici să-mi îndoi degetele cum trebuie.

— Ce fel de lecție?

— Să nu furi, așa se poate numi.

— Dar de ce? Ce ai furat?

În loc să-mi răspundă, Julie și-a stins țigara și s-a aplecat, iar tricoul i s-a mulat pe sâni.

— Nu crezi că-s drăguță?

Era mai mult decât drăguță. Era frumoasă ca Dorrie. Dar nu știam unde vrea să bată.

— Da, am spus cu prudență.

— Așa-i. Bărbații mi-au spus-o de multe ori. Și făceam un masaj grozav. Trebuie să mă crezi pe cuvânt. Încă n-am învățat s-o fac cu stânga, dar când lucram, eram cea mai bună. Cine venea la mine, se întorcea mereu. Înțelegi?

— Ce ai furat, Julie?

Mi-a pus un deget pe buze, cam cum făcea Samantha. Mă întrebam dacă Samantha nu învățase gestul de la ea.

— Vrei să-ți spun toată povestea, iubitule? Trebuie să ai răbdare.

Trebuia să am răbdare! Dorrie era la morgă și nu prea aveam.

M-am uitat în jur; tipul hispanic era tot sub copac. Își terminase sandvișul și probabil că și sticla de Gatorade de lângă el, dar tot stătea acolo și se uita spre noi. Sigur că admira priveliștea și poate că auzea discuția noastră despre frecatul sulii chiar și de la zece metri distanță.

M-am ridicat și i-am făcut și lui Julie semn să se ridice.

— Ce e? zise ea.

— Hai să plecăm de aici, am spus. Nu trebuie să fim auziți.

Și-a luat mănușa și am dus-o după colț, în spatele casei.

Când ne-am așezat din nou, i-am spus încetișor:

— Julie, omul care ți-a făcut asta poate că a omorât-o pe Cassandra. Și nu cred deloc c-o să se oprească aici. Di ar putea fi în pericol, și Samantha la fel, și, sincer,

chiar și tu. Încerc să am răbdare, Julie, dar, te rog, răspunde-mi la întrebări!

Și-a pus la loc mănușa și și-a tras-o cu grijă pe degete, apoi și-a potrivit bandajele elastice. I-a luat destul timp până a reușit. Eu n-am spus nimic. Am îmboldit-o cât am putut. Dacă vrea, o să vorbească.

— Toată povestea, zise ea în sfârșit. Nu e mare lucru, sunt sigură că ai mai auzit astfel de povești. Știi că aveam doar 17 ani când am venit aici? Tocmai coborâsem din avionul de Londra cu un rucsac în spate și cu revista *Time Out New York* în mână. N-aveam unde să stau, aveam nevoie de bani, dar nu prea voiam să muncesc pentru ei. E o poveste ca multe altele, domnule Blake. Dar așa a început.

S-a uitat la mine provocator, însă eu n-am reacționat.

— În prima săptămână petrecută aici mi-am trecut în revistă talentele. Nu erau prea multe ca să câștig din ele, mai ales că nu aveam permis de muncă. Dar așa cum zicea și mama, o fată cu sâni frumoși nu face niciodată foamea. Mi-am găsit prima slujbă într-un SPA de pe Strada 32. Știu că e de mirare – o fată din Coreea să lucreze pe Strada 32… Era un SPA pentru bărbați, se numea *Yi Kun.* Sunt sigură că încă mai există. Era deasupra SPA-ului pentru femei și avea aceiași proprietari. Ofeream și bărbaților de la etaj și femeilor de la parter aceleași servicii, cu excepția unora ce nu puteau figura în reclama de pe ușa de la intrare. Și, așa cum îți închipui, tocmai pe acelea le cereau tipii care veneau acolo. Dar eram naivă. Mi-amintesc de prima mea zi de lucru, când un tip m-a întrebat cât costă un masaj facial, iar eu am crezut că se referea la acela care se face și la Elizabeth Arden. Ce vrei? Aveam 17 ani.

— Câți ani ai acum?

— Nu mai am 17, zise ea. Am stat cinci luni la *Yi Kun.* Atât am suportat. Era un loc îngrozitor, într-o clădire care ar fi trebuit demolată acum 50 de ani. Cum am auzit de altă slujbă, am și acceptat-o. Era chiar mai încolo, pe aceeași stradă, dar era un mare pas înainte! Lucram într-un subsol umed ca o cameră oferită de Asociația Tinerilor Creștini ca adăpost pentru o noapte. Eram trei fete în cameră, nu erau nici draperii între mesele de masaj, iar de câte ori trecea metroul, se clătina toată șandramaua, dar măcar nu erau șoareci la baie, era destul de curat, iar

clienții nu erau prea dezgustători. Am rămas acolo aproape un an.

— Și apoi te-ai dus la Sunset?

— Nu m-am dus la Sunset, ci am înființat Sunset, zise ea. Dar nu, asta a fost mai târziu. Mai întâi m-am dus la *Vivacia.*

— *Vivacia*?

— Cel mai bun SPA din Little Korea. Ți-ar plăcea și ție. E chiar un SPA legal – ei, bine, 90 la sută legal. E un loc retras de relaxare, deschis non stop, șapte zile din șapte. Poți să stai acolo toată noaptea, nu te deranjează nimeni. Au acolo o saună toată din jad, o cameră de aburi din sticlă în formă de diamant, căzi de baie în care primești sake și ginseng și o duzină de fete frumoase care să-ți facă exfoliere coreeană. Scapi de toată pielea moartă și pe urmă faci un masaj minunat cu ulei pentru bebeluși. Iar ce se întâmplă când nu se uită nimeni – asta nu-i treaba nimănui!

Julia continuă:

— Și e pentru barosani cu multe lovele. Nu-i unul din locurile alea unde dai 60 de dolari pentru servicii speciale. La *Vivacia* te costă 70 de dolari doar intrarea și plătești în plus pentru fiecare serviciu. (Vocea îi coborî, ca și privirea). Am avut noroc să lucrez acolo. Numai fetele frumoase sunt primite. Nu există murături la *Vivacia.*

— Murături?

— Știi, babe, zise ea. De alea pe care nu vrei să le fuți.

Pe asta n-o știam.

— Vrei să știi cât am rămas acolo? Trei ani. Și știi de ce am plecat? Pentru că m-am plictisit. Și voiam mai mulți bani. Credeam că fac mai mulți dacă-mi deschid propria afacere. De aia am înființat Sunset, cam acum un an. Și acum cred că poți să-ți închipui câți ani am, dacă chiar vrei.

Nu voiam. M-am uitat în jur. L-am văzut iarăși pe tipul care ne urmărea; își ducea ambalajul la pubela de mai încolo. După ce l-a aruncat, a rămas pe loc, făcând încet fandări pe iarbă, de parcă se pregătea de alergare. Numai că nu a început să alerge.

— Nu vreau să par nerăbdător, i-am zis.

— Dar vrei să știi ce am furat. Bine, domnule Blake, am să-ți spun pentru că ai așteptat destul. Am furat

clienții mei. Nu la clienții lor, ci la ai mei. Dacă erau clienții lor, nu ar fi venit cu mine. Așa e? Dacă le plăcea sauna de jad și cada cu ginseng și să aleagă dintr-o duzină de fete, s-ar fi dus numai la *Vivacia* și m-ar fi dat dracului, așa-i? Dar nu era așa. Mă sunau, îmi dădeau mail-uri, chiar dacă nu aveam decât o cameră pe Strada 28 cu o masă în mijloc. Nu tu saună, nu tu cameră de aburi, doar eu și mânuțele mele. Și pe urmă câteva alte perechi de mâini pe care le adusesem acolo ca să satisfac cererea.

— Cum de te sunau? Cum de aveau numărul tău?

— Nu-ți dai seama cum? L-am dat chiar eu, zise Julie. Când am fost sigură că o să am un loc al meu, le-am spus tuturor clienților mei unde pot să mă găsească. Mă descurcam în afaceri. Am tipărit și cărți de vizită cu numărul meu de telefon și adresa de mail și o poză de-a mea și dădeam fiecărui client câte una.

— Iar unul dintre ei s-a dus cu ea la fostul tău șef, am spus.

— Așa cred că a fost, dădu ea din cap.

— Și nu ar fi trebuit să faci asta.

— O, nu, zise Julie. Ăsta-i păcatul capital. Am încălcat regula de bază. Șefii spun tuturor fetelor noi, încă din prima zi de muncă, să nu dea niciodată clienților informații despre ele. Niciodată. Uneori pretind că așa ești mai în siguranță, de parcă le-ar păsa de tine. O fac pentru binele lor, pentru că dacă fetele s-ar întâlni cu clienții în afara serviciului, ei ar da faliment. Înțelegi?

Începeam să înțeleg.

— I-ai părăsit ca să lucrezi pe cont propriu, le-ai luat și clienții, ei au prins de veste și trebuiau să-ți dea o lecție.

— Te prinzi repede, Johnny, zise ea, bătând ușurel cu degetul pe o nară.

— Cine a făcut-o? Cine-i șeful de la *Vivacia*?

Și-a coborât privirea, jucându-se cu piciorul în iarbă. Am luat-o de bărbie, dar ea mi-a dat mâna deoparte.

— Nu mă atinge!

A ridicat tonul. Atunci am observat că niște trecători se uitau înspre noi. M-am uitat peste umărul ei și l-am văzut pe tipul musculos de dinainte ridicându-se în picioare.

— Julie, cine-i șeful de la *Vivacia*? am întrebat-o din nou.

S-a ridicat și Julie. Mi-a fluturat mâna cu mănușa prin fața ochilor.

— Vrei s-o pățești ca mine?

— Cum? Cassandra e moartă. Ei au omorât-o, Julie. Pricepi?

— O să te omoare și pe tine dacă mai întrebi multe.

— Îmi asum riscul.

— Bine, nu încetezi. Unde să-ți arunc cenușa – pe East River sau pe Hudson?

— La naiba, Julie, cine-i șeful de la *Vivacia*?

— Chiar vrei să știi? Uite cum îl cheamă: Ardo. Ungurul. O, ai auzit de el. Bine că-l știi. Acu' știi cu cine ai de-a face. Întoarce-te în biroul tău drăguț, Johnny, scrie poezii cu creionul și ai grijă de cămășile tale cu guler detașabil. Și când te întorci seara acasă, pune-te în genunchi și mulțumește-i lui Dumnezeu că cea mai serioasă problemă a ta e nota de la examen și nu să ai de-a face cu un tip ca… Lasă-mă! Ia-ți naibii mâinile de pe mine.

Dar n-am făcut-o. Am luat-o în brațe și am dus-o după colțul clădirii. Credea că o să pălesc la auzul numelui de Ardo, credea că știam despre cine vorbește, dar nu era așa – doar că vedeam ce nu putea ea să vadă, adică pe tipul din spatele ei îndreptându-se spre noi cu pași mari de alergător și scoțând din buzunarul din spate un pistol cu puțin timp înainte s-o trag după colț.

Capitolul 7

— Ce naiba faci? țipă ea.

— A scos un pistol, i-am zis încet și am tras-o după mine. Trebuie să o luăm din loc.

— Cine a scos un pistol?

— Hai!

Am mai trecut pe lângă un colț al clădirii – Buell Hall are multe colțuri, Dumnezeu să îi binecuvânteze pe arhitecții din secolul al XIX-lea! O mulțime de nișe și unghere în care să se ascundă nebunii!

Dar nu prea departe, chiar în spatele nostru, am auzit niște pași apăsați. Mai erau destui oameni în zonă, era ziua în amiaza mare, iar rațiunea îmi spunea că tipul acela ar fi nebun să tragă cu atâția martori în jur, însă deja scosese pistolul în public și nu voiam să risc.

Am deschis cu piciorul ușa de la intrare și am tras-o pe Julie înăuntru. O scară mare ducea la etajul doi și una mai mică spre beci.

— În jos, i-am spus.

— Nu!

— Hai odată!

Am înșfăcat-o cu un braț și am lipit-o de mine. Îi simțeam greutatea sânilor pe braț și ea se zbătea să scape. Era grea; a trebuit s-o las jos pe primul palier al scării către beci.

— Iar m-ai atins, zise ea.

Ușa de la intrare s-a deschis deasupra noastră și s-a trântit de perete.

— Are pistol, am șuierat. Vrei să vezi dacă-l și folosește?

Am târât-o în cel mai îndepărtat colț al beciului, unde era o ușă metalică joasă. Ea putea să treacă pe acolo fără să se aplece, dar eu trebuia să mă aplec. Am apucat clanța cu ambele mâini și am tras de ea cu toată puterea. Era înțepenită.

— Julie, Julie! striga o voce răgușită și mânioasă.

Ușa fusese vopsită de când venisem eu pentru prima dată aici, într-o plimbare nocturnă cu un bețiv din oraș care-și spunea „Benoit”. Columbia era vestită pentru cârciumile sale, iar în anii de studenție timpul îmi

permitea să intru în toate; era o pleașcă pentru felul meu cuvios de a fi. Și acum ar fi fost grozav să pot deschide nenorocita aia de ușă. Mi-am făcut curaj; mi-am pus un picior pe zid și am tras cu toată forța. Ușa s-a deschis, scârțâind din balamale, ceea ce ne putea da de gol. M-am strecurat înăuntru. Am văzut un tunel lung și îngust, luminat slab de un bec galben și care se întindea pe câțiva metri. I-am dat mâna Juliei să treacă peste prag. În spate, am auzit pași pe scară. M-a luat de mână și m-a urmat în tunel.

Fugeam cât de repede se putea pe un teren denivelat, cu spinarea încovoiată și capul în jos. Mă consola gândul că tipul care ne urmărea, solid și lat în umeri, s-ar fi chinuit mai tare ca mine să treacă pe acolo.

Drumul s-a despărțit în două, și am luat-o la stânga. Pe sus treceau conducte ruginite de apă și aburi, sau ce Dumnezeu erau, oricum ocupau un perete. Pe jos era mizerie, iar pe alocuri se scursese apa din țevi și se făcuse noroi; uneori ne ajungea până la glezne, dar am trecut în fugă prin el. Un om cu suflet bun pusese o scândură strâmbă peste o băltoacă mai adâncă decât altele. După ce am trecut, am scos-o de acolo și am pus-o la perete. Apoi m-am gândit că e mai bine s-o iau cu mine.

Nu știu cine a construit tunelele de sub Columbia și cred că nimeni nu știe. Sunt foarte vechi, de pe când locul era încălzit cu abur și cărbuni, iar unii susțin că prin ele se transporta combustibilul de la o clădire la alta. Poate că așa și era. Tot ce știu este că tunelele fac legătura prin subsol între jumătate din clădirile campusului, formând un labirint intern care îi captivează pe studenți și îi sperie pe părinții lor de ani buni. În timpul revoltelor din anii ’60, tunelele au fost folosite de studenți ca ascunzători. Prin anii ’80, un puști pe nume Ken Hechtman a fost exmatriculat pentru că folosea tunelele ca să transporte uraniul furat din laboratorul de fizică de la Pupin Hall, locul în care cu 40 de ani înainte, se desfășurase Proiectul Manhattan. Se întâmplaseră multe în aceste tunele. Dar asta nu mă interesa acum. Nu conta decât să găsesc o ieșire.

Ne auzeam răsuflarea întretăiată, ale noastre și a lui, răsunând în spațiul acesta îngust. Ne auzeam și pașii. O luam la stânga sau la dreapta de câte ori era posibil ca să nu ne vadă și să nu poată trage.

Tunelul se lărgea în fața noastră și puteam acum să alergăm unul lângă celălalt. Trebuia să ne aflăm sub Fayerweather Hall, dacă nu cumva mersesem în cerc. Apoi, tunelul s-a bifurcat: la stânga se făcea un drum scurt spre două trepte înguste și o ușă, iar la dreapta era un drum mai lung ce se pierdea în întuneric. Am urcat treptele și am împins ușa care nu avea clanță. Era încuiată. M-am împins în ea cu umărul. Tot nimic. Am pus jos scândura și am încercat să o deschid luându-mi avânt, pe cât îmi permitea spațiul restrâns. Ușa a zăngănit la impact, dar nu s-a deschis.

— Hai odată, zise Julie prea tare.

De la distanță auzeam pașii care s-au oprit puțin, apoi au pornit și mai repede. Am înhățat scândura și ne-am dus în fugă către dreapta.

Tunelul nu era luminat peste tot la fel. Pe alocuri erau tuburi de neon, apoi întuneric și pe urmă câte un bec atârnat sus, într-un grilaj de plastic, care răspândea o lumină slabă și galbenă. Acum traversam un lung drum lateral în beznă; înaintam pe bâjbâite și nu ne vedeam, deși eram la câțiva centimetri unul de altul. Mi-am atins glezna de robinetul unei conducte de abur, iar Julie s-a împiedicat de cel de pe partea opusă. S-a abținut să nu înjure. Am întins mâna și i-am simțit mâneca de care am tras-o înspre mine. De data asta n-a protestat.

M-am aplecat până i-am atins urechea cu buzele. Era un gest ciudat de intim, ca un sărut în întuneric.

— Cred că se face alt drum de aici, i-am spus atât de încet că abia se auzea. Vezi că-i pe partea ta.

O clipă mai târziu, i-am simțit mâna atingându-mă pe mânecă. M-am dus la ea, pipăind peretele aspru de stâncă. Am ajuns în colțul unde era ea, am înaintat până am dat de celălalt perete. Era acolo o deschizătură largă cam de zece metri, mai mare decât un dormitor am făcut cinci-șase pași înăuntru, apoi m-am întors. I-am găsit din nou urechea:

— Chibriturile!

Și-a scos cutia cu chibrituri din poșetă. Am auzit un zgomot de frecare și s-a aprins o luminiță portocalie între noi; era prea slabă, așa că i-am văzut doar mâna și fața învăluită în umbră și lumină. Părea speriată. La fel ca mine.

I-am luat cutia de chibrituri și am mers mai departe în acest nou tunel. După vreo 3 metri se termina cu un zid

masiv. Înainte să se stingă chibritul, am observat că zidul fusese construit recent, căci un strat de cărămizi de beton traversa pereții stâncoși ai tunelului dintr-o parte în alta. Poate că a fost făcut după furtul lui Hechtman, ca să blocheze intrarea în laborator. Nu conta – ce conta pentru noi era că nu mai puteam înainta în acest tunel.

M-am întors la Julie și tocmai mă aplecam să-i șoptesc ceva, când am auzit un răcnet:

— Julie!

Venea chiar de lângă noi.

Cu un braț am împins-o pe Julie de zidul de piatră. Mulțumesc lui Dumnezeu că n-a spus nimic. De la câțiva centimetri se auzi: „Unde ești?”

Am scos cele patru chibrituri rămase cu mâna stângă, așa cum făcuse și Julie. Cu cealaltă mână am ridicat scândura. Am apăsat vârful chibriturilor cu degetul mare. Din tunelul principal se auzeau iar pași.

Am scăpărat toate cele patru chibrituri care s-au aprins de îndată, arzându-mi degetul mare. În lumina chibriturilor scăpărate, l-am văzut mai departe decât îl credeam. S-a întors repede spre mine, cu un braț întins și cu degetul pe trăgaci.

I-am aruncat chibriturile în față și am aruncat scândura în el.

Am văzut frânturi de imagini înainte să se stingă chibriturile: pistolul s-a îngustat și a dispărut în direcția mea, furia i se citea pe față. Muchia scândurii i-a izbit brațul.

Apoi s-a așternut întunericul. A tras.

Explozia m-a asurzit ca un tunet, deși am auzit după aceea zgomotul metalic al glonțului ce ricoșa din perete în perete. Într-așa un spațiu strâmt era la fel de posibil să se rănească pe el sau pe mine sau pe Julie. Poate că și-a dat și el seama, pentru că n-a mai tras.

Îl auzeam venind spre mine. Am încercat să dau iar în el cu scândura, dar mi-a fost smulsă din mână. Am auzit cum se izbea de pământ un pic mai încolo. Apoi, brațele lui musculoase m-au apucat de mijloc și m-a lovit cu capul în frunte. Mi s-au îndoit genunchii și am simțit în gură un gust de fiere. Dacă nu m-ar fi ținut strâns, m-aș fi prăbușit. Îi puteam mirosi transpirația și răsuflarea. Mâncase un sanviș cu salam, cred. Și cu ceapă. O, doamne! M-a mai lovit cu capul încă o dată.

Simțeam gust de sânge în gură în locul unde-mi mușcasem limba. Am încercat să-mi revin, mișcându-mi capul dintr-o parte în alta, am încercat să-i scap din strânsoare, dar am simțit cum mă ridica în sus și mi se bălăbăneau picioarele. Întunericul era aproape complet. Cu Julie mă simțeam bine în întuneric, când îmi apropiam gura de părul și pielea ei. Cu tipul ăsta părea un coșmar – parcă eram îngropați de vii, amândoi în același sicriu, luptând pentru o gură de aer.

M-a strâns și mai tare și am simțit cum mi se rupe o coastă. Am icnit, am strigat.

Am încercat să-l lovesc cu genunchiul în boașe, dar nu aveam poziție.

Mi-am împins capul înainte, i-am simțit bărbia, obrazul și nasul. L-am apucat de nas cu dinții și l-am mușcat. A urlat și mi-a dat drumul.

Am încercat să mă târăsc departe de el, dar mi-a dat cu piciorul în coaste. Mi s-au întunecat mințile. Durerea m-a copleșit.

Apoi am auzit vocea lui Julie strigând: „Ei!” și l-am văzut pe tip mergând spre ea. Apoi un sunet de lemn crăpat. Omul gemea, iar pe urmă am auzit un sunet ca acela al unui sac azvârlit pe jos.

S-au aprins mai multe chibrituri. Julie era în picioare lângă corpul nemișcat al tipului și ținea la subraț jumătatea întreagă de scândură. I-am văzut broboane de sudoare pe față. Nu arăta bine deloc.

— Mă doare mâna, zise ea. Am nevoie de un doctor.

M-am ridicat în genunchi și am simțit coasta ruptă zgâriindu-mă înăuntrul pieptului. N-am zis nimic. Chibriturile s-au stins. Ea a mai aprins câteva.

— Câte cutii ai la tine? am zis.

— Fumez două pachete pe zi, zise ea tresărind de durere.

— Grozav, am zis.

— Du-te dracului, spuse ea. Hai să ieșim naibii de aici.

Capitolul 8

Au dus-o pe Julie la chirurgie. Eram la spitalul St. Vincent, unde fusese operată prima oară; am internat-o cu numele ei adevărat, care, spre uimirea mea, era chiar Julie, Julie Park. De obicei stripteuzele și prostituatele foloseau nume false, căci nu voiau să-și amestece clienții în viața lor. Dar Julie mi-a spus: „Nu mi-e rușine de ce fac, John. Nu pot să spun că sunt *mândră,* dar nici nu mi-e rușine.”

Doctorul ei nu era acolo, însă a fost anunțat prin pager și a sosit după 20 de minute. Trebuia să aștept destul de mult. În cele din urmă, doctorul m-a consultat și mi-a explicat care e situația lui Julie, pe când îmi bandaja tot pieptul. Două fracturi, doar parțial vindecate se redeschiseseră, iar una dintre tije i se deplasase. Trebuia să-i rearanjeze oasele și să-i imobilizeze din nou mâna. Doctorul continua să-mi vorbească pe larg despre metacarpiene și falange, bucuros că îmi trezește interesul.

Am revăzut-o după trei ore, cu mâna dreaptă băgată complet în ghips. Era întinsă pe patul de spital. Și-a ridicat mâna în ghips spre mine.

— Așa fac eu semnul de muie, zise ea.

— Cred că mi-ai salvat viața, i-am spus.

— N-am făcut-o de dragul tău. Când termina cu tine, ar fi sărit la mine.

— Oricum îți sunt recunoscător.

— Ce-ți mai face pieptul?

— Mai bine ca mâna ta, i-am zis.

Nu ne luase mult timp să ieșim din tunele, dar ni s-a părut că au trecut ore. Am ieșit în subsolul facultății de chimie Have Meyer, chiar la câteva sute de metri de Broadway. Julie își ținea în sus mâna rănită, iar eu stăteam în picioare pe Strada 116, încercând să fac semn unui taxi fără să-mi ridic brațul.

Și ce-o fi cu Jorge Ramos, omul pe care-l lovise Julie ca pe un sac de box? I-am aflat numele din actele din portmoneu; felul neregulat în care respira ne-a încredințat că era în viață când l-am lăsat. Asta era important!

— Nu trebuia să fiu de acord să ne întâlnim, zise Julie. Di a avut dreptate.

— Dar…

— N-ar fi trebuit nici măcar să-ți telefonez. Trebuia să șterg și adresa ta de mail trimisă de Di.

— Oamenii lui Ardo puteau oricum să te caute.

— Pe mine mă rezolvaseră deja, a zis ea.

— Ca și pe Dorrie?

— Să știi că ei n-au nicio treabă cu moartea ei.

— Nu, am spus, nu știu nici că tipul cu pistolul care ne-a urmărit azi prin tunele e omul lor, dar așa se pare.

— Cum să afle de întâlnirea noastră? Ar fi putut oare să-mi citească mail-ul?

— Mă îndoiesc. Cred mai degrabă că Jorge Ramos îți supraveghea blocul.

— Dar de ce? De ce să mă urmărească?

— Nu știu, Julie. Cred că are legătură cu ce i s-a întâmplat lui Dorrie. Ai idee de ce au omorât-o? Ea nu le lua clienții, nu-i așa?

— Cum ar fi putut? N-a lucrat niciodată pentru ei. Înainte s-o angajez eu, lucra la *Spellbound,* un salon de pe Strada 51 deschis de o femeie din Brazilia. Și știu bine că Dorrie nu i-a luat clienții, pentru că nu avea niciunul când a început să lucreze la mine.

— Mai știi ceva de Dorrie? Ce-a făcut după ce a plecat de la tine?

— Nu știu, zise Julie. Nu ți-a spus ție?

Am scuturat din cap. Nu-mi spusese nimic, nici de atacul asupra lui Julie, nici că-și lăsase slujba de frica unui pistolar cu degetele lungi și cu înclinații sadice. Nu-mi dădeam exact seama din ce motiv, poate ca să nu-mi fac griji pentru ea sau de teamă că aș fi insistat s-o protejez – și chiar așa era.

— A lucrat pe cont propriu, mi-a spus Julie. De una singură.

— Asta ce înseamnă?

— Se ducea la clienți doar când era chemată. Nu avea nici apartament, nici SPA, nicio locație. Nici chirie de plătit, nici agenție de plasare, nici fată la recepție. Nici măcar un număr de telefon. Dai un anunț cu o adresă fictivă de mail, răspunzi chiar tu la mail, și dacă clientul ți se pare cum trebuie, te duci la el acasă. Sau într-o cameră de hotel. Cum preferă el. Cred că majoritatea fetelor lucrează așa.

Mi-o închipuiam pe Dorrie mergând singură pe un hol întunecos dintr-o clădire jegoasă ca să-și ofere serviciile unui străin.

— Nu-i periculos?

— Poate fi, dacă nu faci lucrurile cum trebuie. Nu-i bine să te întâlnești cu un tip pe care nu l-ai verificat pe net. Și de obicei îți dai seama care e ticălos. Și nu trebuie să accepți prea mulți clienți noi dacă ai deja destui mai vechi, pe care-i cunoști.

— Dar Dorrie nu avea, am remarcat.

Nu mi-a răspuns.

— Cum să aibă? am reluat. N-a început de la zero?

Brusc, oboseala se citi pe chipul lui Julie.

— M-a prins într-un moment de slăbiciune. Eram în spital și mă îndopam cu Percocet, mă gândeam că trebuie să închid Sunset, și ea era înnebunită să plece. Din cauza mea era așa. Și, într-un fel, îmi făcea bine – știi cum e – să-i arăt că nu sunt ca ticălosul de Ardo. Așa că i-am zis să-i dea drumul, să-și ia toți clienții pe care-i are. Nu avea prea mulți, poate trei sau patru, dar și asta e ceva pentru început, nu-i așa? I-am spus să-i întrebe dacă vor și, din partea mea, ai ei să fie. Pentru mine nu era mare pierdere, dar pentru ea însemna mult. Ce-i? De ce te uiți așa la mine?

— Clienții pe care ți i-a luat Dorrie nu erau de fapt aceia pe care îi luaseși tu de la *Vivacia*?

— Nu cred, zise ea gândindu-se la întrebare. Nu, nu cred.

— E un „nu” hotărât sau un „nu cred”?

— O, Doamne, John! Acum că mi s-a deschis rana de la mână, vrei să fac un efort de gândire? „Nu cred” e tot ce pot să-ți spun acum.

— Dar o să te mai gândești la asta.

— Sigur, spuse ea, o să mă mai gândesc, dar nu în seara asta.

Voiam s-o întreb mai multe: de exemplu, cum a ajuns un ungur șeful celui mai bun SPA din Little Korea? Dar i se închideau ochii de somn; probabil că medicamentele administrate după operație începeau să-și facă efectul.

— Încă ceva, Julie, o singură întrebare! Julie? (A încercat să deschidă ochii). Ca să găsesc anunțurile date de Dorrie după ce a părăsit Sunset și lucra pe cont propriu, ce nume ar trebui să caut?

— Același, zise ea cu o voce somnoroasă. Cassandra.

— Le-am găsit deja pe Cassandrele din *Craigslist,* i-am spus. Toate aveau numere de telefon, nu doar mail-uri.

— Ai căutat și la „contacte intime”? mă întrebă ea zâmbind.

— Nu, de ce să fi căutat? Acolo nu-s prostituate, doar oameni normali care caută companie.

Ea închise din nou ochii și-și lăsă capul pe perna înfoiată de spital.

— Ce naiv ești! zise ea.

Când m-am întors pe Strada Carmine, mi-am deschis computerul și am navigat pe *Craigslist.* „Contacte intime” era cu totul altfel decât „Servicii erotice”. Nu arăta ca anunțurile date de prostituate: nu erau poze, nici tarife, nici nu se menționau serviciile oferite pe bani. Însă, dacă te uitai cu atenție, observai că apăreau și niște anunțuri suspecte, strecurate printre cele date de oameni obișnuiți.

Licențiată, singură, drăguță, caut om de afaceri bine situat pentru o relație deosebită.

W4M, 31, senzuală, fără prejudecăți, cu gusturi foarte scumpe, caut bărbat iubitor și bogat care să mi le satisfacă.

E luni seară și caut pe cineva care să mă facă să uit de facturile ce se adună.

Mă întrebam dacă toți cei care foloseau acest serviciu înțelegeau limbajul codificat și dacă nu se întâmpla ca un om simplu care voia un suflet lângă el să răspundă la anunțul unei prostituate. Posibil. Probabil că mai departe știau prostituatele ce să facă; sigur că ridicau problema plății și o cereau înainte să se ducă la apartamentul sau camera de hotel a unui tip.

Am tastat „Cassandra” în căsuța de căutare și am obținut șase rezultate, dar s-au dovedit a fi șase exemplare ale aceluiași anunț, postate la începutul fiecărei săptămâni din cele șase care au trecut: *înaltă, frumoasă, maseuză de tantra, educată, caut domn amabil și generos pentru seri pasionale. Nu caut o relație stabilă, ci doar întâlniri reciproc satisfăcătoare de o oră sau două. Pot merge mai departe dacă mi se oferă mai mult.*

Se cereau bani aproape explicit, ca și în celelalte anunțuri de la „Contacte intime”, dar Dorrie nu prea avea experiență când l-a conceput.

Am dat clic pe „Răspuns” și am tastat pe spațiul de mesaj „Acesta e un test”, apoi am dat clic pe „Trimite” ca să-l lansez în eter. Dorrie murise, dar aceste sisteme automate continuă să opereze până când le închizi. Era cam la fel ca robotul electronic al lui Dorrie, care continuase să-mi înregistreze mesajele, chiar dacă ea nu le mai putea asculta.

Firește că după câteva clipe s-a auzit un bip și mi-a apărut un nou mail pe ecran. Expeditorul avea adresa Cassie19934@yahoo.com.

Mersi pentru răspuns. Fac un masaj grozav cu un final erotic care vă va înfiora de plăcere. Ăsta nu e serviciul complet, și vă rog să nu-l solicitați, dar vă promit că nu veți fi dezamăgit. Tarifele mele sunt: 150 de dolari pe oră și 200 de dolari pentru o ședință de neuitat de două ore. Contactați-mă de oriunde din Manhattan. Am atașat și o fotografie ca să vedeți cum arăt. Înainte să stabilim o întâlnire, aș vrea și o fotografie a dumneavoastră, împreună cu numele și un număr de telefon (nu un număr care sună în gol, vă rog). Vă cer toate astea pentru siguranța mea – nu mă văd decât cu clienți aleși pe sprânceană și trebuie să am încredere în dumneavoastră pentru a ne vedea. Tot ce-mi trimiteți va rămâne strict confidențial, se înțelege.

Sper să-mi răspundeți cât de curând și de-abia aștept să vă fac un masaj erotic de neuitat.

Cu mult drag,

Cassandra

Fotografia era cea în slip roz și cu pălărie. Mă întrebam câte fotografii cu bărbați primise. Oare câți bărbați și-ar trimite poza unei străine de pe internet? Și, pe deasupra, unei „maseuze de tantra”?

Dacă am un pic de noroc, voi afla.

Am intrat pe yahoo și am dat clic pe „Mail”. Când mi s-a cerut să mă identific, am intrat pe „Cassie19934”. Apoi mi s-a cerut parola. Rubrica pâlpâia, parcă așteptând să scriu ceva.

Doar câteva litere – atât îmi mai lipsea ca să intru în contul de mail al lui Dorrie și să obțin toate datele de

acolo. Nu numai pozele, dar și corespondența ei cu clienții și Dumnezeu mai știe ce!

Însă literele pe care trebuia să le tastez constituiau o piedică la fel de mare ca și cifrul unui seif de la bancă. Oare ce combinație alesese? Deși nu mă așteptam să meargă, am tastat totuși „Dorrie” și am apăsat pe „Înregistrează-te”. Într-o secundă a apărut mesajul scris în roșu „Nume sau parole greșite”. Am încercat „Cassie”, apoi cu „Burke”. Am încercat să anagramez fiecare nume. Am încercat și cu data ei de naștere, scrisă normal sau de la coadă la cap. Toate erau greșite.

La naiba! Cum se gândise să-și seteze parola? Putea fi orice, chiar și o succesiune oarecare de litere, și atunci n-o să ghicesc niciodată. Dar în acest caz, nici ea nu și-ar fi amintit-o. Trebuia să fie ceva ușor de ținut minte.

Am mai făcut câteva încercări: Eva, numele mamei sale, Douglas, numele tatălui. M-am uitat și la ursul de pe raft și am tastat „FAO”. Am încercat și cu numele meu. Niciun rezultat.

Erau prea multe posibilități; nu mă puteam gândi la toate și, chiar dacă îmi venea ceva în minte, mi-ar fi luat un secol să le încerc pe toate. Trebuia să existe altă cale. Oare își notase pe undeva parola? Poate era într-un fișier din computer sau…

În computerul ei.

Nu îndrăzneam să sper, dar mi-am amintit cât de puține nume figurau în agenda de pe laptopul lui Dorrie. Nu prea folosea computerul, așa că poate a profitat de scurtăturile oferite. Poate chiar de aceea la care mă gândeam.

Am închis computerul și am plecat.

Capitolul 9

Înainte ca Michael Florio s-o moștenească de la tatăl său, *Barking Boat* era o ceainărie de cartier, un local din centru cu doar opt mese, unde veneau la început șomerii britanici, care își plăteau consumația făcând schițe de portrete sau mâzgălind versuri absconse pe șervețele. Se părea că Florio-tatăl îi ierta de plată, de aceea nu-mi explic cum de a rezistat în afaceri timp de 30 de ani. Michael mi-a dezvăluit misterul. În spatele localului, tatăl său a avut mult timp o loterie ilegală, cu binecuvântarea familiei mafiote Genovese. În acele timpuri când crima organizată era în floare, capii mafiei îi sprijineau pe cei cu nume italienesc, ca Vincent Florio. Acum erau alte mafii: chinezească, care îi angaja pe Nguyen, pe Dmitri sau chiar maghiară, care lucra cu un om ca Miklos.

Michael a renunțat la afacerea cu loteria. Atunci când a preluat localul, i-a renovat bucătăria și sala de mese; într-un cuvânt, și-a dat toată osteneala să-l transforme într-un restaurant civilizat. Dar asta nu însemna că Michael făcea numai afaceri legale acolo. Când nu era ocupat cu gătitul, lui Michael îi plăcea să se considere un mijlocitor, un furnizor de lichidități. Bătrânul meu șef, Leo, fost polițist încă din anii în care James Mirsky se pregătea să îmbrățișeze aceeași carieră, l-a caracterizat în două vorbe: un misit și un cămătar avid. Michael îți dădea mai nimic din cât valorau lucrurile amanetate și îți împrumuta bani când îți ardea buza, așa că-ți lua o dobândă enormă. Tot timpul profita de pe urma ta. Acum trei ani, când aveam nevoie de o nouă locuință, mi-a zis de casa de vizavi și l-a convins pe proprietar să nu-mi ia mulți bani; condiția a fost ca atunci când avea ceva marfă ilegală, să-i pun la dispoziție debaraua mea ca pe propria-i magazie. Nu mă deranja prea tare. Pentru chiria pe care o plăteam aș fi suportat multe lucruri.

În weekend, la ora mesei, era o coadă până la colț, la care stăteau cei ce voiau să guste ouăle florentine ale lui Michael, dar acum era seara unei zile de lucru și restaurantul era mort între ora prânzului și cină. În local nu era decât unica chelneriță angajată de Michael, o

tânără de 24 de ani care probabil că rezistate atât de mult în slujbă pentru că arăta bine în tricoul cu inscripția *Barking Boat,* și nu pentru că ar fi servit cine știe cum. El avea încredere în ea și vorbea despre afaceri cu ea de față, dar eu nu aveam și nu voiam să asiste și ea la discuția noastră. Am deschis ușa batantă de la magazie și i-am făcut semn lui Michael să mă urmeze.

De sus până jos erau rafturi metalice pline cu saci, bidoane și sticle cu tot felul de provizii: plase roșii cu ceapă și cartofi, bidoane de 20 de litri cu ulei de măsline extravirgin, borcane de ananas în sirop, cutii de carton cu produse proaspete. M-am dus în colțul opus al magaziei și am luat o cutie pe care scria *Spoons* cu un marker aproape șters. Rucsacul meu era încă acolo. L-am scos.

— Ce? zise Michael. Ce vrei?

Am deschis rucsacul, am dat deoparte punga cu hârtie tocată și am scos laptopul lui Dorrie.

— Unde e priza? l-am întrebat.

Înainte să-mi răspundă, am văzut una și m-am dus la ea. Am pus în priză laptopul și l-am pornit. Torcea încetișor acum că era deschis.

— Ascultă, Michael! am zis. Trebuie să te întreb ceva dar să nu mă iscodești. E-n regulă?

— Mda, zise el șovăind.

— Ai auzit de un tip pe nume Ardo?

Mă uitam la el cum ridica din sprâncene. Chelise de mult, așa că avea acum fruntea foarte lată.

— Sigur că am auzit de el. Și tu ai auzit. Și toată lumea din oraș, deși nu se vorbește de el. Ți-amintești cazul Bishop de vara trecută?

Am dat din cap că nu.

— Ba da! Clubul ăla din Red Hook, 11 oameni împușcați? Marty Bishop și cei doi frați ai lui plus niște tipi care lucrau pentru el, cei doi barmani? Și chelnerița?

Mi-am amintit vag.

— Cred că am citit prin ziare. Ardo a făcut-o?

— Numele lui n-a apărut niciodată în ziare. Dar să rămână între noi, era sigur Ardo, nebunul de ungur.

Ecranul laptopului s-a făcut din negru albastru deschis, iar iconițele au apărut una după alta ca niște pătrățele. Unul din ele arăta că modemul wireless încerca să se conecteze la internet. Am apăsat de două ori pe altul ca să îmi deschidă motorul de căutare al lui Dorrie. Computerul a mai tors încetișor.

— Credeam că i-a împușcat o bandă care operează pe stradă, am zis, răscolindu-mi memoria.

— Tipii care au apăsat pe trăgaci făceau parte dintr-o bandă, asta-i sigur. Dar cine le-a dat pistoale și le-a spus unde să meargă?

— Ardo?

Michael a încuviințat.

— Și de ce? Fiindcă Marty Bishop n-a vrut să-i dea lui Ardo nimic din ce câștiga cu casele lui. E vorba de casele alea din Brooklyn, ce Dumnezeu, exclamă el.

— Ce case?

— Case de curve, zise Marty. Un băiat educat ca tine le-ar numi „bordeluri". Cu asta se ocupă Ardo: case de curve, saloane de masaj, locuri pentru masaj chinezesc. Dacă ai așa o afacere în New York, trebuie să-i dai și lui Ardo partea cuvenită.

— Nu poate fi chiar așa. Trebuie să fie sute…

— Atunci își ia partea de la jumătate din ele. Poate o treime. Nu știu exact. Dar știu că el vrea să ia de la toți. Dacă ar ști cum, ar taxa-o și pe nevastă-mea de câte ori mi-o suge. Nu că s-ar îmbogăți din asta… zise Michael, sprijinindu-se de umărul meu. Ce faci? Cauți filme porno pe net?

— Îmi verific mail-ul, i-am spus și am întors ecranul ca să nu-l vadă.

Tocmai apăruse Yahoo. Am tastat „Cassie19934" în căsuța de ID și am dat tab. Căsuța pentru parolă s-a umplut imediat cu asteriscuri; erau opt.

— Ce faci? m-a întrebat iar Michael.

Îmi observase reacția. Drace, poate că-mi auzea și inima bătându-mi în piept ca un ciocan. Chiar asta speram. Pentru a te scuti de efortul de a-ți aminti mereu parola când vizitezi site-uri, unele programe web îți oferă opțiunea de a memora parola în locul tău, și atunci poți s-o faci automat. E o scurtătură care îți compromite siguranța, dar, din comoditate, mulți fac acest compromis. Se părea că și Dorrie l-a făcut.

Am apăsat „sign in" și am așteptat să se încarce pagina.

— Ar fi bine să găsești un email, mi-a zis Michael. Arăți de parcă ai fi dat lovitura.

— Michael, ai cumva idee unde-l pot găsi pe Ardo, dacă chiar vreau?

— Nu cred că ai vrea, răspunse el. Vorbesc serios, n-ai vrea.

— Și dacă aș vrea?

Pagina de Yahoo se compunea încet pe ecran.

— Nu cred. Știi ce a făcut tipul ăsta? Ascultă la mine! Poți să-ți citești mail-urile mai încolo. Cu Bishop. Nu i-a plătit pe puști doar să tragă cu pistolul prin club. Nu le-a zis să-l împuște doar pe Marty și pe frații lui, ci pe toți care erau atunci în amărâtul ăla de club. Dar nici asta nu i-a ajuns. Îți aduci aminte de chelneriță? Cea care a supraviețuit. Avea un glonț în burtă și altul în picior, dar n-a murit, așa-i? A fost dusă la Spitalul Metodist din New York. Știi ce s-a întâmplat?

M-a luat de bărbie ca să nu mă mai uit pe ecran.

— Nu, am spus, nu-mi amintesc ce a mai fost.

— A omorât-o, asta a făcut. Când au scos-o de la reanimare, hop, un accident: în timpul nopții, e deconectată de la aparate, face un infarct și moare. Un infarct! Și în spitalul acela nenorocit, în toiul nopții, o femeie de 42 de ani, și nimeni nu vede nimic, nu știe nimic.

— Poate chiar a făcut infarct.

— Ce naiba, John! Crezi că am o sculă imensă și mă regulez cu inorogii din spatele curții? Crezi că-ți îndrug verzi și uscate? Ce-i cu tine? Te-ai prostit brusc. Îți zic că tipul ăsta e dracu-n persoană. Dar să revenim la *chelneriță;* nu știa nimic, era o neica-nimeni. Tipul a vrut să bage spaima în toți. Nimeni să nu se creadă în siguranță, nimeni nu scapă! Știi cum i se spune? Ardo cel Negru. Și nu că ar fi *negrotei,* ci pentru că e ca *moartea neagră,* ciuma; omoară pe oricine, pentru el nu contează. Nu-i sănătos la cap. Și tu mă întrebi unde-l poți găsi! De ce să nu te pui pe șina de tren? Ai fi mai în siguranță.

Michael se făcuse roșu ca racul, era tare furios. Mă întrebam ce-i făcuse Ardo lui sau cunoscuților săi.

— Ascultă, John! Vorbesc serios. Să dăm cărțile pe față. Știi ce scria în ziare acum zece ani? Că mafia italiană a fost pusă cu botul pe labe de către ruși. Că rușii erau niște diavoli, dar nu se comparau cu sud-americanii. Și chiar cei din urmă se temeau de asiatici. Acu ce crezi? De cine se tem asiaticii?

— De unguri.

— La naiba cu ungurii! De Ardo.

Pagina se încărcase, dar nu mă uitam la ea. Deodată, mi-a apărut Julie în fața ochilor: dormind în spital de la sedative, fără să stea cineva la ușa ei, nimic nu-i oprea să intre, să ia perna și să i-o pună pe cap.

Michael mă privea și dădea din cap, fericit că l-am înțeles până la urmă.

Poate că Ardo nu era chiar așa de crud cum mi-l descrisese Michael – nu era un monstru din benzile desenate. Dar eram sigur că putea fi foarte violent: mi-o dovedea mâna lui Julie. Dacă afla unde era ea acum, probabil că ar fi trimis pe cineva să-i vină de hac. Și cum fusese internată sub numele ei adevărat…

— Uite, o femeie e în spital, i-am zis. Chiar acum. O cunosc. Ardo a agresat-o deja de două ori. Am nevoie de cineva care s-o păzească astă-seară. Știi pe cineva?

A scuturat din cap tot timpul cât mi-a vorbit:

— Nu, nu, John. Cine să se pună cu Ardo? Cine ar face așa ceva?

— Trebuie să se găsească cineva.

— Poți angaja un bodyguard, însă, având în vedere cu cine te pui, o să te coste și ochii din cap. Ai atâția bani?

— N-am deloc. De asta te-am și întrebat dacă nu știi pe cineva.

— Chiar dacă aș ști, tot ar costa. Și fiind vorba de Ardo, ar costa mult.

— Nu-mi faci o favoare?

— Ți-am făcut cu apartamentul, zise Michael. Ți-am ținut rucsacul aici; și asta e tot o favoare. Dar să-ți fac rost de un tip care poate fi împușcat, asta nu e o favoare.

Mă gândeam la cine să mai caut ajutor. La Leo, dar nu mai vorbisem cu el de trei ani, de când îmi dădusem demisia. Dacă l-aș suna acum… păi, poate ar fi de acord să mă ajute, sau mi-ar închide telefonul în nas. Nici nu știam cum ar fi fost mai bine; dacă mă ajuta, ar fi însemnat ca Leo însuși să se pună la ușa salonului lui Julie, și, dacă tot ce spunea Michael era adevărat, Leo ar fi trebuit să înfrunte niște tipi cu care niciun om de vârsta lui nu trebuia să se pună.

Cine mai rămânea? Puteam să mă duc chiar eu, dar n-aș fi făcut față. Chiar și fără o coastă ruptă, nu eram genul de om de care să se împiedice gorilele lui Ardo. Aveam nevoie de cineva puternic, care să-i înspăimânte, și să-și ducă misiunea până la capăt, dacă era cazul.

Trebuia să fie cineva pe care să nu-l plătesc – cel puțin cu bani.

Mi-am scos mobilul din husă, m-am dus în agendă la litera „W” și am lăsat telefonul să sune de trei ori. Mi s-a răspuns a patra oară – de fapt, nu se mai auzea sunând. Dar omul de la capătul celălalt al firului nu spunea nimic. Speram că nu va intra în funcțiune căsuța vocală.

— Kurland? am zis. Aici John Blake.

— Da?

Părea că e pe stradă. Auzeam pe fundal zgomot de trafic.

— Te sun să-ți cer un serviciu, i-am spus. E o chestie de viață și de moarte. Tu ești singurul care mă poate ajuta. (Tăcere) O femeie, o prietenă a mea, e la spital. O cheamă Julie. A fost mai devreme atacată de un bărbat. E posibil să o caute și la spital. Am nevoie de un om care să stea cu ea peste noapte.

Tăcerea parcă s-a amplificat. Mi-l închipuiam pe Kurland Wessels în colțul străzii, cu telefonul la ureche, încordându-și bicepșii lui strașnici sub mânecile tricoului, din care se vedeau tatuajele de pușcăriaș, în stare să înspăimânte pe orice trecător. Era un memorialist talentat și un poet nu prea rău, dar trebuia să-i fii coleg ca să știi asta. La prima vedere, ai fi zis că tot talentul său literar se rezuma la a-și tatua „IUBIRE” pe un pumn și „URĂ” pe celălalt.

Nu eram prieteni. Nici măcar nu ne agream. Dar de doi ani făceam aceleași cursuri, și am ajuns să ne cunoaștem. Un om care scrie își dezvăluie, fără să vrea, personalitatea, chiar și un om secretos precum Kurland. Spre deosebire de alții, și el, și eu am trecut prin multe în viață. Ne puteam înțelege până la un anumit punct.

În plus, cred că observase că aveam anumite privilegii datorate slujbei mele de la catedră și-l puteam ajuta în anumite situații. Nu eram șeful, ci mai degrabă un fel de pușcăriaș cu destulă influență și care avea acces la magazia cu alimente, putând astfel să-i facă traiul mai ușor în pușcărie. Și îmi imaginam că Wessels făcuse multe afaceri cu deținuții de încredere.

— De ce aș face-o? întrebă el.

— Pentru că am nevoie de tine și ai putea și tu să ai nevoie odată de mine.

A mormăit că nu.

— Te rog, i-am spus, ea are doar un 1,60 și 50 și ceva de kile, iar tipul care a băgat-o în spital e cât tine.

Mi-am amintit de prima lucrare prezentată de Kurland: se numea „Totul rămâne în familie” și era despre o fetiță de zece ani și fratele ei, iar tatăl îi bătea pe amândoi. Și a mai scris și altele pe aceeași temă.

— I-a rupt toate oasele de la mână, Kurland, toate. I-a pus mâna în tocul ușii și a trântit ușa cu putere. De trei ori.

— Bine, bine, e de ajuns, zise el. (Îl auzeam gâfâind, părea că se gândește intens). Trebuie doar să stau acolo?

— Să sperăm că numai asta.

Nu părea încântat și nici nu cred că fusese vreodată.

— Ai să-mi faci și tu un serviciu!

Nu suna ca o întrebare.

— Promit! Într-un fel sau altul.

I-am dat adresa spitalului și numărul salonului și i-am zis să mă sune dacă are probleme.

— Mulțumesc, i-am spus, dar a închis.

— Ce deștept ești! mi-a zis Michael în timp ce-mi puneam mobilul în husă, l-ai lăsat să creadă că fata a fost bătută măr de prietenul ei, sau cam așa ceva.

— Dar nu i-am spus asta!

— Da’ știi ce ai omis? Un singur cuvânt: A-R-D-O.

— Kurland a făcut trei ani la Rikers pentru atac și jaf armat. E în stare să se descurce.

— Să sperăm, zise Michael, și să mai sperăm că nu se supără prea tare pe tine când află ce ai omis să-i spui.

— Așa e, i-am spus, dar în tot acest timp nu va trebui să-mi fac griji pentru Julie că va păți ceva în noaptea asta.

Și-a ridicat mâinile și a făcut gestul „Nu da vina pe mine”.

— Treaba ta, mi-a spus și a arătat spre ecran. Ce-i cu mail-ul pe care îl așteptai cu atâta nerăbdare? Nu văd nimic.

Avea dreptate. Contul de mail al lui Dorrie era gol. Nu erau nici mesaje noi, și nici mai vechi. Am dat clic și pe alte fișiere. Și ele erau goale. Se părea că altcineva le citise înaintea mea și le ștersese.

Capitolul 10

Nu era decât o explicaţie.

Chiar dacă presupuneai că Dorrie obişnuia să-şi şteargă mesajele după ce le citea şi nu păstra copiile celor trimise, chiar dacă ultimul ei anunţ de pe *Craigslist* era mai vechi şi de aceea nu mai primea răspunsuri, chiar dacă niciunul dintre clienţii care îi ştiau adresa de mail nu-i mai scrisese de când îşi verificase mail-ul – chiar dacă presupuneai toate acestea, şi erau grozav de multe – era imposibil să-i rămână goală căsuţa de mail. Asta deoarece îl cunoşteam pe omul care-i trimisese un mesaj la această adresă de mail după ce murise. Eram chiar eu. O făcusem cu mai puţin de o oră înainte.

Asta însemna că cineva intrase în contul ei între timp şi ştersese tot din el. Erau multe acolo sau puţine – n-o să ştiu niciodată. Dar orice ar fi fost, se pierduse.

A fost chestiune de minute; dacă reuşeam să-i ghicesc parola de prima dată sau dacă veneam aici mai devreme, sau dacă nu mă întindeam la vorbă cu Michael ori nu-l sunam pe Kurland… poate că aş fi fost mai rapid decât concurentul meu invizibil. Sau poate că nu. Poate că el avea o metodă mai sofisticată de a supraveghea mail-ul altcuiva şi fusese alertat de îndată ce a apărut mesajul meu, intrase şi ştersese totul în câteva secunde. Din păcate, căsuţa era goală acum. Ajunsesem prea târziu.

Michael se tot uita la mine. I-am spus că nu e nimic important, că aşteptam un mesaj care nu venea. Poate că suna a minciună, dar ce naiba, era obişnuit să-l mintă oamenii în meseria lui. Mă băgam într-o chestie care mă depăşea, cred că la asta se gândea Michael; dar, la urma urmelor, era treaba mea, nu a lui. Mă avertizase cât putuse. Era la latitudinea mea să-l ascult sau nu. Şi-a îndreptat spatele şi s-a dus în bucătărie, blestemând şi şchiopătând pentru că-i amorţise piciorul. Am dat să închid laptopul.

Dar ceva m-a oprit: Dorrie mai avusese o adresă de mail, pe numele ei adevărat, cea pe care o folosea când era Dorrie, nu Cassandra. Şi m-a fulgerat gândul că, în caz că-şi setase computerul să-i intre automat parola

pentru una din adrese, probabil că făcuse la fel și în privința celeilalte.

Mi-am zis că trebuia să verific dacă era completă, poate că găseam vreun indiciu. Chiar așa mi-am zis și nu eram departe de adevăr, dar nu din cauza asta voiam s-o fac. Nu prea.

M-am întors la principala pagină de Yahoo mail și am tastat „dorrie_burke” în căsuța de identificare. Desigur că a apărut un șir de asteriscuri în căsuța pentru parolă. Am dat clic pe „sign in”.

Căsuța aceasta, spre deosebire de cealaltă, era plină de mesaje, unele trimise de mai bine de un an! Erau acolo mesaje de la mama ei, de la Lane, de la studenți pe care îi știam. Erau notificări oficiale trimise de contabilul de la Universitatea Columbia în privința taxelor de plată. Mai erau și SPAM-uri obișnuite care făceau reclamă băncilor și tratamentului impotenței. Ici și colo mi-am văzut și propria adresă de mail și mesajele pe care i le trimisesem de-a lungul timpului; scriam despre școală și îi răspundeam pe scurt la întrebări, îi dădeam și link-uri de care putea fi interesată. Unul dintre primele mesaje din fișier era de la mine. (Subiect: Restaurantul Dan?), dar și unul dintre ultimele, trimis acum câteva zile, odată cu materialele de care avea nevoie pentru proiect: tot felul de însemnări și fotografii și tot ce găsisem pe Google despre părinții și sora ei. Am dat clic pe rând pe toate mesajele și mă simțeam ca atunci când fusesem la ea acasă și îi scotocisem prin lucruri. Deosebirea consta în faptul că acolo nu erau sertare pline cu lenjerie și ulei pentru masaj. Pe internet ea trăia două vieți diferite: între Dorrie și Cassandra se ridica un zid înalt.

Însă n-am găsit nimic despre Cassie și tipul care a ucis-o, nimic despre Ardo sau Miklos, sau clienții pe care îi luase ea de la Sunset; în schimb erau multe despre Dorrie. Era un spațiu mai personal chiar decât apartamentul ei, căci o întrezăream în mesajele scrise sau primite, în cele pe care i le trimisesem; în ele i se simțea mai mult prezența decât atunci când zăcea moartă în baie.

Ce straniu era modul în care internetul și computerul ne transformaseră nu numai viața, dar și moartea. Pe timpuri, mortul lăsa în urma lui lucruri palpabile, obiecte pe care le atinsese, le ținuse în mână sau chiar le făcuse. Astăzi, lăsai în urmă doar amprenta pe computer: fotografii digitale, poștă electronică. Mi-era greu să nu

mă întreb câte milioane de conturi de email de pe Yahoo deveniseră la un moment dat un monument funerar construit fără intenție în cinstea celui recent dispărut; câte rude îndurerate începeau să scotocească prin mail-uri ca niște arheologi care cern cenușa din Pompei în căutare de artefacte. Sau câte adrese de mail încetau să fie folosite în comunicare și deveneau un spațiu al amintirilor, unde oamenii trimiteau scrisori de adio celor ce nu mai puteau răspunde.

Ultimul mesaj din căsuță era de la Stu Kennedy. Îl trimisese azi după-amiază de acasă și purta amprenta tastatului său nesigur, doar cu un deget: Dragă „ffată", scria el, „sufletul tău zbâciumat și-a găsit liniștea acolo unde nimeni nu-i pote face rău". Mă întrebam dacă nu se apucase să bea de dimineață; în situația de față, n-ar fi fost de mirare.

Mi-am amintit brusc că venise cu ideea să facem o comemorare pentru Dorrie. I-am promis că am să vorbesc cu Lane. M-am uitat la ceasul de la mobil. Era târziu, dar nu prea târziu pentru o zi de luni. Mulți studenți de la Studii Generale veneau de la cursuri după serviciu, iar ultimul curs al lui Lane începea la opt seara.

Am mai zăbovit puțin; mă simțeam ca un spion de cea mai joasă speță, dar nici nu-mi venea să las computerul. Când l-am închis, m-am simțit ca și cum aș fi pus capacul pe un sicriu.

L-am scos din priză, am înfășurat cablul și am pus laptopul în rucsac. Am format numărul lui Lane cu mobilul pus între umăr și ureche. În timp ce-l apelam, am vârât rucsacul după cutia cu linguri. Lane o să fie de acord – o comemorare ar fi fost pe placul său. Era prea târziu să ne adunăm în seara asta, dar o să o facem mâine. Am putea să o invităm și pe mama lui Dorrie, m-am gândit. Ar trebui.

Pe stradă, în fața lui *Barking Boat*, m-am gândit ce să fac.

Voiam să mă duc acasă. Eram obosit, mă durea pieptul, iar fluxul de adrenalină care îmi dăduse azi atâta putere, se scurgea din mine ca apa murdară dintr-o cadă. Dar eram conștient că nu puteam s-o fac: nu puteam să mă duc acasă și să mă odihnesc. Kurland o să stea cu Julie peste noapte, dar mâine dimineață ce va fi?

Tipii care o atacaseră pe Julie și omul care le-o ordonase erau pe undeva prin oraș. Nu era deloc sigur că el era cel care comandase și asasinarea lui Dorrie, dar, pentru moment, asta era singura mea ipoteză de lucru. Iar asta însemna că el era omul pe care trebuia să-l găsesc. Era un nenorocit de ucigaș – și ce? Mai avusesem de-a face cu asemenea tipi. Faci ceea ce trebuie. Așa voi face…

Și ce să fac? Eu, un fost detectiv particular? Aproape că-l auzeam pe Leo certându-mă: *Nu ești plătit, nu mai e treaba ta. Nu trebuie să faci asta.*

Dar imaginea lui Dorrie îmi veni din nou în minte, așa cum zăcea tăcută în apă, cu ochii închiși, și puteam chiar să-i aud vocea, să-i simt mâinile pe umerii mei, să-i simt lacrimile scurgându-se pe obrajii mei. Acum două zile era în viață, acum două zile făcea parte din această lume, dar acum e moartă pentru că un ticălos a hotărât așa. Nu puteam să-l las să scape. Pur și simplu nu puteam. Nu pentru că eram detectiv, ci pentru că eram o ființă umană.

Pe vremuri, era un mare cartier de unguri în Upper East Side, chiar mai jos de locul în care s-au stabilit nemții în Yorktown. Înainte să divorțeze, părinții mă duceau câteodată acolo, la patiseriile mirosind a drojdie, cu vitrine pline de ștrudele și triunghiuri de kuglof cu ciocolată. Acum cartierul se micșorase, iar amprenta etniei care-l populase aproape dispăruse, dar tot mai vedeai urmele a ceea ce fusese odată și acum aparținea istoriei orașului New York. Brutăria Rigo nu mai era, nici Red Tulip, nici Mocca sau măcelăria Tibor; nu mai era nici chioșcul de presă din nișa din zid, la care se vindeau ziare românești, ungurești și cehești. În locul lor era acum un *Dunkin Donuts,* un *Pottery Barn* și o bancă *Greenpoint Savings,* însă mai la nord, magazinul *Heidelberg* tot îi mai servea cu cârnați și sângerete pe septuagenarii ce își șopteau în podul palmei cu mândrie teutonică despre Paradele de *Steuben Day* din tinerețea lor demult trecută, când a fi german însemna mult. În blocurile de mai jos, locuite pe timpuri de unguri, puteai să mai găsești o patiserie care continua cu eroism să facă tort doboș și kifli, iar în vitrina unei măcelării atârnau șiruri de cârnați cu boia.

Mai rămăsese acolo și o biserică ungurească, alături de un bar unguresc cu lumină difuză, în ciuda legii care

interzicea această alăturare bizară, erau amândouă la colțul străzii, iar când am ieșit din taxiul pe care îl luasem de la *Barking Boat,* am văzut un om în vârstă plecând de la biserică și intrând în bar; probabil că primise iertarea pentru păcatele comise înainte și simțea nevoia să mai facă și altele.

Poate că Ardo era cunoscut la biserică sau la patiserie ori măcelărie, dar am hotărât să mă duc la bar. Erau acolo vreo opt-nouă bărbați care vorbeau tare într-o limbă din care nu înțelegeam niciun cuvânt, iar unul sau doi stăteau în colț sorbind tăcuți din halbele de bere. Pe pereți erau agățate căni de ceramică și steagul Ungariei – roșu, alb și verde – înfășurat pe un băț din lemn de cireș. Când intrai aici, nu mai simțeai că ești în estul Manhattanului. Te puteai crede la Budapesta de n-ar fi fost literele de neon din vitrină care scriau de la coadă la cap „Miller Lite”.

Omul cu trăsături aspre pe care l-am văzut intrând în bar, s-a dovedit a fi chiar barmanul. Tocmai își atârna hanoracul de un cârlig aflat lângă casa de marcat. M-am așezat pe un scaun liber și i-am făcut semn să vină. Am pus pe bar ultimele mele două hârtii de 20 de dolari. Nu avea chiar accentul lui Bela Lugosi, dar undeva pe aproape:

— Ce vrei, zise el. (Ge vlei?)

— Să mă prezinți cuiva, vreau să dau de un tip pe nume Ardo.

A pus încet mâna pe bani.

— Pe mulți îi cheamă Ardo, e un nume frecvent.

— Doar pentru un singur Ardo ar plăti cineva ca să-i fie prezentat, i-am zis.

— Ești sigur?

— Foarte sigur.

— Care e numele lui de familie?

Și eu care crezusem că Ardo era numele de familie.

— Nu știu, unii îi spun Ardo cel Negru.

— Ardo Fekete, zise el și împinse banii de pe tejghea spre mine. Nu trebuie să vă întâlniți.

— De ce?

— Tinere, ar trebui să bei o bere și să pleci! Ce preferi? Becks, Heineken, Miller? Mai am și Dreher, dacă vrei ceva unguresc.

Încerca să se comporte normal, dar era evident încordat și accentul său era prevestitor de rău: *Vlei șeva*

ungresc? Am observat că se uita repede la stânga, apoi iar la mine. Nu stătea nimeni lângă mine, dar în spatele meu erau ceva oameni. Nu m-am întors să mă uit.

— Tipul ăsta, Ardo, i-am spus, mi-a rănit grav o prietenă. O alta a murit. Iar azi un tip cu pistol m-a urmărit printr-un tunel și uite ce mi-a făcut. (Mi-am ridicat cămașa să-mi vadă bandajele). Trebuie să discut cu el.

— Ce trebuie să faci – *ce tlebuie să faci* – e să te duci acasă, să încui bine ușa și să zici bogdaproste că ai scăpat numai cu atât.

— Asta o tot aud, dar nu pot să stau toată viața închis în casă.

— Dacă ții la viața ta, îmi zise barmanul, pleacă chiar acum.

M-a luat de braț pentru a-și întări spusele. Mâna îi era grea ca un buștean. I-am dat-o deoparte și mi-am luat înapoi banii.

— Sunt sigur că s-ar găsi cineva pe aici care să mă poată ajuta dacă tu nu vrei.

— Dom'le, zise el încet, ăsta nu-i un joc! O să fii omorât.

— Poate, am răspuns. Dar nu plec. Nu pot să las un criminal să scape cu fața curată.

— Nu poți? Vorbești serios? Criminalii scapă mereu nepedepsiți.

— Nu și dacă mi-au omorât un prieten, am spus.

S-a aplecat spre mine ca să-mi zică în șoaptă:

— Ești tânăr, ești american. Tu nu știi. În timpul războiului… știi care?

Îmi vorbea un ungur de 70 de ani. Sigur că știam la ce război se referea.

— Eram pe Széchenyi Utca, strada pe care locuia familia mea, zise el. Era în 1944. I-am văzut luându-mi sora, fasciștii au dus-o pe malul Dunării și au împușcat-o, uite așa. (A mimat un pistol cu arătătorul și degetul mare, mi-a atins ușor tâmpla și a apăsat încet pe trăgaci). Și tu zici că nu poți să-i lași să scape? Nu depinde de tine. Sunt tipi pe care nu-i poți opri și nici pedepsi. Și eu am vrut să-i omor pe fasciști. Chiar am vrut. Dar a trebuit să renunț.

— Erai copil atunci, i-am zis, aveai probabil…

— Da, aveam 12 ani și un frate de 6 ani de care trebuia să am grijă. Dacă încercam ceva, ne-ar fi omorât pe amândoi și ne-ar fi aruncat în Dunăre ca pe sora

noastră. Așa că am fugit. Mi-am luat fratele de mână și am fugit cu el.

— Cred că a fost groaznic, am remarcat.

— Ce anume? Ce i-au făcut surorii noastre sau că am fugit?

— Aveai doar 12 ani.

— Și tu câți ai? 24, 25? Poți să fi împușcat la orice vârstă. Ascultă ce-ți spun. Ești tânăr, ai toată viața înainte. Fugi din calea lor!

O parte din mine chiar voia. Era acea parte care fugise acum trei ani, atunci când Murco Khachadurian și bruta de fii-su urcau la apartamentul Mirandei. Știam ce o să-i facă și i-am lăsat. În acel moment chiar voiam să fie pedepsită. Dar de atunci încolo am retrăit clipa aceea în vis de mii de ori. Există lucruri de care nu poți fugi.

— Îți mulțumesc din suflet că-mi vrei binele.

— Dar n-o să mă asculți.

— Nu pot, i-am zis. Chiar nu pot!

Am pus la loc scaunul pe care stătusem și m-am dus în mijlocul încăperii. Acolo era o masă cu un scaun liber alături. L-am tras și m-am așezat. Am scos din buzunar portmoneul lui Jorge Ramos și l-am ridicat deasupra capului. Oamenii s-au oprit din vorbă.

— Am aici ceva pentru Ardo Fekete! am strigat. Pentru Ardo cel Negru. E al unui tip pe care l-a trimis să mă omoare. Care din voi îmi spune cum să dau de Ardo?

S-a așternut tăcerea. O tăcere mormântală în care se auzea picurând robinetul de bere și scaunele scârțâind și respirația oamenilor, ușoară, ușoară.

— Care din voi vrea să-mi spună cum să dau de el? am repetat.

M-am întors și i-am privit în ochi pe fiecare în parte. În fundul sălii stătea un om singur la masă. Avea în față jumătate de pahar cu bere și l-am văzut dându-l pe gât. L-a pus apoi pe masă cu un zgomot ca de împușcătură.

Și-a ridicat mâna. Avea cele mai lungi degete pe care le-am văzut vreodată.

Capitolul 11

Miklos s-a ridicat de pe scaun și s-a îndreptat spre mine. Chiar așezat, nu era decât un pic mai scund decât mine. A întins o mână enormă ca de baschetbalist, iar eu i-am pus portmoneul în palmă. Nu s-a uitat la el. Ochii-i erau fixați asupra mea.

Deodată, i-am simțit mâinile apucându-mă de coate cu putere și ridicându-mă de la pământ. Alte mâini mă țineau de spate și de umeri. Apoi, m-au trântit pe jos și mi-au pus pe față o pânză aspră: poate o geantă sau un sac de iută. Putea a whisky și a sfoară udă. Cineva mi-a strâns sfoara în jurul gâtului; mi-a intrat în carne. O mână m-a apăsat pe piept și m-a învârtit în ambele direcții. Mi se învârtea capul. Am încercat să spun ceva, dar nu mă puteam face auzit: sacul îmi înăbușea vocea. Totuși, am reușit să strig: „Sunt detectiv particular! Poliția știe că sunt aici!". Însă nici eu nu prea înțelegeam ce spun, vorbele-mi răsunau în gol din cauza sacului. Transpiram la față și de abia puteam răsufla. Am simțit cum eram târât pe jos, apoi pe niște trepte. Pentru o clipă, s-a făcut mai răcoare – am simțit o adiere.

Nu știam unde m-au dus și nici cât timp trecuse. Cât de departe mă târâseră? Prin întuneric am simțit un miros de iută umedă, iar inima îmi bătea năvalnic în pieptul sfâșiat de durere. Tot ce știam era că fusesem dus acolo.

După un timp, am fost apucat de încheietura mâinii și dus mai încolo câțiva metri – oare mai eram afară? – apoi am trecut printr-un coridor cu ecou și în jos pe niște scări, unde m-am împiedicat de două ori. Dar am fost ținut de braț ca să nu cad.

M-au trântit într-un scaun cu spătar de lemn, din câte îmi dădeam seama. Cineva mi-a legat picioarele de cele ale scaunului și mâinile la spate. Întunericul a fost înlocuit de o lumină slabă și gălbuie în clipa când au apăsat pe comutator. Sacul îi distorsiona vocea, totuși distingeam un accent la fel ca al barmanului, dar mai puțin evident.

— Apăi așa! Voiai să-l vezi pe Ardo.

Cineva a venit în fața mea, luându-mi astfel lumina. Am simțit metalul pe gât; era lama unui cuțit, apoi vârful. N-a intrat în piele, doar a trasat o linie. M-am străduit să-mi păstrez calmul, să-mi încetinesc bătăile inimii și să nu fac pipi pe mine.

Fusesem și în situații mai grele. Asta îmi tot spuneam: am fost și în situații mai grele. Murco Khachadurian era mai rău. Și fii-su la fel. Torturau oamenii scoțându-le dinții cu cleștele. Și nu făcusem pe mine când am avut de-a face cu el.

Dar nu mă legase de mâini și de picioare, nu-mi pusese un sac pe cap și un cuțit la gât.

M-am trezit bâiguind, cu sacul împuțit pe cap:

— Scoateți-mi sacul, vă rog!

N-am primit niciun răspuns.

— O să vomit dacă nu mi-l scoateți! am spus mai tare.

Am auzit ceva în ungurește și mi s-a luat cuțitul de la gât. Au slăbit un pic sfoara și mi-au tras sacul de pe cap. A aterizat la câțiva pași, odată cu ochelarii mei. Am clipit des din cauza luminii puternice.

În fața mea era un scaun pe care ședea un tip, dar încă nu-l puteam vedea clar.

— Dați-i înapoi ochelarii! a zis tipul.

Cineva i-a luat de pe jos și mi i-a pus la loc pe nas.

Acum eram în stare să văd că în fața mea se afla chiar Miklos. Ținea într-o mână un cuțit mare de bucătărie puțin curbat, la fel cu cel folosit de bucătarii de la TV pentru tăiatul cărnii. Tipul care mi-a pus ochelarii s-a dat deoparte și am putut să-l văd mai bine pe omul de pe scaun.

Stătea cu un picior ridicat pe scaun și cu o mână pe genunchi. Părul lui lung până la umeri era gri-gălbui și părea slinos. Avea o mustață deasă ce-i acoperea buza de sus. Avea trăsături grosolane bine conturate, cam ca barmanul, cu ochi mari adânciți în orbite, obraji puhavi și mandibula proeminentă. Pleoapele îi atârnau ca niște cortine, însă de sub ele te priveau niște ochi neînduratori. Arăta ca un voievod al țiganilor sau ca un lup bătrân ce-și privește dușmanul zvârcolindu-se la picioarele lui.

— Și așa zici, că am vrut să te omor, spuse el din nou. Atunci cum de n-ai murit?

Mi-a luat o clipă să-mi recapăt glasul.

— Am avut noroc.

S-a uitat lung la mine și pe urmă a rânjit sumbru.

— Da, uită-te la tine! Ești cel mai norocos tip pe care l-am văzut.

M-am încordat ca să-mi slăbesc legătura de la mâini, însă n-am reușit.

Ardo a luat un obiect de pe brațul scaunului și l-a aruncat în mine. Mi-a căzut pe piept și apoi mi s-a rostogolit în poală: era portmoneul pe care i-l dădusem lui Miklos la bar.

— Acu', zise Ardo, cine dracu' e Jorge Ramos?

Făceam eforturi să nu-mi tremure vocea.

— Tu să-mi spui!

— Nu, spuse el.

Ardo s-a ridicat de pe scaun, a venit la mine, m-a luat de bărbie și mi-a întors capul la stânga și la dreapta.

— Nu, domnule Norocos. Eu n-o să-ți spun nimic. Te afli aici ca să răspunzi la întrebări sau îl las pe Miklos să-ți scoată ochii. (S-a aplecat spre mine așa de mult încât îi simțeam mirosul greu al coloniei). Pricepi?

— Da, i-am răspuns.

Ardo se învârtea în jurul meu; mă făcea să mă gândesc la o felină dintr-un documentar despre animale, la un leu din Africa sau la un jaguar care se târăște prin savana pârjolită ca să atace prin surprindere.

— N-am auzit niciodată de Jorge Ramos. Iar pe tine nu te-am văzut în viața mea. Dar ai venit în barul lui frate-miu și ai spus în gura mare că eu l-am plătit pe acel Jorge Ramos să te omoare. Ești dus cu pluta?

— Nu, i-am zis, gândindu-mă la barul lui frate-su.

Mi-am amintit de vorbele barmanului: *aveam doișpe ani și un frate de șase ani de care trebuia să am grijă.*

— Nu, nu ești sărit, zise Ardo. Te faci doar că nu știi cine sunt. Andras spune că te-a avertizat, Dumnezeu știe de ce a făcut-o. Nu ești genul lui.

Miklos a spus ceva în ungurește și apoi a râs ca un bădăran. Ardo i-a aruncat o privire cruntă și s-a oprit imediat din râs.

— Frate-miu zice că vrei să-ți răzbuni o prietenă care a fost omorâtă, spuse Ardo. Cum o cheamă pe prietena asta a ta?

— Dorrie Burke, i-am zis.

A scuipat pe jos.

— Dorrie Burke? Alt nume de care nu am habar!

— Poate o știi de Cassandra.

A scuturat din cap.

— A lucrat cu o fată pe nume Julie. Julie lucra pentru tine la *Vivacia.*

Ochii i s-au îngustat sub pleoapele grele.

— Pe Julie o știu. I-am dat o lecție. Acum știe că nu trebuia să facă ce a făcut. Era bine dacă nu se apuca să facă prostii. Și zici că prietena ta lucra cu ea?

— Întreabă-l! i-am zis uitându-mă la Miklos. Dorrie era acolo când el a învățat-o minte pe Julie.

Ardo s-a uitat la el și Miklos i-a spus ceva ce nu puteam să înțeleg.

— Prietena ta e negresa? m-a întrebat Ardo.

— Nu, e cealaltă.

Ardo s-a aplecat peste mine până a ajuns la câțiva centimetri de fața mea.

— Ei bine, nu am omorât-o pe niciuna din ele. Nici pe negresă, nici pe femeia albă sau pe coreeană. Noi nu omorâm femei..

— Dar cu chelnerița de la barul *Bishop* cum a fost? am întrebat. Aia care a ajuns în spital.

— Noi nu omorâm femei, repetă el, apucându-mă de nas și strângându-mi-l rău.

Mă durea tare. Când mi-a dat drumul, mi-a căzut capul cu bărbia în piept. Vedeam stele verzi.

— Tipii care lucrează pentru mine mai fac și greșeli. Și plătesc pentru ele.

— Păi unul din ei mi-a omorât prietena.

— Nu, zise el sec. Nu, aș ști dacă a făcut-o.

— Da’ cineva tot a făcut-o, am zis. Iar lumea zice că tu ești acela.

— Cine zice? a întrebat el pe un ton înfuriat.

— Lumea de pe stradă, am spus, iar inima îmi bătea cu putere. Ei mi-au zis că e opera lui Ardo. El omoară pe oricine.

A rămas nemișcat în fața mea și îi vedeam mușchii încordându-se sub piele.

— Bărbați, femei, copii, nu contează pentru el. Omoară ca… ciuma, am continuat până m-a strâns Ardo de beregată și mi s-a tăiat respirația.

Mă ținea strâns. Îi simțeam bătăturile din palmă pe mărul lui Adam. Eram conștient că putea foarte ușor să-mi frângă gâtul. Când a început să vorbească, vocea i s-a transformat într-o șoaptă guturală:

— Știi de ce mi se spune Ardo cel Negru? Vrei să știi, vierme, nu-i așa? Ăsta-i numele meu: *Fekete* înseamnă negru. *De asta*!

A trecut mult timp până și-a descleștat mâna de pe gâtul meu și am reușit iar să respir. A scuipat din nou.

— Ciumă zici! a continuat Ardo. Nu omor decât pe cine trebuie. Nu fac rău decât cui trebuie. Pentru mine contează pe cine omor.

A plecat de lângă mine. L-am auzit în spate cum urca greoi scările. De sus l-a strigat pe Miklos, care a ezitat un pic, pentru că se codea dacă să mă lase cu ochii în orbite și cu toate oasele la locul lor. Totuși, Miklos și-a lăsat în jos cuțitul, mi-a luat portmoneul din poală și a urcat scările după șeful său. Am auzit o ușă deschizându-se, iar apoi s-a făcut întuneric.

Nu știu cât m-au lăsat acolo. Știu doar că nu-mi mai simțeam brațele. După prima oră parcă mă împungeau mii de ace în brațe, iar după a doua, n-am mai simțit nimic. Mă dureau și picioarele și spatele. M-am zbătut mult timp să slăbesc frânghiile ca să-mi iau telefonul de la șold, dar n-am reușit decât să mă zdrelesc până în carne. Eram tentat să răstorn scaunul pe o parte, dar n-am făcut-o, de teamă că n-o să mai pot să mă ridic.

Îmi ciuleam urechile să prind orice zgomot pentru a-mi da seama unde mă aflu. Tot ce auzeam era zgomotul făcut de apa care trecea prin conductele din pereți. Nimic altceva. Nici măcar fojgăiala șobolanilor și a gândacilor. Era liniște și frig, iar brațele mele răsucite și zdrelite amorțiseră complet.

M-am gândit la moarte. Nu era pentru prima oară, dar de data asta credeam că sunt mai aproape ca niciodată de moarte. Puteam fi ucis aici și nimeni n-avea să știe ce s-a întâmplat cu mine. Nu o să mă mai duc la serviciu și toți o să se mire, dar după câteva zile o să uite de mine. La o catedră ca cea de „Studii Generale” nu rămâne nimeni mult timp. Lane o să angajeze alt asistent. Michael o să găsească alt chiriaș. Tatăl meu care locuia departe, în Pentaluma, o să se întrebe sau nu de ce nu i-am trimis obișnuita felicitare de Crăciun. Personalul cimitirului din Brooklyn, unde era înmormântată mama, o să se mire că nu mai trec pe acolo, sau nu.

Dispariția mea nu ar face valuri în presă. Nu mai vorbisem cu Leo de ani de zile și cu Susan de luni bune.

Dacă Dorrie ar mai fi în viață, ar face ceva pentru mine, s-ar zbate să mă găsească, cum aș fi făcut și eu pentru ea. Dar Dorrie murise și cine mai rămânea?

Era întuneric beznă în încăperea fără ferestre, și mă simțeam ca dus de valuri, de parcă scaunul ar fi fost o bărcuță în voia valurilor, plutind pe o mare tăcută, sub un cer fără stele. Dintr-un ungher al memoriei, mi-a răsărit un poem de Coleridge, învățat în primul meu an la Universitatea din New York: *Singur, singur, cu desăvârșire singur, singur în imensitatea mării*! *Și niciun sfânt nu s-a îndurat nicicând de bietu-mi suflet în restriște.*

Am scuturat din cap, luptându-mă cu tentația de a-mi plânge singur de milă. Nu mă obligase nimeni să-l caut pe Ardo, puteam să presimt că o să se termine așa. Orice psiholog mi-ar fi spus că, în adâncul sufletului meu, dorisem să se sfârșească așa. Dacă te duci la grădina zoologică și intri în cușca leului, nu te poți plânge că te mușcă.

Dar o să las aceste considerații în seama psihologilor. Pentru mine, singura problemă era cum să ies de aici, nu dacă o și doream. Dar o doream. Aveam o misiune de îndeplinit. Dacă Ardo nu era implicat în moartea lui Dorrie, trebuia să fie altcineva, iar dacă nu ieșeam de aici, vinovatul ar fi scăpat nepedepsit. Și asta nu puteam s-o accept.

Dar era întuneric și eu eram epuizat. Nasul, coastele și picioarele cântau o simfonie a durerii la care se adăuga senzația că sunt tras în jos de o forță uriașă. Nu știu când mi s-au închis ochii. Nu știu nici cât am dormit. Știu doar că m-am trezit la un moment dat.

Lumina m-a orbit. Cineva mi-a pus o mână pe umăr și m-a scuturat să mă trezesc. N-am fost în stare să văd nimic până când s-a retras mâna care ținea lanterna. Am clipit des ca să văd ceva. Am zărit un om. Era Andras, barmanul.

— Ce-i?…

Și-a pus un deget pe buze. S-a dus în spatele meu și a început să mă dezlege. Când m-am uitat în jos, am văzut că aproape îmi eliberase picioarele. Mi le-am întins ca să le dezmorțesc. Aveam senzația că mi-era smulsă carnea de pe oase cu cuțitul. Din spate am auzit o șoaptă răgușită:

— Trebuie – *tlebue* – să te scoatem de aici.

— Fratele tău, am zis, iar el mi-a răspuns cu un țâțâit. Fratele tău unde e? am adăugat mai încet.

— Afară! L-ai înfuriat tare. Dar el vrea să-ți arate ce om de înțeles este omorând pe altul…

— De ce mă…?

Am auzit cum cădeau frânghiile la pământ și mâinile mi s-au îndepărtat de corp. Le-am întins în față. Erau ca niște obiecte ori bucăți de piatră, parcă nu făceau parte din mine.

— De ce mă ajuți? l-am întrebat din nou.

A venit la mine, m-a ajutat să mă ridic și să-l iau de umeri.

— Ești doar un băiețel prostuț, zise el, nu meriți să mori.

Am început să urcăm încet scările. Deși lumina lanternei era slabă, am observat că ușa de sus era închisă. De-abia puteam să merg și Andras a trebuit să mă sprijine până sus. Înaintam cu greu.

Când am ajuns sus, m-a lipit de perete. Încetul cu încetul brațele mi se dezmorțeau, iar pe urmă mâinile și degetele. Presimțeam că n-are să fie bine.

Andras a pus mâna pe clanță, dar n-a mai apucat să o apese. Ușa s-a deschis de dinafară și lumina a inundat totul. În ușă era Miklos cu un pistol în mână.

Ne-a măsurat pe amândoi cu privirea. I-a zis de sus lui Andras:

— Ce faci?

— Să nu îndrăznești să îndrepți pistolul spre mine! zise Andras cu glas tremurat. Frate-miu…

— Frate-tu… să nu-mi vorbești de el, tu… tu… barmanule!

Miklos s-a pus între noi și a îndreptat pistolul spre pieptul lui Andras. Avea ceva și în cealaltă mână, dar nu vedeam ce anume.

— Tu, îmi zise el, ia asta! Ardo vrea s-o iei.

Puteam să-mi ridic brațul, dar nu-mi puteam desface degetele.

Miklos m-a împuns în piept cu acel obiect care mi-a pătat cămașa. A lăsat o dâră întunecată, apoi mi l-a trântit în palmă și mi-a strâns degetele pe el. Era portmoneul, iar dâra era de sânge.

— Zice să te duci acasă și-ți face asta cadou! (Își tot agita pistolul pe care mi l-a înfipt apoi în bărbie). Eu te-aș

fi împușcat în locul lui. (S-a mai gândit puțin.) Da' Ardo a zis că nu acum. Dar, dacă te mai văd vreodată, Ardo mi-a zis să fac ce vreau cu tine. (S-a aplecat și mai tare spre mine). Și cred că o să te mai văd, zise el, domnule Norocos!

— Hai să plecăm! mi-a spus Andras.

Într-o clipă, s-a trezit cu țeava pistolului la frunte.

— Să-ți tragi ție un glonț în cap! zise încet Andras. N-ai decât s-o faci.

— *Anyád hátán baszlak ketté*[6], îi spuse Miklos cu dispreț în voce. *Buzi*[7].

Andras a pălit.

— Ar fi trebuit să-l las să te salveze, zise Miklos, și să te ia la el acasă. Poate-ți place gustul de sculă bătrână.

M-am dat de la perete. Andras a văzut probabil ceva pe fața mea, pentru că mi-a spus:

— Nu. Du-te! Mie n-o să-mi facă nimic. Ardo l-ar jupui de viu; o știe prea bine, de aia se simte inferior.

— Într-o bună zi, îi spuse Miklos, n-o să-mi mai pese.

— Hai, du-te! mă îndemnă iar Andras.

Picioarele-mi erau amorțite și mă dureau, însă am făcut efortul să le mișc. M-am uitat înapoi la cei doi care nu se clintiseră din loc. Am ieșit.

M-am trezit în naosul unei biserici. Am mers șchiopătând pe spațiul dintre cele două rânduri de strane și mi-am ciulit urechile ca să prind eventuale zgomote de pași în urma mea. Sau o împușcătură.

Capitolul 12

Am ieșit pe Strada 81. La stânga era barul lui Andras, iar în spate biserica. Părea să fie trecut de amiază. Lumina nu mai era așa de intensă.

Am ajuns cu greu la bordură și apoi la colțul cu Second Avenue, sprijinindu-mă tot timpul de câte un copac sau căsuță poștală. Mâinile-mi ardeau, dar picioarele nu mă mai dureau așa tare. Am făcut semn unui taxi care se îndrepta spre centru și m-am trântit pe bancheta din spate, mulțumindu-i lui Dumnezeu că oprise. I-am spus șoferului să întoarcă și să o ia spre Strada 116, spre zona de vest a orașului. O să-mi cheltui una dintre puținele hârtii de 20 de dolari pe care le mai aveam, dar, în orice caz, nu eram în stare să iau metroul. M-am gândit să-l sun pe Kurland ca să-l întreb ce mai era pe la spital, însă bateria mi-era pe terminate. Iar mâinile îmi erau grele ca plumbul; tot ce puteam face cu ele era să scot banii din buzunar. L-am rugat pe șofer să deschidă ferestrele și m-am întins pe bancheta din spate, sprijinindu-mă de portieră. După jumătate de oră, am zărit zidurile de piatră albă și de cărămidă roșie, dar și acoperișurile de tablă verde ale Universității Columbia, care parcă reconstituiau steagul Ungariei la scară arhitecturală. Sau poate pe al Italiei. Mi-era până-n gât de unguri pentru ziua de azi.

Până am ajuns la Lewisohn Hall am mers destul de normal încât să nu atrag atenția. Îmi masam fiecare mână cu degetul mare de la cealaltă. Amorțeala dispărea, dar se instala epuizarea. M-am dus la baie să-mi spăl fața și ochelarii și să-mi aranjez părul. Pata maronie de pe cămașă nu ieșea cu apă. Mi-era clar că e de sânge, dar poate că altora n-o să le trezească bănuieli. Oricum n-aveam ce face.

M-am uitat la portmoneul lui Ramos. În afară de faptul că avea sânge uscat pe el, nu arăta altfel ca atunci în tunele când i-l luase Julie din buzunar. Înăuntru am găsit un permis de conducere, câțiva dolari și un card de plastic cu calendarul lui 2002 pe o parte și cu harta sectoarelor din oraș pe cealaltă. Nu era nimic în plus sau în minus. Mi l-am băgat în buzunar fără să mă gândesc

prea mult cui aparținea sângele de pe el. Se părea că Ardo hotărâse că unul din noi trebuia pedepsit, iar celălalt nu. Intrasem în cușca leului, dar eu nu mă credeam leu. Probabil că nici Jorge Ramos nu se credea leu; nu-mi spusese că l-a trimis Ardo, doar eu am avut impresia asta. Totuși, i-am spus lui Ardo că Ramos pretinsese că e trimis de el, iar hispanicul zăcea acum pe undeva, plin de sânge sau mort. Nu mă simțeam prea bine că mințisem, dar, la urma urmelor, Ramos încercase să mă omoare. Cu toate acestea, nu eram împăcat cu mine însumi.

Pe birou am găsit o grămăjoară de mesaje primite în absență. Niciunul nu părea urgent. Mesajul de pe robotul telefonic era de la Lane, care-mi spunea că a vorbit cu doamna Burke și va veni la comemorare la ora șase. M-am uitat la ceas: era două și jumătate.

Pe birou mai erau și cele două manuscrise pe care mi le dăduse Stu Kennedy, ultimele lucrări terminate de Dorrie pentru proiectul condus de el. Am citit începutul unuia din ele, apoi am întors pagina capsată. Era despre un tânăr cuplu cu două fiice, care dăduse o groază de bani pe îngrijiri medicale și care lua cina într-o tăcere tensionată. Mama era o scorpie, iar tatăl un bolnav cronic ținut sub papuc. Dorrie fusese crescută de mama ei, iar tatăl fusese marele absent, așa că nu era prea greu să-l descrie ca fiind mai demn de milă ca maică-sa. Cât despre sora ei, îi conferise un aer de eroină dintr-o melodramă victoriană, care zace pe patul de spital și moare de o boală imposibil de diagnosticat.

Îmi aminteam că Dorrie se plânsese de proiect la cina luată împreună în martie, și se lua cu mâinile de cap de disperare. Voia să știe mai multe: câți ani avea Catherine când se îmbolnăvise, dacă fusese la spital sau acasă când murise? Însă, în loc să-i răspundă la întrebări, maică-sa dăduse frâu liber dezamăgirii, frustrării și mâniei față de soțul ei, înăbușite timp de zeci de ani. Cât despre taică-su, îmi asumasem sarcina să-l găsesc – era o bună ocazie de a nu-mi uita meseria și poate și un prilej de a mă da mare în fața lui Dorrie. Însă, după 20 de ani de când își părăsise familia, cine știe unde putea să fie? Dorrie îmi arătase scrisoarea pe care i-o trimisese după ce i-am dat adresa lui și am bătut-o la cap să-i scrie; plicul fusese returnat, iar pe el scria cu roșu REFUZAT.

— Nici nu-i cer prea mult, îmi spusese ea, doar o oră într-un local. Să luăm masa, aș face eu cinste, o, Doamne!

— Poate că îi e rușine…

— De ce?

— Lucrează într-un magazin de pantofi.

— Și ce-i rău în asta?

Nu era nimic rău în a lucra într-un magazin de pantofi, nici chiar dacă ai fost odată profesor de engleză la liceu; dar asta nu însemna că nu-i era rușine. Oricum, refuzase să-i primească scrisoarea sau să se întâlnească cu ea, iar acum n-o să mai aibă ocazia. Mă gândeam că dacă îl sun azi, poate o să găsească o oră pentru Dorrie, măcar acum. Eram foarte tentat să-l sun. Însă m-am gândit și la mama ei, și la tot ce-mi spusese Dorrie despre copilăria ei într-o casă în care din toate pozele lipsea tatăl ei, și am ajuns la concluzia că o întâlnire între cei doi ar fi fost pentru mine o durere de cap în plus.

Am deschis sertarul de la birou ca să pun deoparte cele două manuscrise. Am văzut acolo notițele luate duminică dimineață cu toate întâlnirile din calendarul lui Dorrie și cu intrările din agenda ei electronică. Le-am scos și le-am răsfoit, sperând să găsesc ceva folositor. Unele nume mi-erau cunoscute, dar cele mai multe nu. Unele intrări conțineau date complete – adresă, număr de telefon, e-mail – pe când altele doar un număr de mobil sau o adresă de mail. M-am mai uitat o dată pe listă gândindu-mă la ce am găsit. Înțelegeam de ce figura doar un număr de mobil – așa se întâmpla: când te vedeai cu cineva, nu-ți dădea decât numărul de mobil. Dar mi-a venit deodată în minte că era cam ciudat să nu poți lua legătura cu cineva decât pe mail. Oare nu era normal să ai și numărul de mobil dacă aveai e-mail-ul cuiva?

Poate că nu. Orice e posibil în zilele noastre. Poate că unii dintre ei erau tipi pe care i-a cunoscut doar pe Internet sau tipi care nu aveau un domiciliu stabil și deci niciun număr stabil de telefon, sau Dumnezeu mai știe ce. Dar mi-a venit în minte și o altă posibilitate. Poate că unii erau tipi cu care ea nu voia să trateze decât pe net, pentru a-și ascunde identitatea sau poate că și ei voiau asta. Dacă era așa, trebuia să-mi închipui că cei care figurau în agenda ei erau doar clienții fideli.

M-am uitat la numele din calendar. Scrisesem foarte urât – mă grăbisem. Și asta era acolo: APPT-CA… APPT-RL… APPT-JS. La litera „A" din agendă nu figura decât Adams, Charles. La „L" Lee, Robert. Doamne! Brusc, m-a străfulgerat un gând: Smith, James. Sigur că o mulțime

de oameni purtau acest nume; de aceea, nici nu-mi atrăsese atenția de prima dată. Dar, uneori, lucrurile nu sunt ce par a fi și uneori James Smith poate fi doar o sculă de frecat.

Am încercuit cele trei inițiale de nume, apoi am căutat altele. Era unul: APPT-BV, care corespundea lui Vincent, Brian, cu toate că nu respecta regula, căci avea și numărul de telefon, și adresa de e-mail. Asta putea să însemne că dragul de Brian sau nu era atent, sau era țicnit, ori poate că nu era căsătorit și nu putea fi șantajat, așa că nu-i păsa dacă afla cineva că dădea bani ca să i se frece scula în fiecare joi, la ora opt seara. Sau se mai putea să fie altcineva cu aceleași inițiale. Totuși, l-am încercuit și pe el. Puteam să-l sun pe BV și să dau de e-mail-urile celorlalți trei, ca să văd dacă erau dispuși să stea de vorbă cu mine.

Nu știam ce să fac – unul dintre ei putea fi chiar omul pe care îl căutam. Trebuia să mă gândesc cum să-l abordez. Puteau să mă conducă pe niște piste pe care să le urmez, deși nu erau prea sigure. Era totuși un început.

Și dacă aceste piste nu duceau nicăieri puteam să încerc la *Spellbound* de pe Strada 51 sau puteam vorbi cu cei de la Columbia (poate știau și ei câte ceva) sau chiar cu colegii ei de la Hunter sau Philadelphia. Dacă îmi făceam bine treaba puteam să ajung foarte departe în trecutul ei.

Situația mă copleșea. Dificultatea a tot ce aveam de făcut mă apăsa ca o povară. Dacă n-aș fi fost atât de stors de puteri, nu cred că aș fi avut această senzație, însă acum o aveam. Am respirat adânc de câteva ori și am încercat să-mi pun gândurile în ordine. Julie era pe primul loc. Îmi mișcam degetele mai bine, așa că am format numărul de mobil al lui Kurland.

Când mi-a răspuns n-am mai auzit zgomot de trafic în receptor, ci doar sunetul îndepărtat al megafoanelor, prin care se anunța ceva ce nu puteam să disting.

— Alo, Kurland? Sunt John. Mă auzi?

— Da, te aud, a zis el după o clipă.

— E totul în regulă? Nu s-a întâmplat nimic ieri noapte?

Kurland nu mi-a răspuns.

— A venit cineva la spital, Kurland? A încercat cineva să intre în salonul lui Julie?

— Zi-mi, John! Cine mai exact crezi că ar fi putut veni?

Bună întrebare. Cineva l-a asmuțit pe Ramos asupra Juliei, dar dacă l-aș crede pe Ardo, ei bine, nu fusese el. I-am dat singurul răspuns posibil:

— Nu știu.

— Nu-i chiar așa, John. Știi tu de cine vorbesc, și știe și Julie, iar acum știu și eu – numai pentru că ea mi-a zis. (Pe fundal am auzit un *bip* tare, apoi pași și *bip*-ul s-a oprit). Tu când aveai de gând să-mi spui, John?

— Kurland, ascultă-mă! Știu ce ți-a spus Julie, pentru că și mie mi-a spus același lucru. Dar greșești, nu Ardo o urmărește, cel puțin nu acum.

— Ce te face să crezi asta?

— L-am întâlnit ieri seară, am zis. Și am vorbit cu el. El mi-a spus.

La capătul celălalt al firului s-a lăsat tăcerea.

— Te rog, Kurland, spune-mi dacă a venit cineva la spital!

— Nu, a răspuns el în silă.

— I-au dat drumul din spital lui Julie?

— Nu încă, mâine. Doctorii mai vor s-o țină încă o zi.

— Asta-i bine. Cred că e mai în siguranță acolo decât acasă.

— Fără îndoială, zise el. E mult mai în siguranță aici.

M-a șocat acel „aici". Apoi mi-am dat seama de unde venea zgomotul de fond.

— Mai ești la spital?

— Chiar așa.

— Îți mulțumesc, Kurland. Dar nu pot să-ți cer să…

— Nici nu trebuie, zise el. Mi-a cerut-o ea.

— Nu zău? am spus.

— Trebuie să te las. Se trezește…

Și convorbirea s-a întrerupt.

Am închis și eu telefonul. Mi-o și închipuiam pe Julie trezindu-se azi dimineață și văzându-l pe Kurland Wessels la picioarele patului. Cred că s-a speriat grozav, pentru că nu știa cine îl trimisese, iar când i-a spus că l-am trimis eu, oare l-a crezut? Se pare că da. Se pare că a cucerit-o, ca și ea pe el. Mi-am adus aminte de ce-mi spusese Stu Kennedy despre dobermani și friptură. Dar un doberman poate să te atace sau să te păzească; și dacă

avea cineva nevoie acum de un doberman, aceea era Julie.

— John?

Mi-am ridicat privirea. Lane apăruse în ușa biroului său. Se uita îngrijorat la mine.

— Te simți bine? Ai sânge pe cămașă…

— Nu, i-am zis, nu-i… m-am bâlbâit. N-am nimic, Lane. Chiar mă simt bine.

Nu părea să mă creadă. Și avea dreptate. Nici eu nu m-aș fi crezut. Dacă eram în locul lui, nici eu n-aș fi crezut.

— Regret că n-am fost aici.

— Nu-i nimic, John! zise el. Te înțeleg, a fost o lovitură teribilă pentru tine.

Am încuviințat să creadă că sunt copleșit de durere. Și nu era departe de adevăr.

— E nevoie de ceva pentru diseară? l-am întrebat. Vin sau…?

— Sigur că da, zise el parcă scuzându-se. Avem nevoie de ceva gustări și băutură pentru participanți. Mă gândeam să punem pe pereți și niște poze ale ei. Crezi că ești în stare să te ocupi? Pot să rog…

Dar nu exista nimeni altcineva pe care să-l roage. Era treaba mea, de care nu mă ocupasem în ultimele două zile. Mi-am îndoit degetele. Mâinile îmi arătau acum ca ale unui om normal, sau aproape. Eram al naibii de obosit și stors de ultima picătură de vlagă, și nu știam dacă am destulă putere să mă scol de pe scaun, dar i-am spus lui Lane:

— O să mă ocup eu de toate.

Mă simțeam de parcă făceam penitență și i-o datoram lui Dorrie.

Până să ies, se făcuse frig. Vântul îmi răvășea părul și mă înțepa la față. Era ca zgomotul surd care fusese binevenit după ce o găsisem moartă pe Dorrie. Chiar și durerea era binevenită. Mă împiedica să gândesc.

Magazinul alimentar la care aveau cont angajații de la Columbia era cu opt străzi mai departe, pe Strada Amsterdam, și s-a făcut patru până când m-am întors încărcat cu pungi. Apoi a trebuit să aranjez încăperea, să dau la perete toată mobila și să scot toate cele cumpărate și să pun un vraf de pahare de plastic; așa a mai trecut o oră și s-a făcut de cinci. Pe urmă, au început să vină oamenii și s-a făcut șase, apoi mama lui Dorrie Burke mi-

a cerut să-l găsesc pe cel care-i omorâse fata, iar eu n-am știut ce să-i spun. Am mințit-o. Am mințit-o cu nerușinare. Pentru că asta facem uneori ca să-i protejăm pe alții sau pe noi înșine.

Pe urmă au plecat toți, iar eu am vorbit la telefon cu Susan care a scos de la mine întreaga poveste. Întreaga poveste. Nu i-am ascuns nimic. Iar ea mi-a zis că n-o să mă lase să mă ocup singur. În niciun caz, John. În niciun caz. Iar eu i-am zis că trebuie, că de moartea lui Dorrie trebuie să mă ocup doar eu, nu ea, că nu pot să-i pun iar viața în pericol, și Susan a spus John, nu m-ai auzit? I-am repetat că în niciun caz.

Îi eram atât de recunoscător că am început să plâng.

PARTEA A II-A

Mai bine omori un prunc în leagăn
Decât visurile să-ți legeni neacționând

William Blake
Mariajul Paradisului cu Infernul

Capitolul 13

Susan stătea pe Strada 60 din partea estică a orașului într-un imobil gigantic de piatră albă, de cinci ori mai mare decât blocul meu. Portarul purta un chipiu marinăresc și epoleți aurii și a zâmbit din vârful buzelor când m-a văzut pășind pe covorul din hol, cu cămașa mea pătată de sânge și neras. În zilele noastre, e greu să faci diferența. Și milionarii pot trece prin holul de la intrare nerași și cu cămașa jegoasă.

Liftul era rapid și silențios. După ce a semnalizat digital 27 de etaje, s-a oprit lin. Când am coborât, nu știam prea bine încotro s-o iau, dar am văzut-o pe Susan stând în pragul ușii din capătul palierului.

Se uita cum vin, iar eu la ea. Niciunul dintre noi n-a scos o vorbă. Când o văzusem pentru prima oară pe scena de la *Fabrica de păcate* dezbrăcându-se în fața unei mulțimi de oameni beți care zbierau, mă izbise frumusețea ei convențională. Ca a unei fete din *Playboy* sau *Girls Gone Wild* – genul acela de frumusețe care te lasă rece. Ca un poster. Ca într-un film porno de pe Internet.

Dar după trei ani, așa cum stătea în prag cu fața sprijinită de tocul ușii, era frumoasă în cu totul alt fel și mi-a frânt inima. În ochi i se citea tristețea, singurătatea, și era doar vina mea. Făcusem un șir lung de greșeli, toate doar ale mele. Începând cu atacul care aproape a omorât-o, apoi convalescența și pe urmă purtarea mea distantă în lunile de tăcere care au urmat. Încercasem s-o protejez. Dar nu asta voia ea de la mine.

M-am împiedicat și m-am sprijinit cu mâna de perete. Mi-a văzut încheietura, care era carne vie acolo unde fusesem legat cu frânghia. Dar nu s-a clintit, nu a venit să mă ajute și i-am fost recunoscător.

Am ajuns la ușă cu propriile-mi puteri; stăteam la un metru de ea și îi simțeam privirea ațintită asupra mea. A întins mâna și mi-a atins fața cu vârful degetelor. Tot nu scoteam nicio vorbă. Nu știam ce să-i spun.

— De ce nu m-ai sunat mai devreme, John?

Vorbea încet și răgușit.

— Eu trebuia să mă ocup de asta, i-am zis. Nu puteam să-ți cer…

— Nu, n-ai putut niciodată.

I-am văzut ridurile fine de la coada ochilor; și i-am mai văzut și ridurile din colțul gurii, care se adânceau în timp ce-mi zâmbea. Era mai tânără decât mine, dar avusese o viață mai grea, căci dansase pe toată coasta de est ca *Rachel Firestone,* făcând patru numere pe noapte, șase zile din șapte. Ca să nu mai vorbim de ce a pățit după aceea. Dar acum trăia pe picior mare, câștigând sume de șase cifre din urmărirea foștilor soți și din verificarea trecutului directorilor; într-un cuvânt, își făcea meseria de detectiv particular. Se descurca bine la telefon, iar când i-am făcut rost de slujbă, am cerut să nu fie trimisă pe teren, să lucreze doar la birou, unde era în siguranță. Am insistat să nu i se spună de rugămintea mea. Dar i s-a spus, iar ea nu m-a iertat niciodată.

— Puteau să te omoare, zise Susan.

— Mai bine pe mine decât pe tine.

— Mai bine pe niciunul dintre noi.

— Sigur. Cel mai bine e să nu fie nimeni omorât. Dar în lumea asta se pot întâmpla multe.

S-a dat din ușă și mi-a făcut loc să intru. M-am strecurat pe lângă ea în holișorul de la intrare de 1,80 pe 1,80 în care pe pereți erau puse măști africane.

— O iubeai? mă întrebă ea din spate.

M-am întors.

— Am căutat articolele de pe net, zise ea. Era foarte frumoasă. Dorrie.

Am rămas un timp pe loc, privindu-ne în ochi.

— Nu, am spus într-un târziu. N-o iubeam.

Susan s-a gândit un pic, apoi a dat din cap.

— Nu te cred! mi-a zis. Dar e frumos din partea ta să minți.

Apartamentul lui Susan nu consta decât într-un dormitor mare, frumos mobilat. Vedeai din orice loc patul aflat într-o nișă întunecată. Amândoi am evitat să ne uităm la el.

Susan a făcut cafea într-un aparat de espresso franțuzesc, ca cele pe care le poți vedea la *Brookstone* sau *Williams-Sonoma,* de care nu are nimeni nevoie și care era probabil inclus în utilitățile unui apartament de la etajul 27 din Manhattan. Cămașa și fusta lui Susan erau

de la *Ann Taylor* și părul ei negru părea mai lucios și mai drept decât îl știam; era desigur aranjat la un renumit salon de coafură. Nu-i purtam deloc pică. Era în plină ascensiune la Serner și câștiga bine. Doar că, stând pe canapeaua ei de piele și bând cafea din ceașca ei Mikasa, mă simțeam mai jegos decât atunci când m-a măsurat portarul din priviri.

— Vrei să-mi spui că erai un fel de „porn buddy” al acelei femei, zise Susan, după ce i-am povestit tot ce era mai important. Probabil că mă holbam la ea cu chipul golit de expresie. Știi, când doi oameni decid că, dacă unul dintre ei pățește ceva, celălalt va goli locul de toate materialele pornografice înainte ca părinții sau iubita să le găsească? N-ai mai auzit de asta?

— Nu.

Susan a zâmbit:

— Câteodată uit ce naiv ești!

— Naiv?

— Chiar așa.

Am mai luat o înghițitură de cafea.

— Bine, am zis, eram „porn buddy”. Numai că ce trebuia să iau eu de acolo nu erau materiale pornografice, ci dovezi asupra meseriei ei de maseuză. Și când am ajuns la ea în apartament, toate hârtiile ei erau tocate.

— Dar zici că rămăseseră acolo costumele ei. Și uleiul pentru masaj.

— Așa e.

— Și crezi că ea a vrut să scape de toate sau de nimic.

— Cred că a pătruns cineva la ea și a tocat toate hârtiile cu numele sau poza lui și a omorât-o. Dar nu în ordinea asta.

— Cum de a reușit să intre?

— Nu știu. Poate a sunat la interfon. Sau a spart broasca.

Susan a ridicat din sprâncene.

— Bine, ok, n-a spart broasca, pentru că era un sistem Medeco. Poate că a venit de la etajul de sus și a intrat pe fereastră.

— E acolo și o ieșire de incendiu?

— Nu.

— Deci presupui că a coborât pe o frânghie, ca un alpinist?

— Poate că făcuse o copie după cheia ei.

— Poate…

— Tu ce crezi? am întrebat-o.

— Te-ai gândit că poate nu a fost nimeni? zise Susan. Poate că s-a sinucis. Poate că a distrus unele lucruri și nu pe toate, pentru că nu mai era în toate mințile. A tocat hârtiile, dar lenjeria sexy a rămas intactă.

Mda, și poate că am o sculă enormă și mă regulez cu inorogii în curtea din spate. Nu credeam că vorbele lui Michael se potrivesc așa bine în acest caz. Dar n-a trebuit să le rostesc, deoarece ea și-a dat seama ce gândesc.

— Ziceam și eu, John. Am cunoscut genul ăsta de femei: stripteuze, maseuze; nu sunt mereu în toate mințile.

— Dorrie nu se încadra în categoria asta..

— Nu, sigur că nu. Dar asta nu înseamnă…

— Nu s-a sinucis, am zis. Trebuie să mă crezi!

— Bine, zise Susan. Atunci cine a omorât-o?

Am pus pe canapea, între noi, foile de agendă cu numele încercuite.

— Alege!

Ne-am uitat împreună pe listă și i-am explicat de ce încercuisem unele nume.

— Crezi că unul din ei este ucigașul?

— Nu știu, se poate.

— Și cum te-ai gândit să iei legătura cu ei?

— Prin mail. Și m-am gândit să-l sun pe ăsta, am zis, arătându-i numărul de telefon al lui Brian Vincent.

— Da, zise Susan, dar ce o să le spui? Și ce o să-ți răspundă? Dacă aș fi în locul lui Brian Vincent, eu ți-aș închide telefonul în nas.

— Dacă ai fi ucigașul, vrei să spui…

— Nu neapărat. Să zicem că, din senin, te sună un străin și-ți spune că te vedeai regulat cu prostituata aia moartă – fără supărare – n-ai închide de îndată telefonul?

— Ai altă idee?

Susan se gândi un timp.

— Ce-ar fi să le trimitem câte un email de la adresa lui Dorrie? Să pară că vine de la ea.

— Uiți că cineva are acces la contul ei de email. N-o să primim niciun răspuns.

— Bine, atunci folosim aceeași adresă, dar cu alt domeniu: *cassie@hotmail.com* sau *juno.com,* unul din astea. Și să scriem un mesaj care să pară al ei. Ne putem uita la anunțurile ei ca să-i imităm stilul. Spunem că vrem

o întâlnire. Dacă primim un nume și o adresă, am dat lovitura. Dacă vreunul din ei zice că vrea s-o vadă la hotel, așteptăm să apară, îl urmărim până acasă și așa facem rost de numele și adresa lui.

— Dar cum crezi că ar accepta ucigașul să se întâlnească cu o fată pe care o știe moartă?

— Ar vrea să știe cine scrie sub numele ei.

— Nu cred, am zis.

— Bine, dar ce zici de asta? Trimitem un mail în care scriem: „Sunt o veche colegă a lui Cassie; acum, că a murit, îi preiau eu clienții, am o copie a listei ei de clienți: dumneata, domnule Smith, apari de multe ori, și cred că ar fi în interesul amândurora să ne întâlnim."

— Și pe urmă?

— Stabilim o întâlnire, cum ți-am zis.

Am încuviințat:

— Și dacă e la un hotel, așteptăm să apară și îi urmărim.

— Cam așa, zise Susan. Doar că nu-i urmărești tu, ci eu.

— Tu? Nici vorbă! Nici în ruptul capului!

— Pot să-mi port și singură de grijă. Nu-ți dai seama?

— Îmi dau seama că tu crezi că poți. Nu-i nevoie decât de un glonț ca să-ți dovedească contrariul.

— Valabil și pentru tine, John.

— Da, am spus. Dar glonțul îl merit doar eu.

— Cum doar eu? Ce naiba vrei să spui?

— Vreau să spun că n-am să îngădui să fii omorâtă din cauza unei femei pe care nici n-ai cunoscut-o.

— Mama acelei femei o să vină mâine la mine la birou și o să scrie un cec pentru firmă. În cazul ăsta, va fi treaba mea să-l găsesc pe criminal, nu a ta.

— Treaba ta, Susan, e să mă scapi de ea.

— Nu, asta crezi tu. Treaba mea e să fac tot ce pot pentru clienta mea. Nu mai sunt o stripteuză speriată, John, acum sunt detectiv profesionist și sunt bună la asta, dacă-mi dai o treabă de făcut, o fac. Înțelegi?

N-o mai văzusem niciodată așa. Mă speria. Dar recunosc că eram mândru de ea.

— Bine, am spus. Înțeleg. Dar va trebui să-mi spui tot timpul ce se întâmplă.

— Desigur, zise ea ridicându-se. Acu' arată-mi anunțurile alea.

Computerul lui Susan era pe biroul de lângă pat. S-a așezat în fața lui și l-a pornit, iar eu stăteam pe pat. Era singurul loc unde mă puteam așeza.

— Cassandra? întrebă ea, iar eu am dat din cap.

Au apărut pe ecran anunțurile Cassandrei de pe *Craigslist,* acelea de la „Servicii erotice”. Am îndrumat-o spre cel bun. În antet scria: „Studentă înaltă forme apetisante, W4M-21, face masaj erotic.”

— Câți ani ziceai că avea? mă întrebă Susan.

— 24.

— Mă mir că nu pretinde că are 18. În anunțuri, desigur.

— Nu arăta de 18 ani.

— Așa-i pe Internet, John. Sunt oameni de 40 de ani care spun că au 18.

A citit de câteva ori anunțurile lui Dorrie, apoi a tastat o ciornă de mail. A făcut câteva încercări, le-a șters și a luat-o de la capăt. Mă uitam peste umărul ei și îi mai dădeam idei din când în când. Când m-am aplecat să văd ecranul, mi-a fost greu să nu-i simt mirosul de fructe al șamponului, care-mi trezea amintirea altor seri, a altor apartamente. Am încercat să nu mă uit la sutienul ei care se zărea sub bluza Ann Taylor.

S-a uitat de câteva ori la mine. Nu mi-am întors privirea și nici ea, dar, de fiecare dată ne reapucam de treabă, fără să rostim o vorbă. Era ciudat să fiu din nou cu ea, și cred că și ei i se părea ciudat. Ne iubeam odată. Fusesem împreună aproape un an. Mersesem la ea la spital tot timpul până s-a vindecat, iar ea, la rândul ei, îmi fusese alături când mi-a murit mama, care se străduise să vorbească și după ce atacul cerebral o lăsase aproape fără posibilitatea de a se exprima. Susan făcuse parte din viața mea și eu dintr-a ei. Dar apoi totul s-a terminat între noi. Ne înțelegeam bine, dar până la un punct; când am ajuns în acel punct, ea s-a mutat de la mine. Adică s-a mutat aici; iar eu am devenit retras, viața mea împărțindu-se între camera din Strada Carmine, biroul de pe Strada 116 și lungul drum cu metroul dintre acestea. Până la Dorrie n-am avut decât puține femei.

Susan a terminat de scris mail-ul. L-am citit și era foarte bine. Eram sigur că o să-i tenteze pe clienții lui Dorrie să-i răspundă măcar.

Ne uitam amândoi la mail, apoi unul la altul.

— Îmi pare rău, John, zise ea.

— De ce?

— Toate femeile din viața ta… Ai un talent grozav să găsești păsări cu aripile frânte. Miranda. Dorrie. Eu.

— Tu te-ai descurcat.

— Eu da, zise ea, noi nu.

— Nu mai aveai nevoie de mine, am spus.

— Nu mai aveam nevoie de ajutorul tău. Asta nu înseamnă că n-aveam nevoie de tine!

Nu știam ce să-i răspund.

Și-a întins mâna și m-a mângâiat pe obraz. Doream să mă aplec și s-o sărut. Tare mai doream, dar m-am abținut.

— Aripa frântă, sau se face bine, sau nu. Nu rămâne așa. Întotdeauna am crezut că o parte din tine își dorește să nu se vindece.

— Nu, i-am spus. Nu-mi doresc așa ceva.

— Dar, până la urmă, toate te-am părăsit, zise ea. Într-un fel sau altul.

I-am luat mâna de pe obraz și i-am pus-o pe masă.

— Trimite mail-ul! am rugat-o.

Capitolul 14

Am făcut semn unui taxi, luându-mi adio de la ultima hârtie de 20. În colțul străzii, i-am plătit șoferului, mi-am luat restul de câțiva dolari și am mers pe jos până acasă. Nu mai fusesem pe acasă… oare de când? Nu de mai mult de o zi. Nu de când încercasem să ghicesc parola lui Dorrie. Aveam senzația că trecuse mult timp.

Am urcat la mine în apartament și am descuiat ușa. Perdelele erau trase și umflate de la vânt, dar în cameră mirosea urât. Pe fereastră pătrundea destulă lumină ca să zăresc o formă mare și ciudată la căpătâiul patului. Am pipăit după comutator și am aprins lumina.

Mi-am amintit de vorbele lui Miklos: *Du-te acasă. Îți oferă acest cadou.*

Stăteam în picioare cu mâna pe comutator și mă uitam la pat, în care zăcea cadavrul lui Jorge Ramos.

I se tăiase gâtul. Era sânge peste tot, chiar și pe tavan.

Mirosul era foarte puternic. Dar aerul ce venea prin fereastra deschisă îl mai atenua.

Am înghițit cu greu și am verificat ușa din spatele meu. Era închisă.

Gândeam cu repeziciune. Cum îl aduseseră aici? Spre deosebire de Dorrie, eu aveam o ieșire de incendiu, dar cum poți să cari un tip solid care se zbate, ca Ramos, în afara unei clădiri? Miklos și Ardo erau și ei tipi solizi, dar era cam mult și pentru ei. Apoi mi-am dat seama cum trebuie s-o fi făcut; unul din ei s-a urcat pe scara de incendiu, a pătruns înăuntru, a descuiat ușa din casă, iar celălalt l-a momit sau obligat pe Ramos să urce la mine pe scările blocului.

M-am gândit la Ardo și la rânjetul lui lugubru. Le luase mult timp să-l găsească pe Ramos și să-l aranjeze așa. Dar de ce? Se pare că puteam fi învinuit de moartea lui. Și așa împușcau doi iepuri. Sigur, poate le-aș fi spus polițiștilor că Ardo o făcuse, dar oare m-ar fi crezut, având cămașa plină de sângele mortului, portmoneul lui pătat de sânge și cadavrul său însângerat în patul meu, cu gâtul tăiat până la urechi? *Dar, ofițere, nu l-am omorât*

eu, ci Ardo cel Negru! Sigur, fiule, el a făcut-o. Sigur, fiule, el a făcut-o.

De-ajuns! Trebuia să mă concentrez, să văd ce trebuie să fac. Primul impuls a fost să mă descotorosesc cumva de cadavru, dar era imposibil. Să cari un cadavru în jos pe cinci rânduri de scări fără să fii observat nu era mult mai ușor decât să cari sus un om viu. Mai ales că era mai greu ca mine. Apoi m-am gândit să chem poliția. Dar știam ce o să se întâmple. Poate că m-aș descurca la proces – poate –, dar până atunci voi fi închis luni bune. Mai aveam o opțiune: să fug.

Mi-am deschis nasturii de la cămașă. Unul s-a desprins și a căzut pe covor. Nu l-am băgat în seamă. Mi-am scos o cămașă curată din dulap, mi-am tras-o pe cap pe cea de pe mine, am făcut ghem cămașa pătată cu sânge și am băgat-o împreună cu portmoneul într-un sac de plastic pentru gunoi. O să găsesc eu unde să le arunc, cât mai departe de casa mea. Am aruncat o privire în jur. Oare mai aveam nevoie de ceva? Pentru că probabil nu voi putea să mă întorc prea curând acasă.

Nu mă puteam gândi la ceva anume. Și eram conștient că timpul trece. Cine știe ce-a văzut sau auzit vreun vecin! Sau ce a mirosit.

M-am mai uitat o dată la cadavrul lui Ramos. Avea ochii deschiși, ca și gura cu buze vineții, din care se scurgea salivă cu sânge.

Cine naiba e Jorge Ramos?

Îmi răsunau în minte vorbele lui Ardo. Tare aș fi vrut să știu cine e. Mă urmărise pe mine și pe Julie cu pistolul în mână și fusese gata să tragă. Dar de ce? De cine era trimis?

Am ieșit din casă și am încuiat ușa.

Tocmai coborâsem la etajul trei când am auzit sub mine pași care urcau. Erau pași apăsați. Îi cunoșteam: erau acei pași apăsați ai oamenilor care au asupra lor 15 kilograme de echipament. M-am aplecat peste balustradă, însă mi-am tras imediat capul, am făcut stânga împrejur și am început să urc câte două trepte deodată. Urcam cât de repede puteam, încercând să fac cât mai puțin zgomot, iar inima îmi bătea nebunește.

Dar ce văzusem? Fața spână a partenerului lui James Mirsky, care nu părea deloc mulțumit.

Am dat colțul dinspre palierul de la etajul cinci și am continuat să merg. Polițiștii se vor opri aici, vor bate la

ușă, vor aștepta să răspund, dar nu vor sta mult timp. Poate că bocancii regulamentari nu erau eleganți și comozi, dar făceau o treabă a naibii de bună când dădeau în uși, mai ales în cele șubrede din clădirile vechi.

Apoi vor găsi ce caută, pentru că cineva le dăduse sigur pontul despre ce puteau găsi în apartamentul meu, căci nu puteam să cred că veniseră aici la câteva minute după mine doar din pură coincidență. Îi chemase cineva care avea misiunea să supravegheze clădirea și care băgase o fisă într-un telefon public pe când mă întorceam acasă. Și de ce nu? De ce s-ar osteni un tip ca Ardo să ducă la bun sfârși un plan al naibii de complicat și nu ar mai face un minim ca acesta să și reușească?

Am deschis ușa de la care începeau scările ce duceau spre acoperiș. În câteva secunde eram deja afară. Era o noapte rece, dar senină. Norii purtați de vânt se îngrămădeau sub luna aproape plină, acoperind-o și dezvăluind-o succesiv. Am lăsat ușa să se închidă în urma mea, ținând-o ca să nu se trântească. Am mers pe dalele de carton gudronat până la marginea acoperișului și m-am uitat în jos. Era parcată acolo o mașină de poliție, cu girofarele roșii și albastre pâlpâind. Mă tenta scara de incendiu, dar nu puteam coborî fără să trec prin fața ferestrelor mele și era sigur că voi fi văzut.

Mai era un singur mod de a coborî de pe acoperiș. De o parte și de alta a blocului meu erau clădiri mai înalte, însă una dintre ele nu cu foarte mult. Din păcate, aceasta nu era lipită de blocul meu – le despărțea o străduță îngustă, doar de un metru, nu mai mare ca o gură de aerisire, dar…

Dar, în caz că nu treceam de ea, mă aștepta un picaj de 18 metri.

Am auzit în spate un pocnet slab. Cred că era de la ușa mea. Acum aprindeau probabil lumina și, imediat, vedeau și cadavrul, iar apoi…

Anii îndelungați în care văzusem filme vechi la televizor mă făceau să cred că va urma un fluierat strident, ce va răzbate prin noapte ca o sirenă de alarmă. În schimb, n-am auzit decât clicul unui aparat de emisie-recepție, iar apoi vocea nazală a lui Mirsky chemând ajutoare și un medic legist. Am auzit răspunsul prin fereastra deschisă a apartamentului meu. Erau pe drum. Nu aveam mult timp.

M-am uitat la clădirea de vizavi. La același nivel cu acoperișul blocului meu se afla o fereastră – era în întuneric, mulțumescu-ți ție, Doamne – locatarii de acolo fie nu erau acasă, fie trăseseră jaluzelele și dormeau. Fereastra aceea avea un pervaz mare și frumos, care ieșea din zid – destul de lat ca să așezi ghivece mărișoare sau să-ți pui piciorul. Deasupra ferestrei era o balustradă de piatră cu mici coloane verticale, între care era destul spațiu. Cel care stătea pe pervaz nu trebuia să fie prea agil sau puternic ca să se prindă de o coloană pentru a urca pe acoperișul de deasupra. Nu trebuia să fii acrobat genial, ci doar să fi participat la orele de sport din liceu.

Dacă reușeam, mai aveam totuși de sărit cam un metru peste golul de dedesubt.

Am închis ochii. Ce era un metru? New-yorkezii săreau mai mult de atât pe timp de viscol, se străduiau să sară peste peticele de zăpadă sau băltoacele din colțul străzii. Însă, uneori, nu-mi calculam bine distanța – ca și ceilalți. Și mă alegeam cu apă murdară în pantofi. Dar acum… ar fi mult mai groaznic dacă nu reușeam.

Nu te mai gândi la asta! mi-am zis în sinea mea. Nu ai timp! Hai odată!

Mai aveam la mine sacul de plastic în care era cămașa plină de sânge, iar deasupra ei portmoneul. L-am ridicat cu ambele mâini și am țintit la coș, ca la baschet când arunci de la jumătatea terenului. Sacul a plutit pe deasupra balustradei, apoi a făcut buf pe acoperișul celălalt. Măcar de aș trece și eu dincolo așa de ușor.

Am pășit cu grijă pe parapetul de la marginea acoperișului, care îmi ajungea până la talie și am tras aer în piept de mai multe ori. Sub mine, străduța era în întuneric – un hău negru. Mi-au venit în minte versurile lui Frost: *Codrii,* m-am gândit. *Codrii sunt frumoși, întunecoși și adânci. Dar trebuie să-mi țin promisiunea. Și să fac cale lungă.*

Mi-am ridicat piciorul drept și l-am întins peste spațiul întunecat.

Piciorul mi-a ajuns pe pervazul de vizavi. Și mi-am dat seama cu spaimă că nu-mi calculasem bine mișcările, pentru că aveam acum un picior pe fiecare clădire și nu vedeam cum mai pot sări. Am râcâit cu unghiile zidul din fața mea. Îmi lăsasem toată greutatea pe piciorul drept, acela pus pe clădirea cealaltă, iar stângul mă trăgea

înapoi, îmi pierdeam echilibrul și sub mine se căsca hăul întunecat, gata să mă înghită.

Și în acea clipă mi-a șoptit în minte o voce firavă și seducătoare: *E așa ușor. Nu*? *Și: Ești atât de obosit, foarte obosit. Meriți să te odihnești. Și*? *De ce să lupți*? *Chiar, pentru ce*? *Chiar, pentru ce*?

Dar apoi m-am apucat de una din coloanele de deasupra ferestrei și, din instinct, m-am ținut tare de ea, reușind astfel să-mi trag și celălalt picior. Am mai găsit o coloană, de care m-am ținut cu cealaltă mână cu toată puterea, sperând că voi supraviețui. Inima îmi exploda în piept, coastele mă dureau, dar îmi țineam bine echilibrul, eram în viață și trecusem pe partea cealaltă, iar acea voce firavă din mintea mea amuțise naibii.

M-am ținut bine de balustradă până m-am tras cu totul, cu un picior în balans peste marginea acoperișului, pe care l-am tras apoi în spațiul strâmt dintre două coloane. Am stat acolo până mi-am recăpătat suflul; doar pe urmă m-am ridicat în picioare. Am văzut sacul de plastic la câțiva metri mai încolo. Ce bine că nu l-am aruncat cu mai multă putere! – putea să ajungă peste marginea acoperișului și să cadă pe stradă, chiar la picioarele polițiștilor.

Am tras de ușa grea de la casa scărilor și am coborât cele șapte etaje până la parter, și încă unul până la subsol. Acolo era o încăpere pentru depozitarea gunoiului, în care se afla un mic birou mobilat cu piese disparate și deteriorate: o canapea căreia îi lipsea un picior, o pernă pătată, un scaun pliant de metal, dar fără spătar și un televizor plin cu abțibilduri *Hello Kitty*. Se părea că toate erau strânse de administrator de prin lucrurile aruncate de chiriași. Omul nu se vedea pe nicăieri, deși televizorul mergea, așa că se putea întoarce din clipă în clipă.

M-am uitat atent prin jur până am zărit intrarea de serviciu. Am deschis ușa și am ieșit afară. În spatele blocului era întuneric. Am luat-o pe cărarea îngustă dintre doi copaci, am făcut stânga și am ajuns pe strada Bedford. Nu se zărea niciun polițist. Nu încă, dar auzeam o sirenă în depărtare. Am văzut un taxi liber, căruia îi eram foarte tentat să-i fac semn, dar cu cei câțiva dolari din buzunar nu aveam cum să-l plătesc. Și ultimul lucru de care aveam nevoie acum era ca șoferul să cheme poliția și să-i spună că l-am tras pe sfoară.

Am lăsat taxiul să treacă și mi-am continuat drumul către Strada Leroy; mergeam foarte repede, dar fără să alerg.

Capitolul 15

Pe Strada Leroy era un magazin de delicatese cu un bancomat în spate. Îți lua o taxă de 2,99 la retragere și nu-ți dădea mai mult de o sută de dolari deodată, dar asta însemna mai mult decât nimic, așa că i-am luat bucuros. Înainte să ies din magazin mi-am cumpărat o chiflă, care s-a dovedit tare ca piatra, și un baton „Cei trei muschetari”. Am mâncat batonul de ciocolată în drum spre vestul orașului. Lângă autostrada West Side era un mare șantier, iar sacul meu de plastic a fost găzduit de unul dintre tomberoanele pline ochi ca și chifla din care mușcasem.

Mi-am dat prea târziu seama că ar fi trebuit să scot carnetul de conducere din portmoneul lui Ramos, înainte să-l arunc. Dar înfundasem sacul adânc în tomberon și nu aveam niciun chef să-l mai caut. Dacă aveam noroc, n-o să-l găsească nimeni.

După ce am ajuns pe autostradă, am luat-o spre nord, de-a lungul fluviului. Bateria de la mobil era pe terminate, dar încă mai puteam să-i dau un telefon lui Susan.

— John? Ce este? Pari..

— N-am timp, i-am zis, mă lasă bateria. Ramos e mort. I-au lăsat cadavrul la mine în apartament și pe urmă au chemat poliția.

— Ce? Unde ești acum?

— Nu contează! Spune-mi un loc unde să ne vedem mâine. Nu te mai sun pe numărul ăsta, pentru că s-ar putea să-ți asculte telefonul.

— De ce l-ar…?

— Te rog, Susan. Mâine seară la 9, i-am spus încercând să găsesc un loc de întâlnire. Îți amintești de Cop Cot? În Central Park.

E o căsuță de bârne pe vârful unui deal abrupt din parc – nu trece nimeni pe acolo, mai ales la 9 seara. Fusesem acolo împreună o dată sau de două ori.

— Sigur, dar de ce nu vii aici?

— Ei știu că te cunosc, Susan. O să mă caute și la tine.

— O, Doamne, John! zise ea. Nu poți să fugi de o acuzație de omor.

— Ba bine că nu!

Am închis și mi-am pus mobilul în buzunar.

Mi-am adus aminte, dar prea târziu, de telefonul primit odată de Susan, prin care era chemată să se întâlnească de grabă cu cineva într-o zonă izolată dintr-un parc al orașului. Îl primise în ziua când fusese înjunghiată și lăsată să moară într-un depozit abandonat. Nu avusesem intenția să-i răscolesc aceste amintiri groaznice. Dar acum era prea târziu. Nu mai aveam baterie și nu mai puteam să o sun, nici să fi vrut.

Am văzut lumina verde de la intrarea în metrou și am coborât repede scările până în stație. Trebuia să plec din cartierul ăsta. Trebuia să nu mai stau pe străzi. Și trebuia să vorbesc cu cineva care să mă ajute să înțeleg ce se întâmplase cu Dorrie – și în ce situație eram eu.

După ce m-am ascuns într-un ungher întunecat de pe peron până a intrat trenul în stație, am luat metroul pentru Strada 28. M-am urcat într-un vagon gol. La Strada 14 s-au urcat două fete în blugi prespălați și cu părul împletit în multe codițe, însă nu mi-au acordat deloc atenție și au coborât la Strada 23. Pe urmă am rămas singur în vagon.

Străzile din jurul clădirii unde se afla Sunset erau un pic mai animate în serile din zilele de lucru decât într-o duminică după-amiază. Am mers în umbra clădirilor, ținându-mă de ziduri și luptându-mă cu impulsul de a o lua la fugă. Îmi simțeam toți mușchii încordați, de parcă așteptam să mă bată cineva pe umăr sau să-mi înfigă un pistol în spate. Dar nu m-a oprit nimeni. Nici nu cred că m-a observat cineva. Și nici eu nu m-am uitat la nimeni – cine știe, poate doar Dumnezeu, dacă nu am trecut pe lângă vreun hoț sau criminal sau altfel de răufăcător? Era noapte și pe Strada 23, nici eu, nici alți trecători nu puteam să strigăm în gura mare ce crime aveam la activ.

Ajuns la intrarea clădirii, am apăsat pe rând toate butoanele de pe panoul interfonului, în afară de cel pentru Sunset, în speranța că unul din locatari îmi va deschide. Așa se întâmpla în filmele sau romanele polițiste și adesea mergea și în viață. Însă câteodată nu. Și asta era una din acele dăți. M-am rezemat de ușă – nicio șansă. Speram să intru tiptil, neobservat, dar nu era chip. Am apăsat și pe butonul pentru ultimul etaj.

Interfonul a pâlpâit: „Cine e?”

Părea vocea lui Di.

— Di, sunt John Blake, trebuie să vorbesc cu tine.

— *John*! (am auzit un gâfâit)

— Di?

— *Unde sunt ei*? *Ce-ai făcut cu ei*?

— Cine e unde? Despre cine vorbești, am întrebat-o.

— *Julie și Joey, fir-ar ai naibii*!

— Pot să-ți spun unde e Julie, dar nu cunosc niciun Joey. Vrei te rog să-mi deschizi ușa? Nu pot să-ți spun de jos.

S-a auzit sunetul interfonului și am intrat în hol. Am urcat cu liftul la etajul patru și am bătut la ușa de la Sunset. De partea cealaltă, am auzit pași grăbiți, iar apoi ușa descuindu-se:

— Di, ascultă! Eu…, am spus în timp ce se deschidea ușa.

Era în fața mea, cu mâna ridicată și cu un tub de spray cu piper în ea; a apăsat pe țumburuș și mi-a pulverizat drept în față.

Capitolul 16

În clasa a șasea aveam ochi foarte buni; apoi, în timpul verii s-a întâmplat ceva, iar când am intrat toamna în primul an de liceu mă înălțasem cu zece centimetri, vocea mi-era mult mai groasă și m-am transformat într-un tocilar, cel puțin după aspect. De atunci nu mi-a plăcut niciodată să port ochelari. Nicio clipă.

Până acum.

Am ridicat iute brațul și i-am dat peste mână lui Di. Tubul a căzut pe jos și s-a rostogolit. Nu vedeam ce făceam – pelicula lucioasă și uleioasă care-mi acoperise lentilele transformase camera într-o prismă învăluită în ceață, iar pe Di într-o siluetă vagă. Îmi ardeau obrajii și fruntea, iar lichidul mi se scurgea pe piele. Ca să nu-mi ajungă în ochi, mi-am șters fruntea cu dosul palmei.

— Ce Dumnezeu faci? am întrebat-o. Doamne, Di, Julie e în regulă, e în spital și e bine. Și… (Mi-am scos cu grijă ochelarii și i-am ținut cu mâna întinsă). Unde e baia? Trebuie să-mi spăl ochelarii.

Am văzut-o aplecându-se și îndreptându-se spre un colț al camerei. Cred că se ducea după tubul de spray. Mi-am șters iute ochelarii de cămașă și mi i-am pus iar pe nas.

— Oprește-te, Di! Nu știu ce crezi că vreau să-ți fac, dar nu-i așa, îți jur.

— Ticălosule! zise ea.

Prin lentilele mânjite vedeam totuși că își ținea brațul în sus. Venea spre mine, dar eu m-am învârtit încercând să o țin la distanță.

— Ticălos împuțit, unde sunt? Unde-i Joey? a reluat ea.

— Cine e Joey?

— Ce dracu', e prietenul meu! Știi tu unde e!

— Nu știu.

— I-am spus, zise Di cu lacrimi în ochi, i-am spus să nu plece, i-am spus că ai să faci vreo porcărie, dar ea a continuat: „Ce ar putea să-mi facă într-un loc public?" De parcă ar conta.

— Di…

— M-a sunat Joey. I-am zis să o urmărească, să fie cu ochii pe ea, să nu pățească ceva, să nu te lase să pui mâna pe ea, dar *m-a sunat* mai încolo și mi-a zis că ai înșfăcat-o, ai târât-o într-un tunel, iar când s-a luat după tine, l-ai lovit cu o nenorocită de *scândură* și l-ai doborât în *mizeria* aia de pe jos…

M-a trecut un junghi prin burtă în timp ce-mi spunea toate astea.

— E cumva Joey diminutiv de la alt nume? am îngăimat.

— Jorge! strigă ea.

Jorge. Parcă îl și vedeam pe Jorge Ramos cum mânca pe iarbă vizavi de Buell Hall și cum se uita din când în când în direcția noastră. Pe urmă, când am plecat de acolo, și-a luat lucrurile și a făcut fandări ca să fie văzut. Apoi și-a scos pistolul. Dar când? Când îl scosese? Îmi aminteam că discuția cu Julie devenise mai aprinsă. Ea a țipat la mine: „Nu mă atinge!” și mi-a dat una peste mână. Iar eu țipam la ea. Oare, de la distanță, putea cineva să creadă că o amenințam? Și pe deasupra cineva căruia i se spusese că sunt în stare de așa ceva?

Apoi a scos pistolul, iar eu am înșfăcat-o pe Julie și am fugit cu ea. S-a zbătut, a țipat: *Lasă-mă în pace, ia-ți labele de pe mine*! Și eu ce am făcut? Am tras-o în clădire și apoi în jos în subsolul străbătut de tunele.

Cum să-și închipuie omul că aveam intenții bune?

Și acum…

Și acum, din cauza mea, zăcea la mine în pat cu o rană căscată la gât. Ultimul lucru pe care-l văzuse a fost propriul său sânge țâșnind până-n tavan.

— Oprește-te, Di, i-am zis, lăsând mâinile în jos.

Cred că tonul meu a mișcat-o pentru că a încetat să se mai învârtă în jurul meu și să îndrepte sprayul spre mine.

— Julie e bine. De fapt, ea e cea care l-a lovit pe… Joey. Amândoi credeam că încerca s-o omoare sau să ne omoare.

— Ai crezut că încerca s-o omoare? Voia doar s-o apere de tine!

— Avea un pistol în mână. Îl scosese și venea după noi. Am crezut că era trimis de Ardo.

— Și-a luat… Nu i-am spus să-și ia pistolul!

— Păi, și l-a luat. Iar noi am crezut ceea ce și tu ai crede dacă ar veni după tine un tip cu un pistol în mână.

— La naiba! zise ea scuturând din cap.

— Dar îți jur că era în viață când l-am lăsat acolo, am afirmat. Își pierduse cunoștința, dar respira. Am dus-o pe Julie la spitalul St. Vincent. Trebuia să facă încă o operație la mână. Și acum e tot acolo.

— Dar unde-i Joey? mă întrebă ea. M-a sunat când eram la lucru, dar, când am ajuns acasă, nu l-am găsit. Nu răspunde la mobil, nu pot să dau de el.

Nu, m-am gândit. Nu-ți va mai răspunde la mobil, dar îl poți găsi undeva. Chiar acum se află la morga poliției.

— Di, o să-ți spun ce s-a întâmplat, dar promite-mi că încetezi cu sprayul.

— Hai, vorbește!

— Îmi promiți?

Ea a ezitat un pic, apoi a trântit sprayul pe un raft și a făcut câțiva pași mai încolo.

— Spune-mi ce s-a întâmplat!

I-am spus.

Samantha nu lucra astă seară, în schimb era altă femeie acolo, o hispanică minionă, cu ochi imenși și sâni foarte mici. Se numea Rodeo, dar mi-a corectat pronunția când i-am rostit numele: „Nu, băiete, RO-DEI-OU, ca strada, nu știi?” I-am zis că știu. Mi-a pus o compresă rece, pe care am folosit-o ca să-mi șterg fața. Mi-am spălat de două ori ochelarii cu săpunul Palmolive din chicinetă, dar tot nu erau perfect curați. Mă întrebam dacă vor mai fi vreodată.

Di plânsese și Rodeo i-a pus și ei o compresă, iar acum chipul îi era împietrit și privirea pierdută în depărtare. Îmi închipuiam că se gândește la fiica ei, la meseria ei, la viața ei. Sau la prietenul mort. Mă întrebam dacă el era tatăl fetiței. Dar nu era treaba mea. Dacă era el tatăl, ar fi fost mult mai rău.

I-am spus că l-au omorât Miklos și cu Ardo, după ce m-au legat pe mine de scaun în subsolul bisericii. I-am ascuns rolul pe care-l jucasem eu în toată povestea, nu i-am spus că-l aruncasem pe Jorge în gura lupului – sau a leului – ca să nu mă mănânce pe mine. În afară de asta, i-am spus totul: și cum i-am găsit cadavrul, și că-l găsise poliția mai târziu, și că toate ziarele de mâine o să scrie pe larg despre crimă.

— Pe dracu', băiete! exclamă Rodeo. „Hispanic găsit mort pe Strada Bedford" – niciun ziar n-o să scrie pe larg despre asta, poate doar *El Diario*.

— Nici dacă a fost găsit în apartamentul unui alb?

— În Village? zise Rodeo. O să creadă că e vorba de gelozie între poponari.

S-ar putea. Mi-era silă de mine, dar speram în taină că Rodeo avea dreptate, că mă va ajuta rasismul de care dădeau dovadă locuitorii orașului, iar crima va fi îngropată la pagina 36 sau 56, sau nu se va scrie deloc despre ea.

— O să-i omor pe amândoi! a spus Di pe un ton calm și hotărât.

Mai spusese asemenea lucruri în ultima oră. În timp ce vorbea, nu se uitase nici la Rodeo nici la mine, de parcă nici n-am fi fost acolo.

Apoi a sunat telefonul și, deoarece Di nu era în stare să răspundă, s-a dus Rodeo. Când s-a întors, i-a spus lui Di: „Era Willy, Micul Willy. A venit." I-a pus lui Di mâna pe umăr și a pocnit de două ori din degete. Di și-a întors încet capul, apoi s-a ridicat și s-a dus în camera din spate, fără să spună nimic. Rodeo s-a întors spre mine:

— Tu ce faci, băiete, rămâi sau pleci? N-ai voie să stai aici.

— Aș vrea să-ți pun câteva întrebări despre Dorrie sau Cassie. O să stai mult?

— Cu Micul Willy? râse ea. Cel mult 20 de minute. Tipul nu rezistă mai mult!

— E în regulă. O să stau cu Di în camera din spate.

Cum a sunat interfonul, m-am și dus în camera din spate și am închis ușa. Am auzit prin perete cum scârțâiau cablurile de la lift, apoi s-a deschis ușa liftului și imediat a bătut și Willy la ușă. M-am așezat pe scaunul pliant de lângă cel al lui Di, în fața mesei rotunde de plastic arsă de țigară pe la margini.

— Cum e Micul Willy? am întrebat-o pe Di.

— E un tip scund, dar cu un penis mare. John, de ce au făcut-o? De ce l-au omorât pe Joey? El nu le-a făcut niciodată nimic. Niciodată. Nimic.

Nu știam ce să-i spun. Câteodată minți ca să nu-i faci pe alții să sufere, sau pe tine. Alte dăți pur și simplu nu poți. Acum nu eram în stare să mint, așa că am fost laș și mi-am ținut gura.

— Și tu… spui că te-au legat? Cum de ai reușit să scapi?

Mi-a spus-o pe un ton acuzator: de ce ești tu în viață, iar prietenul meu mort?

— Am avut noroc, i-am zis, iar în minte îmi răsunau vorbele lui Ardo: *Uită-te la tine*! *N-am mai văzut așa un tip norocos*!

— Și de ce ai venit aici? Nu ca să-mi spui de Joey… Nici nu știai cine e!

— Nu, am răspuns. Mă tot gândesc cine a omorât-o pe Dorrie. Dacă n-au fost Ardo sau Miklos…

— Crezi că n-au fost ei?

— Mi-au spus că nu.

— Și îi crezi?

— Nu se dau în lături să spună că au omorât oameni.

— Nu, zise ea, nu le e jenă.

— Di, spune-mi adevărul, venea pe aici vreun tip care n-o înghițea pe Dorrie, cineva care chiar n-o plăcea? Vreun client care părea țicnit sau periculos?

— *Vreun* client țicnit sau periculos, zici? Dar dacă ți-aș spune că așa erau toți?

— Nu cred, i-am zis. Trebuie să vină pe la voi și mulți oameni normali, care doar s-au plictisit să-și tot înșele nevestele sau prietenele.

— Oamenii obișnuiți nu dau două sute de dolari ca să li se frece scula, zise ea cu răceală în glas. Avem parte de tipi care nu au altă șansă: grași, bătrâni, cu eczeme. Avem parte de tipi cărora le place ca femeile să se gudure pe lângă ei. Sau soți cărora le e prea frică să plătească o prostituată pentru un tacâm complet, așa că preferă să vină la noi și să-și spună în gând că nu-și înșală nevestele cu adevărat. Mai vin și tipi cărora le place să corupă femeile, să le oblige să facă lucruri împotriva voinței lor. Le flutură niște bani în plus ca să vadă cât de departe pot ele să ajungă. Așa-s tipii care vin pe aici. Dacă vrei să știi, oricare dintre ei ar fi în stare să-și împlânte cuțitul într-o fată, dându-i astfel ceva mai lung de 12 centimetri.

— Poate că așa e, am zis, dar cei mai mulți dintre ei nu merg niciodată așa departe. Dar cu Dorrie a mers cineva. Avea clienți care-i dădeau de furcă? A insistat vreunul să-i facă ceva și ea n-a vrut?

Di și-a închis ochii.

— Probabil, zise ea. Dar nu-mi aduc aminte.

— Dar ce știi despre clienții fideli, acei tipi care au urmat-o după ce a plecat de aici? Julie mi-a spus că i-a dat voie lui Dorrie să-și ia clienții. Știi cine erau?

— Nu pot să te ajut, John, zise ea. Nu pot. Nu astă seară. Nu după tot ce mi-ai spus.

— Înțeleg.

— Oricum, nu ținem o evidență strictă – notăm doar numele de botez. Sunt sigură că unii tipi n-au mai trecut pe aici de când a plecat Dorrie, dar singurele nume pe care ți le pot spune sunt Steve sau Paul, și la urma urmei, nu se știe dacă doar din cauza ei n-au mai revenit. Poate că nu se mai excitau sau n-aveau destui bani. Știi cum e.

— Da, am spus. Îmi pare rău, Di. Chiar îmi pare rău.

Dar ea nu mă mai asculta.

— O să-i omor pe amândoi! zise ea aproape pentru sine.

Când am auzit ușa din față închizându-se și liftul urcând cu greu, am ieșit din camera din spate, închizând ușa după mine. Am dat nas în nas cu Rodeo, care ieșea de la baie, ștergându-se pe mâini cu un prosop de hârtie.

Mi-a adresat un zâmbet superior și conspirativ.

— Băiatul ăsta când își dă drumul, chiar își dă drumul, știi la ce mă refer.

— Nu prea, am zis.

— Bum! O dată și-a ejaculat în ochi, altă dată în nas. O, Doamne! Măcar îmi dă bani buni!

A făcut ghem prosopul de hârtie și l-a aruncat la gunoi. A gonit pisica de pe fotoliu și s-a așezat ea.

— Cum se simte Di? a reluat.

— Ce te-aștepți? E greu pentru ea, am zis.

— Da, biata fată. Să-și piardă așa deodată gagicul.

Nu părea să sufere prea mult din cauza asta.

— Spune-mi despre Cassie! am rugat-o. Ai cunoscut-o bine?

— Dacă am cunoscut-o? Eram ca două surori.

— Ți-a spus vreodată unde lucra înainte să vină aici?

— Nu trebuia să-mi spună – chiar acolo ne-am întâlnit, *La Mama Jay,* de pe Strada 51.

— E același lucru cu *Spellbound*?

A dat din cap că da.

— Numele lui adevărat e *Spellbound.* Dar îi spuneam *La mama Jay.* Datorită femeii care îl conduce. Sau, mai bine zis, îl conducea.

— De ce „îl conducea”?

— Păi, acum s-a retras din afaceri. A trebuit s-o facă. Trei jafuri într-o lună, știi, nu e întâmplător. Așa cum am auzit, de două ori i-au luat doar banii, dar a treia oară au și bătut-o măr. Cineva voia ca ea să se retragă din afacere și, în cele din urmă, a convins-o.

— Ai idee despre cine-i vorba? am întrebat-o, deși bănuiam ce-mi va răspunde.

— Nu l-au prins, zise ea.

— Nu asta te-am întrebat.

— Nu, știu că nu asta, zise ea.

Pisica i s-a suit în poală. A mângâiat-o.

— Bine, i-am spus. Da' știi cine conduce acum *Spellbound*?

— Știu ce zice toată lumea.

— Ce anume?

— Că-i același tip, zise ea, care i-a făcut felul și prietenului lui Di.

— Ardo?

A dat din umeri și a continuat să mângâie pisica.

— Iei lucrurile destul de ușor.

Nu mi-a răspuns.

— Julie e în spital, Joey e mort. Nu te temi că ai putea fi următoarea lui victimă?

— Eu? (a scuturat din cap, legănându-se pe scaun). Eu nu deranjez pe nimeni. Îmi fac doar meseria. Aș lucra pentru oricine mă plătește. Nu-mi pasă dacă-i alb, negru, ungur, orice. Mi-ai arătat partea rea a lucrurilor, eu ți-o voi arăta pe cea bună, îmi zise ea, zâmbind.

Cu toată umbra de cinism din el, era un zâmbet deschis, încrezător, inocent, un zâmbet în care nu se vedeau semne de uzură sau oboseală, de dezamăgire sau suferință. Toate astea aveau să vină cu timpul. Dacă mai făcea mult timp meseria asta, toate aveau să vină. Dar era o micuță puternică, iar acum avea întreaga lume la picioare.

— Ai idee unde o pot găsi pe *Mama Jay*? am întrebat-o.

— În Brazilia, dacă vrei să zbori acolo. S-a dus acasă.

— Crezi că mai lucrează acum la *Spellbound* vreo fată care să-și amintească de Cassie?

S-a gândit puțin.

— Poate Sharon. A lucrat tot timpul acolo.

Asta însemna doi sau trei ani, m-am gândit.

— Îi știi numărul de telefon?

Mi l-a spus repede. L-am repetat în sinea mea de câteva ori ca să-l țin minte.

— Mulțumesc, i-am spus. Mi-ai fost de mare ajutor.

— Sigur nu vrei să rămâi aici? Dacă te caută polițaii…

— Dacă mă caută, am zis, ar veni și aici. Trebuie să fiu tot timpul în mișcare.

— Păcat, zise ea, zâmbindu-mi ca mai înainte. Te-aș fi lăsat să mă mângâi pe blăniță.

A ridicat pisica din poală ca pe un bebeluș, cu o mână pusă sub labele ei din față, a legănat-o spre mine, și a râs de mama focului.

Capitolul 17

Cădeam din picioare de oboseală. Oare cât timp trecuse de când nu mă mai odihnisem cu adevărat? Nici nu-mi aduceam aminte. Pielea îmi era moale în locul unde îmi dăduse Di cu sprayul, barba îmi crescuse mare de două zile, ochii mă dureau de cât stătuseră deschiși și mă mai dureau și pieptul și încheieturile mâinilor. Am găsit un telefon public – mi-am dat seama că era același pe care îl folosisem prima dată când venisem la Sunset. Am format numărul pe care mi-l dăduse Rodeo, dar m-am simțit ușurat atunci când femeia de la telefon mi-a spus că Sharon nu lucra în seara asta.

— Va lucra mâine, începând de la ora unu, zise ea. Vreți să fixați acum o oră sau reveniți..?

— Acum, am spus, ora unu îmi convine.

— Pentru cât timp doriți, jumătate de oră sau o oră întreagă?

— Jumătate.

Mă gândeam că banii îmi sunt pe terminate. Și nimic nu-mi garanta că voi putea face rost de alții mâine.

— Ați mai fost pe aici?

— Nu.

— Atunci, când ajungeți la intersecția Străzilor 51 și 52, veți vedea un magazin alimentar, iar noi suntem vizavi. Sunați la numărul ăsta și vă vom spune pe unde s-o luați.

Probabil că se obișnuia să dai două telefoane. Cred că le dădea femeilor ocazia să se uite pe fereastră și să vadă pe cine lăsau înăuntru. Însă, dacă ce zicea Di era adevărat, și toți clienții lor erau niște ticăloși, mă întrebam cum trebuia cineva să arate ca să fie întors din drum. Poate că trebuia să țină în mână un cuțit plin de sânge – sau să aibă insignă de polițist.

Sau poate că, m-am gândit, pipăindu-mi barba, trebuia să fie doar un tip neras, tras la față de oboseală, cu ochii injectați, cu părul murdar și care nu-și schimbase hainele de exact două zile.

Trebuia să-mi aranjez ținuta și să mă odihnesc. În timpuri normale, m-aș fi dus acasă, dar în seara asta nu puteam să o fac, iar a doua soluție, de a merge la un hotel,

presupunea să prezint o carte de credit. Puteam la fel de bine să merg la cea mai apropiată secție de poliție și să mă predau.

Ce-mi mai rămânea de făcut?

Pe stradă era frig; poate că de aceea mi-a venit în minte altă idee. Poate că era genul de idee care te ademenește atunci când rămâi fără benzină. Mă gândeam la un loc din oraș, care să fie aproape, călduros, deschis toată noaptea, și în care să pot sta liniștit, fără să fiu deranjat, și totul pentru mai puțin de 100 de dolari.

Mi-am zis: Are așa de multe. *Nu se poate duce în toate. Probabil că nu se duce la vreunul din ele. Cu siguranță că nu s-ar putea gândi că m-aș duce la vreunul din ele.*

Și poate, m-am gândit, doar poate că aș afla ceva care să mă conducă la ucigașul lui Ramos.

Ferindu-mă de polițai, m-am îndreptat spre nord, spre Little Korea.

Pe Strada 32, între Bulevardele 5 și 6, în umbra lui Empire State Building, există puține reclame în engleză. Chiar și cele care par în engleză se dovedesc a fi în mare majoritate scrise în coreeană, dar cu alfabet latin. În mijlocul cvartalului se află un City Bank, o oază de albastru liniștitor, ivită în învălmășeala de litere de neon rotitoare și reclame promovând un restaurant de barbecue deschis toată noaptea, cu poze imense de bibimbap[8] și bulgoki[9]; pe strada asta, chiar și în vitrinele lui City Bank există reclame în coreeană, iar la bancomatele sale poți alege coreeana ca alternativă la engleză.

Am ales engleza și am mai scos 400 de dolari. Doar atât îmi dădea bancomatul; nici n-aș fi putut să scot mai mult, căci soldul îmi era pe terminate.

Fiecare a treia clădire de pe stradă adăpostea un restaurant; în altă treime de clădiri erau dughene de import-export, cu vitrinele pline de dvd-uri asiatice sau rochii brodate cu fir de argint. În ultima treime erau SPA-uri și m-am uitat cu atenție la fiecare reclamă, în speranța de a găsi *Vivacia*. În cele din urmă, am văzut numele pe un panou de pe trotuar. Uitându-te la clădire, n-ai fi putut crede că adăpostește ceva cât de cât igienic, cu atât mai puțin un SPA – zidurile erau sordide, iar prin ușa de la intrare se zărea un hol slab luminat, cu un lift în mijloc și cu o ieșire de incendiu într-un colț. Însă, potrivit panoului

de reclamă, la unul din cele cinci etaje ale clădirii se afla un bar de noapte, la altul un bar de karaoke, iar la ultimul, cel mai bun SPA din Little Korea. Pe panou era și o poză cu o femeie înfășurată într-un prosop și așezată pe o banchetă de saună. Alături era scris: „*Vivacia* – bărbați, femei, cupluri – deschis 24 din 24."

Am împins ușa și m-am dus la lift. Peste câteva clipe, a ieșit din lift o pereche beată, care se împleticea și râdea, iar eu m-am urcat în locul lor cu o oarecare teamă. Liftul era chiar mai sordid decât holul, dar nu atât de întunecos. Când m-am apropiat de etajul trei, am auzit mai tare muzica din barul de noapte, iar când am trecut de acesta, a scăzut în intensitate.

Când s-a deschis ușa liftului la etajul cinci, diferența te uimea. Locul era luminat de spoturi pâlpâitoare și auzeai ciripitul păsărelelor și zgomotul blând al valurilor ce veneau din difuzoarele ascunse în pereți. La recepție era o coreeană trăznet, într-un tricou albastru deschis, mulat pe bust, iar în spatele ei se afla un drum șerpuitor, care ducea la trei bazine de piatră cu palmieri aranjați frumos pe margine.

Cred că arătam groaznic, însă pe fața femeii nu se citea nici dispreț, nici îngrijorare. A venit să mă întâmpine și mi-a întins mâna pe care i-am strâns-o; era ușoară ca un fulg.

— Bună ziua! mi-a spus. Bine ați venit la *Vivacia*! Sunteți domnul…

— Smith, James Smith.

— Foarte bine. Aveți fixată vreo oră?

— Nu, i-am spus. Doar am venit să mă răsfăț la voi.

— Desigur. Ați mai fost pe aici?

Am dat din cap că nu.

— Atunci haideți să vă arăt SPA-ul.

A întins mâna spre peretele din spatele ei, a luat ceva dintr-un cui și mi l-a întins. Era o cheie pe un lanț. Am luat-o.

M-a condus pe drumul șerpuitor, apoi a luat-o la dreapta. Pe perete se aflau mai multe dulapuri, iar în fața lor erau câteva canapele cu spătar înalt, care le ascundeau oarecum.

— Schimbați-vă aici. Luați un prosop și un halat, îmi zise ea arătându-mi câte un vraf din acele lucruri frumos împăturite. Apoi faceți un duș acolo.

M-a dus pe niște trepte, pe lângă bazine. În bazinul cel mai îndepărtat stătea un asiatic care-și sprijinea capul de bordura de piatră și își ținea ochii închiși. Pe apă pluteau zeci de lămâi.

— Faceți dușul aici, spuse din nou femeia, arătându-mi niște dușuri într-o zonă deschisă comună. Apoi mergeți la sauna uscată, adăugă ea, întinzând mâna spre o cabină din acea încăpere, la intrarea căreia era o ușă masivă de lemn, pe care te-ai fi așteptat s-o vezi la intrarea unui castel dintr-un film cu Errol Flynn. Sau duceți-vă la sauna cu aburi.

Mi-a arătat încă o cameră separată, aflată în mijlocul sălii. Pereții de sticlă ai saunei cu aburi aveau unghiuri ciudate, iar înăuntru nu vedeai decât siluete neclare. S-a deschis ușa și a ieșit de acolo, într-un nor de aburi, un bărbat ras în cap, care-și ținea prosopul cu mâna în jurul taliei.

— Puteți să vă întindeți și în camera de lut, dedicată meditației, a continuat femeia, arătându-mi spre recepție, unde se afla o cupolă mare de lut. Stați acolo cât vreți. Pe urmă, când sunteți pregătit, puteți face un masaj. Sau o exfoliere corporală.

M-am gândit la pieptul meu bandajat și la coasta ruptă și i-am zis:

— Nu în seara asta. Voi face restul.

I-a căzut fața și s-a încordat puțin.

— Nu-mi dați acum răspunsul! Poate vă răzgândiți…

— Bine. Poate…

Mi-a întins iar mâna, dar acum cu palma în sus și nu ca să i-o strâng.

— O sută de dolari, a zis. Vă rog.

Julie îmi spusese 70. Dar nu puteam să mă târguiesc.

— Sigur, i-am răspuns, căutându-mă în buzunar.

Când m-am întors în zona dulapurilor, nu mică mi-a fost uimirea să văd acolo un cuplu care-și schimba hainele. Pe de o parte, credeam că anunțul din stradă era conceput în așa fel încât să țină poliția la distanță – nu mă așteptam să vină aici și femei. Pe de altă parte, nici bărbatul și nici femeia nu păreau jenați că-i văd în pielea goală. În timp ce-mi deschideam dulapul și-mi atârnam geaca acolo, bărbatul și-a pus un prosop în talie, iar prietena lui – sau soția? – și-a desfăcut sutienul și și l-a tras peste cap. Amândoi păreau puțin mai în vârstă decât

mine: el avea părul alb, tuns scurt ca un senator distins, iar ea avea acea expresie ușor încordată a femeii care a descoperit botoxul sau liftingul, sau pe ambele. Dar amândoi se țineau bine, deși mi-erau dezagreabili. Poate pentru că petreceau mult timp la SPA.

Bărbatul dădu din cap în semn de salut, în timp ce mergea spre dușuri. Femeia se opri, se întoarse spre mine, iar cordonul de la halat i se deschise.

— Ne vedem la saună, zise ea, mângâindu-mă de două ori pe obraz. Dar să te bărbierești înainte.

Așadar, era un loc rău famat.

Mă întrebam cum se simțeau profesionistele sexului când desfrăbălatele le invadau teritoriul. Bănuiam că de asta trebuia să dai 100 de dolari. Era un mod de a le plăti, chiar dacă îți găseai distracția în altă parte.

Mi-am scos cămașa și pantalonii și le-am încuiat în dulap, împreună cu șosetele și pantofii, apoi mi-am pus repede halatul. Nu voiam să mă vadă cineva gol și să se întrebe ce e cu bandajele. Nu o să fac duș în zona comună și nici n-o să mă bag în cadă, nu astăzi.

Și nici nu m-am bărbierit.

Ușa de lemn era foarte grea. A trebuit să trag de ea cu ambele mâini ca s-o deschid și s-o închid la loc după ce am intrat. În interiorul igluului de piatră era întuneric, licărea doar o lampă portocalie pentru încălzit, care era încastrată în tavan și ale cărei fascicule cădeau pe covoarele de iută de pe jos. De jur împrejur erau banchete de lemn lipite de pereții întunecați.

Era foarte cald, mult peste 40 de grade – lângă ușa de pe peretele exterior se afla un termometru digital, dar, cu toate că nu m-am uitat cu atenție, sunt convins că afișa un număr din trei cifre[10]. Lângă ușă era un aparat cât un aragaz mic, în care se încălzeau pietrele. Lângă el se afla cuplul pe care îl întâlnisem la vestiar. M-am așezat vizavi de ei, mi-am pus prosopul pe banchetă, dar nu mi-am scos halatul. După un timp, femeia m-a întrebat cu glas dulce:

— E prima dată când vii aici?

De ce îmi puneau toți aceeași întrebare? Nu era evident? Exact cum mă descrisese Susan, eram un tip naiv.

— Da, i-am răspuns.

— Ce mișto! Brian, nu-i așa că e mișto?

„Senatorul” încuviință. Ea mi se adresă din nou:

— Nu trebuie să ai emoții.

După ce a mai trecut un minut, ea m-a întrebat din nou:

— Cum te cheamă? Pe mine mă cheamă Grace.

Trebuia să-i zic ceva:

— Grace, îmi pare rău, dar am venit aici doar ca să fac saună. Doar atât, am adăugat. Fără supărare.

Arăta de parcă i s-ar fi făcut un duș rece, ceea ce nu era deloc ușor, având în vedere locul unde ne aflam. S-a rezemat de spătar și și-a încrucișat mâinile pe piept.

— Nici nu știi ce pierzi, îmi zise Brian.

A luat o mână de apă din găleata de lemn de la picioarele lui și a aruncat-o peste pietrele fierbinți, care au sfârâit, răspândind un miros de mentol.

Nici nu știu ce pierd, m-am gândit. Domnule, nu ai idee prin câte am trecut.

Mi-am despăturit prosopul, mi l-am pus pe cap și pe umeri și mi-am luat capul în mâini. Trebuia să mă detașez de toți. Trebuia să închid ochii, să-mi încălzesc oasele și să încerc să uit grozăvia din ultimele 72 de ore. Îmi venea greu să cred că acum câteva zile, când vorbisem cu Dorrie, ea era bine, fericită – atât cât putea fi ea –, dar nu era în niciun caz nefericită și nici nu se gândea la sinucidere. Vineri seara, în timpul cinei, părea chiar încântată – scrisese mai mult de jumătate din capitolul pentru Stu Kennedy și spera să-l termine săptămâna următoare. De aceea îi și trimisesem pe mail tot materialul strâns, ca să-l selecteze și să-și facă a doua schiță de proiect așa cum dorea. Se simțea atât de bine, atât de mulțumită de fiecare dată când termina un proiect sau orice altă lucrare. Pentru asta venise la Columbia și asta îi dădea o senzație de împlinire, să aibă un scop în viață și să-l atingă. Asta o făcea să se simtă bine.

Și apoi a venit dimineața de duminică. Și punga de plastic, și somniferele, și cartea de pe jos.

De ce Dumnezeu cumpărasem cartea aceea blestemată? Ce mă făcuse s-o aleg atunci când am văzut-o la standul de reduceri din fața Librăriei Mercantile, cu doar un dolar? Și, dacă am cumpărat-o, de ce naiba n-am ascuns-o de Dorrie, în loc s-o las deschisă pe noptieră? Oare *voisem* ca Dorrie să mă întrebe de carte, să-și facă idei că mă gândeam la sinucidere? Oare chiar mă

gândisem? Dacă da, nu aveam nevoie de carte să mă învețe cum s-o fac.

Dar nu mă gândeam la sinucidere. Nu în mod serios. Trecusem printr-o pasă proastă: o visam pe Miranda de prea multe ori și prea des mă prindea ora două noaptea treaz, cu vocea Mirandei răsunându-mi în urechi: *Tu m-ai omorât, John. Tu m-ai omorât.* Dar pasa proastă trecuse așa cum trece mereu, însă *Final Exit* avea o parte de vină în tot ce mi se întâmplase. Dar nici Dorrie nu se gândea serios să se sinucidă.

Dar ticălosul care o așezase în cadă chiar se gândise s-o omoare.

Mi-am scos ochelarii și mi i-am pus în buzunarul halatului. Trebuia să mă șterg la ochi. Mi-am zis că e din cauza căldurii – și așa și era – transpiram din abundență. Dar știam că erau și lacrimi amestecate cu sudoare pe care trebuia să mi le șterg.

Dar ce însemnau lacrimile și sudoarea pe lângă sânge? Iar sângele pe care îl vărsasem nu putea fi șters. M-a fulgerat pe sub pleoape imaginea lui Jorge Ramos cu gâtul tăiat. Și imaginea Mirandei, iubita mea, prima mea iubită – omorâtă în chinuri groaznice înainte să împlinească 30 de ani și era vina mea, eu pusesem totul la cale.

Și imaginea lui Susan – o vedeam zăcându-mi în brațe, în întunericul din Corlears Hook Park, cu sângele țâșnindu-i din rănile din piept îmbibându-i puloverul și mânjindu-mi mâinile.

Atât de mult sânge. Nu puteam transpira destul, nu puteam plânge destul ca să-l șterg.

Au trecut minute sau ore în șir, nu știam prea bine. În întuneric, în căldură, timpul se scurge altfel. Stăteam acolo, iar căldura din jur mă ardea și pe dinăuntru. Între timp, în lumea reală de afară, pe străzile orașului, eram sigur că poliția se apropia de mine, întrebând: „Unde e John Blake? Unde e criminalul din New York?”

Când s-a deschis ușa, nici n-am ridicat privirea; îmi țineam în mâini capul acoperit cu prosopul. Am auzit pași, apoi bancheta a scârțâit când s-a așezat cineva și și-a aruncat papucii din picioare. Sfârâitul apei aruncate pe pietre de acel cineva. Apoi vocea lui Grace, dulce ca mai înainte, care acum chiar torcea seducător:

— Mickey, speram să vii.

Iar o voce de bărbat i-a răspuns; era o voce pe care o cunoşteam, o voce care mi-a coborât temperatura sângelui, supraîncălzit la zero absolut.

— E miezul nopţii, zise Miklos cu puternicul său accent unguresc. Unde să fiu, dacă nu aici?

Capitolul 18

Mi-am ținut capul în jos, încercând să mă fac cât mai mic. Am mai auzit niște pași, dar mai ușori, traversând încăperea.

Atunci când Grace începu să vorbească din nou, era chiar lângă mine, părea să stea pe jos, căci îi auzeam vocea la nivelul taliei.

— Mickey, Mickey! Nu speram că vei veni aici, dar am știut că vei veni. Ceea ce vreau să spun e că speram că vei *veni.*

A spus toate astea de parcă era foarte spirituală, iar Miklos a răsplătit-o cu un râset.

— Dacă tot sunt aici, fă-mă să-mi dau drumul, zise el, dacă asta e ce te neliniștește. Am auzit cum se atingeau – un prosop s-a desfăcut – și apoi s-a auzit cel mai vechi sunet din toate timpurile: carnea atingându-se de altă carne.

— O, ce bine e, murmură Grace, de parcă ar fi vorbit cu un animal de companie, poate cu un cățeluș bine educat. E minunat.

Mișcarea de frecare s-a accentuat. Apoi ea nu mai zise nimic, probabil pentru că gura îi era plină.

— Băiete, zise Brian, și mi-a luat o clipă ca să-mi dau seama că-mi vorbea chiar mie, ar fi bine să te uiți. Ai putea să înveți câte ceva.

Dar eu nu m-am întors, nu m-am uitat, și cei trei trebuie să fi crezut că eram jenat sau puritan. Și ce dacă? Poate că aș fi avut ceva de învățat de la Grace, nu se știe niciodată, dar n-aveam nevoie, în niciun caz dacă asta însemna să-i dau lui Miklos o șansă să-mi vadă fața.

M-am ridicat și m-am dus spre ușă, cu spatele la ei, ținându-mi prosopul pe cap ca să nu fiu văzut. Dar aveam nevoie de ambele mâini ca să deschid ușa, iar pe când o împingeam, am simțit cum îmi cădea prosopul de pe cap și-mi aluneca pe umeri.

Am tras o spaimă în clipa când cei doi și-au terminat treaba și am crezut că Miklos îi zisese să se oprească, se ridicase și mă recunoscuse chiar din spate, iar acum stătea în picioare în spatele meu și încerca să mă apuce cu mâinile sale uriașe. Deodată, căldura deveni înăbușitoare,

întunericul înspăimântător, iar lumina slabă și portocalie părea să vină din iad. Și ușa nu se deschidea.

Dar se părea că Grace făcuse doar o pauză ca să ia o gură de aer, pentru că mișcările au reînceput, iar ușa s-a deschis când am împins-o cu putere. Am ieșit afară în aerul mai răcoros, am închis ușa și am încercat să-mi potolesc bătăile inimii. Eram tentat să fug, să îmi iau în grabă hainele și să ies naibii de acolo, dar știam că în ciuda pericolului major în care mă aflam aici, nu era prea limpede că aș fi fost mai în siguranță pe stradă. Aveam de ales: Miklos sau polițaii. Cel puțin polițiștii nu m-ar împușca în public – probabil. Dar ei pot și vor să mă bage la pușcărie. Și asta putea fi doar o amânare a condamnării mele la moarte, dacă vreunul din celulă îi rămăsese dator lui Miklos cu ceva. Și era suficient numai unul.

Mi-am pus înapoi ochelarii și m-am dus la recepție cu tot calmul de care eram în stare. Femeia s-a uitat la mine zâmbind.

— V-ați răzgândit cumva?

— Da, am spus, luând o broșură dintr-un teanc de pe birou și răsfoind-o căutând ceva care să mă scoată din raza furiei lui Miklos.

Oare m-ar fi găsit în camera de hidroterapie? Sau în cea de exfoliere cu sare? Încăperile în care se făcea exfolierea erau în văzul tuturor. Apoi am ajuns la pagina dedicată masajelor faciale.

— Ce zici de asta?

Femeia s-a uitat unde i-am indicat *Tratament facial cu castravete.* În poze era o femeie cu toată fața mânjită cu o pastă verde. Pe fiecare ochi avea o felie de castravete, iar părul îi era strâns într-un prosop.

— Tratamentul ăsta e doar pentru femei, pentru bărbați îl facem pe ăsta.

Femeia mi-a arătat mai jos pe listă un tratament numit *Masca de nămol.* În poza alăturată vedeai un bărbat cu acea mască pe față și puteai doar bănui că avea trăsături frumoase, ca orice manechin, dar nu erai sigur, căci nămolul îi acoperea fața de la rădăcina părului până la gât.

— În regulă, am zis.

— Când vreți să-l faceți?

— Acum, i-am spus.

Mi-a întins din nou mâna cu palma în sus, iar eu am început să număr hârtiile de 20, chiar înainte să-mi spună

prețul. 120 de dolari. Banii mei se duceau repede.

M-a condus pe lângă peretele scund din spatele recepției până în fața cupolei de lut destinată meditației. A bătut o dată la ușă, apoi a deschis-o și a aruncat o privire înăuntru. Arăta ca o saună mai mare, mai bine luminată și cu o temperatură normală. M-am uitat peste umărul ei și am văzut o femeie moțăind sprijinită de perete.

— Așteptați o clipă, zise ea, intrând și închizând ușa după ea.

M-am uitat în jur. Tot SPA-ul era de fapt o sală mare din care vedeai totul. Din locul unde stăteam puteam să văd partea din față a igluului și puteam fi văzut de oricine ieșea de acolo. Am făcut cale întoarsă. Oare cât timp o să-i ia lui Grace să se țină de promisiune? Oare acesta era începutul unei nopți de distracție pentru cei trei sau era doar un număr scurt?

Apoi am auzit un scârțâit și am văzut ușa masivă de lemn a saunei deschizându-se în afară. N-am așteptat să văd cine ieșea. Am deschis ușa camerei de meditație și am pășit înăuntru.

— James, zise femeia de la recepție, tocmai veneam să te prezint.

Fata care moțăise era trează și se ridicase în picioare. Părea să aibă vreo 17 ani.

— Asta e Lisa, cu ea o să faci tratamentul.

— Foarte bine, am zis. Putem începe?

— Trebuie să te relaxezi, James, să scapi de stres.

Am reușit să schițez un zâmbet, încercând să-mi ascund panica.

— O să te simți grozav, James. Nu te grăbi și savurează totul, zise ea, apoi îi spuse ceva în coreeană celeilalte femei, care aprobă.

Lisa își aranja cele necesare cu mișcări încete, extrem de încete. Eu tot așteptam să se deschidă ușa și să intre Miklos, ținând-o pe Grace de mijloc și râzând. Mi l-am închipuit recunoscându-mă după doar o clipă și apoi devenind violent.

— Întinde-te, îmi zise Lisa cu un accent pronunțat.

Femeile așternuseră pe jos o mușama și un prosop rulat de pus sub cap. M-am întins acolo. Lisa a luat un castron de plastic din dulăpior, în timp ce femeia de la recepție părăsea în sfârșit camera. Mi-am scos ochelarii și mi i-am pus în buzunar. I-a luat un secol Lisei să se așeze

lângă mine și să amestece compoziția din castron până a ajuns la consistența dorită. Eu mă uitam spre ușă de fiecare dată când auzeam pași afară. M-am simțit în siguranță doar atunci când Lisa a început să-mi mânjească obrajii și fruntea cu nămol răcoros. A mai dat o dată cu pensula și mi-a acoperit nasul, încă o dată pe bărbie, iar a treia oară pe sprâncene. Într-un minut am devenit de nerecunoscut. Nici maică-mea, Dumnezeu s-o odihnească, nu și-ar fi dat seama că sunt eu. În sfârșit, bătăile inimii au început să mi se potolească.

Mă simțeam bine cu nămolul pe față, căci îmi calma pielea arsă de piperul din spray.

— Cât timp trebuie să stau așa? am întrebat-o, iar o picătură de nămol mi s-a scurs în gură și am scuipat-o.

— Jumătate de oră, zise Lisa. Nu vreți așa mult?

— Ba vreau mai mult, am răspuns.

— O oră?

— Două.

— Nu se stă mai mult de 90 de minute, zise ea. E rău pentru piele.

— Bine, am spus, atunci 90 de minute.

O clipă am crezut că Lisa plecase din cameră, așa multă tăcere era. Dar pe urmă i-am simțit mâna atingându-mă, întâi m-a apăsat cu palma pe coapsă, pe urmă degetele i s-au strecurat prin pliurile halatului meu. M-am aplecat, am apucat-o de mână și i-am scos-o ușurel de acolo.

— Nu vreți masaj special…?

Oricum nu cred că puteam să mă excit – teama și oboseala omoară mai mult dorința chiar mai mult decât bromura. Dar ăsta nu era principalul motiv pentru care n-am lăsat-o să continue, și nici din cauza principiilor care mă împiedicau să plătesc pentru sex. Dacă nu o condamnasem pe Dorrie pentru că vindea sex, cu greu puteam să le găsesc vreo vină bărbaților care îl cumpărau. Dar dacă ai de gând să cumperi sex, trebuie să ai și bani să plătești, și, dacă nu era inclus în prețul tratamentului, eu nu mai aveam.

Am mângâiat-o cu mâna, spunându-i:

— Nu, mulțumesc, ca un băiat educat ce eram, și nu m-am gândit decât la cele 90 de minute de somn de care aveam o nevoie disperată.

O oră și jumătate de somn profund nu te pune pe picioare dacă ești atât de extenuat cum eram eu. M-am trezit când am simțit pe față un burete umed cu care îmi ștergea delicat nămolul. Cineva era în genunchi în spatele meu, probabil Lisa; îmi ținea capul în poală, și-a trecut colțul buretelui prin adâncitura dintre nasul și buza mea de sus. Era foarte meticuloasă.

— Mulțumesc, i-am zis, după ce mi-a curățat buzele, iar apoi am adăugat pentru că trebuia să aflu: vreau să te întreb ceva (Lisa s-a aplecat și s-a uitat la mine întrebător). Mai e Miklos aici? Un tip solid cu mâini mari, i-am spus, arătându-i cu un gest ce însemna mai mare. A fost aici mai devreme…

— Nu, zise ea, el plecat. Demult.

— Ești sigură?

A dat din cap că da și mi-a spus:

— Niciodată nu stă mult.

— Vine în fiecare seară?

— Cred că ia bani de la Miriam. De ce? E prieten cu tine? m-a întrebat cu fereală.

Am înțeles din tonul ei că-i era teamă.

— Nu, am zis. Nu-i prieten cu mine.

— Bine, zise ea și adăugă după o pauză: nu om bun.

— Drăguțo, ai nimerit-o bine.

După ce m-a curățat Lisa, am pășit cu grijă în sala cea mare. Lumina era mai slabă decât înainte; unele lumânări se stinseseră, și una sau două picurau. Nu se vedea nimeni. M-am uitat în saună și era goală. Ceasul de pe perete arăta aproape două noaptea. Eram sigur că pe undeva se aflau o duzină de fete frumoase, gata să-și ofere serviciile, după cum îmi spusese Julie, dar acum eram singur acolo. Primul lucru pe care aveam să-l fac după atâta timp era un duș. Mi-am atârnat halatul într-un cui. Am deschis robinetul unuia dintre dușuri și mi-am pus brațele și picioarele sub jet, încercând să nu-mi ud bandajele de la piept. Le-am acoperit cu un prosop și m-am săpunit, simțindu-mă ușurat că nu mai eram transpirat și murdar. Pe măsuța de lângă dușuri se aflau diferite obiecte de toaletă: bețișoare pentru urechi, rotocoale de vată, apă de gură, pastă de dinți și aparate de ras de unică folosință. M-am spălat pe dinți, am scuipat pe jos salivă amestecată cu pastă de dinți și am văzut-o cum se ducea pe scurgere. Am făcut gargară și am scuipat din nou.

Am scos un aparat de ras din ambalaj, mi-am pus în mână spumă de ras, iar apoi mi-am întins-o pe față. Masca de nămol îmi înmuiase pielea, așa că barba s-a dus ușor. M-am ras de două ori, o dată în direcția firelor din barbă și altă dată invers. Apoi m-am privit în oglinda de deasupra măsuței și mi-am trecut un deget prin păr. Nu eram ușor de recunoscut – nu aveam părul alb al lui Steve Martin nici vreo freză de fotbalist sau altceva ușor de descris într-un raport al poliției, dar se vor descurca ei. Și spre deosebire de restul înfățișării mele, în privința părului puteam să fac ceva. M-am întrebat o clipă dacă aveau pe aici și vopsea de păr – dar era un SPA, nu un salon de coafură, care avea mai ales clienți bărbați și nu-mi puteam imagina că li se cerea așa ceva prea des. Apoi mi-am amintit de omul care ieșise din sauna cu aburi pe când eram plimbat pe acolo, acela cu capul ras.

Ei bine, dacă voiam să arăt altfel…

Am găsit-o pe Lisa, care se întorsese în camera de meditație. Am întrebat-o dacă avea cumva vreo foarfecă și am mimat obiectul cu degetele. S-a întors imediat cu două foarfeci, una pentru manichiură, iar cealaltă mare, ca din cele folosite la frizerie, cu un mâner curbat în care intra degetul mic. Le-am luat pe amândouă.

În fața oglinzii mi-am ridicat părul cu mâna și l-am tăiat cât mai aproape de piele. Când am terminat, arătam ca un bolnav de cancer care făcea chimioterapie. Am ascuns părul tăiat sub stratul gros de spumă de ras, am luat alt aparat de ras și m-am ras în cap încet și cu grijă.

Nu mă răsesem niciodată în cap. Poate că Michael Jordan arăta sexy așa și, înaintea lui, Yul Bryinner sau Telly Savalas, dar eu arătam îngrozitor, și nu doar pentru că îmi crestasem pielea în unele locuri. După ce-mi răsesem jumătate de cap, îmi doream să nu fi avut această idee. Dar era prea târziu ca să dau înapoi.

Mi-am vârât capul sub duș, m-am spălat bine, apoi m-am uitat în oglindă și am mai ras câteva porțiuni care-mi scăpaseră. Când am terminat, m-am șters bine cu prosopul, m-am dat cu after-shave, dar nu m-am mai uitat în oglindă. Nu era vorba de frumusețe, ci de supraviețuire.

M-am uitat din nou la ceas. Era două jumătate. Mai aveam timp de pierdut pe aici.

M-am dus la sauna cu aburi. Ochelarii mi s-au aburit imediat, dar nici când mi i-am scos nu am văzut mai

bine – nu vedeam nimic prin ceața groasă și albă. Dar era bine. Asta însemna că niciun om care ar fi intrat aici la patru sau cinci dimineața n-ar fi putut nici el să mă vadă.

M-am instalat. O să stau aici cât o să mi se permită. Nu deranjam pe nimeni, le dădusem peste 200 de dolari, locul era gol – nu aveau niciun motiv să mă dea afară prea devreme. Și când o s-o facă, în cele din urmă, m-am gândit, trecându-mi mâna peste capul meu chel și ciudat, când o să mă arăt pe stradă din nou, nu o să mai fiu la fel cum mă știau polițaii. Trebuiau să se uite de două ori la mine ca să mă recunoască.

Nu era mare lucru, dar credeam că o să meargă.

Capitolul 19

Magazinul alimentar era chiar acolo unde mi se spusese. M-am uitat în jur la toate clădirile de pe Second Avenue, în timp ce taxiul parca în colț. Erau o mulțime de clădiri vechi cu patru sau cinci etaje, care datau de la începutul secolului – al secolului trecut, când întreaga zonă de la est de fluviu era o mahala irlandeză. Cu mult înainte ca John D. Rockefeller să cumpere 17 acri de pământ pe care fuseseră odată abatoarele, și, fără să fie deloc ironic, le donase Națiunilor Unite ca să-și facă acolo sediu. Era sigur cu mult înainte ca Stephen Sondheim, Katherine Hepbum și Kurt Vonnegut să decidă că acele clădiri joase puteau fi transformate în reședințe pitorești și confortabile, zona fusese căminul unei generații zgomotoase de muncitori și al prietenilor lor. Mai erau încă urme ale cartierului muncitoresc – doar pe această stradă un tip căruia îi plăcea whisky-ul se putea așeza să bea la cârciuma lui Jameson, a lui Murphy sau a lui Clancy sau la St. James Gate. Sau putea să cumpere semințe pentru plante sau zece feluri de muștar de la magazinul alimentar. Fiecare cu otrava lui.

Purtam o cămașă nouă – de fapt, două cămăși noi: una din nailon alb pusă peste un maiou de bumbac, care costaseră fiecare doar 4,99 de dolari la magazinul de import export de lângă *Vivacia.* Mi-am aruncat vechea cămașă într-o cutie de carton pentru legume care se afla pe trotuar în așteptarea gunoierilor și am ieșit pe carosabil ca să fac semn primului taxi care trecea. Era abia trecut de amiază. Reușisem să stau la *Vivacia* până la prânz, când începuse să se aglomereze, până când personalul a început să-mi facă aluzii că stătusem prea mult, era deja timpul să plec. Mai reușisem să dorm și în camera de meditație în timpul dimineții, și, deși nu mă odihnisem cum trebuie, mă simțeam în stare să fac față acestei zile.

Dar primul lucru pe care l-am văzut pe când coboram din taxi m-a făcut să cred că totul s-a dus dracului. La un chioșc de presă mi-a atras atenția prima pagină din ziarul *New York Post* de azi. Mă uitam la mine însumi, aș putea spune. Ziariștii îmi găsiseră poza făcută de poliție atunci când fusesem arestat pentru crimă acum

trei ani. Titlul de lângă poza mea era: „Crimă între homosexuali?”

Daily News, aflat imediat la dreapta, alesese „CRIMA PE CARMINE STREET”. Articolul începea de pe copertă, iar unele formulări m-au șocat: *…victima, Jorge Garda Ramos, 17, din Jackson Heights… găsit după un telefon anonim la 112 care a alertat poliția… Blake, 31, are la activ două arestări… omorât cu brutalitate…*

Am introdus un sfert de dolar în automatul pentru *New York Post* și am luat toate ziarele, șapte sau opt, iar apoi l-am luat și pe cel pus în vitrină. Le-am aruncat pe toate în pubela din colț, asigurându-mă că au căzut cu fața în jos. Apoi m-am întors la chioșc și am făcut același lucru și la automatul pentru *Daily News.* Era un gest inutil, chiar periculos, pentru că putea să mă vadă cineva și să se întrebe de ce făceam așa ceva, dar o făcusem și mă simțeam mai bine. În mod stupid. Erau sute de chioșcuri în oraș. Nu puteam să iau toate ziarele.

Mi-am zis că cel puțin aveam ditamai claia de păr în pozele publicate. Și purtam ochelarii cei vechi, cu rame negre și groase de plastic. Acum aveam ochelari cu rame subțiri și lucioase de sârmă, iar capul îmi era ras, așa că nimeni nu putea să-și dea seama că eu sunt persoana din ziarul pe care îl citeau, mâncând fulgi de porumb sau pâine prăjită. O, Doamne!

Pe trotuar era multă lume, mai ales funcționari în pauza de masă, și fiecare om la care mă uitam îmi întorcea privirea, de parcă m-ar fi recunoscut, de parcă toți mă comparau în sinea lor cu poza văzută în ziar. Am încercat să-mi ascund fața; dar cum, într-o mulțime ca asta? M-a depășit o femeie care vorbea încet la mobil, iar eu aveam impresia exagerată că vorbea despre mine, spunându-i unui operator de la 112 unde eram. M-am băgat într-o cabină telefonică, recunoscător pentru intimitatea, deși redusă, pe care mi-o dădeau pereții săi metalici, și am format numărul pe care mi-l dăduse Rodeo ieri seară. Am sunat de trei ori, apoi o femeie a zis: „Alo?”

M-am străduit să-mi amintesc numele sub care mă prezentasem ieri seară, dar mi-a fost imposibil.

— Am o programare cu Sharon la ora unu.

— Ești Douglas?

Douglas. Ăsta era numele.

— Da, am zis.

— Unde ești?

— Chiar aici, la magazinul alimentar, acolo unde mi-a zis fata să vin.

— În cabina telefonică?

— Da, chiar acolo.

— Trebuie să te întorci, dragă.

M-am întors fără tragere de inimă. Clădirea de vizavi avea 16 ferestre. Nu puteam să-mi dau seama care era a ei și nici cine s-ar fi putut uita pe celelalte.

— E-n regulă, zise ea după o pauză de câteva secunde, care mi s-a părut foarte lungă. Du-te la numărul 260 de pe Strada 51 și sună la 1FW.

— La 1FW, am repetat.

— Ne vedem acolo, spuse ea și închise.

M-am gândit pentru o clipă dacă era bine să mă duc, dacă nu era prea riscant. Dacă citise ziarul de azi-dimineață? Dar după puțin timp mi-am dat seama că riscam mai mult stând pe stradă. Având în vedere cum își câștiga existența, era mai puțin probabil ca ea să cheme poliția decât oamenii din jur.

Am găsit clădirea și ea mi-a deschis. Mă aștepta în pragul apartamentului din stânga. Era cam de înălțimea mea, zveltă, purta părul castaniu într-o coadă de cal, iar obrajii îi erau pistruiați. Părea de aproape 40 de ani sau poate peste. Sau asta era doar o impresie din cauza oboselii pe care i-o provoca munca pe care o făcea. Purta o rochie subțire de vară prin care i se vedeau sfârcurile întărite din cauza curentului rece pe care-l făcusem când s-a deschis ușa. Am așteptat o clipă ca să văd pe fața ei un semn de recunoaștere, de teamă, sau de avertizare asupra unui pericol, dar n-am văzut nimic.

— Sharon?

Și-a pus degetul la buze și n-a scos niciun cuvânt până am intrat, apoi a închis ușa după mine. Chiar și după aceea vorbea încet:

— Scuză-mă, dar nu vreau să deranjez vecinii, am avut deja niște plângeri.

— Înțeleg, am zis eu încet. E-n regulă.

— Nu te faci comod?

Chiar să fi vrut, nu-mi era ușor în așa un apartament. Era minuscul, chiar și pentru o garsonieră. Nu era loc decât pentru o masă de masaj și un singur scaun pliant, nu mai încăpea altă mobilă; telefonul era pe jos sub masă.

Dar îmi convenea. Nu venisem aici să mă fac comod. M-am așezat pe scaun.

— Sharon, o femeie pe care ai cunoscut-o mi-a zis să iau legătura cu tine. Își zice Rodeo. Nu știu dacă folosea același nume pe când lucra aici.

— Sigur că-mi amintesc de Rodeo, e o fată bună.

— Mi-a zis că poate îți amintești și de altă fată care lucra aici. O prietenă a mea. O chema Dorrie Burke. Poate ai cunoscut-o sub numele de Cassandra.

Când i-am zis asta, Sharon și-a pus mâna la gură și s-a dat înapoi. Nu putea să se ducă prea departe, căci masa de masaj era în spatele ei.

— N-am venit aici să-ți fac necazuri, i-am spus, încerc doar să te ajut, să aflu ce i s-a întâmplat…

— Ești John Blake, nu-i așa?

La naiba!

— Ascultă, orice ai citi în ziar, să știi că nu-i adevărat, îți jur.

— În ziar, zise ea, care ziar?

— În *Post*, în *News*, peste tot e numele meu.

— Nu ți-am văzut numele, zise ea.

— Atunci de unde știi cine sunt?

— Dorrie mi-a zis. Mi-a spus că ai să mă găsești.

— Ce a zis?

— Ești detectiv, nu-i așa? Ea mi-a spus… o, Doamne!

S-a dus de partea cealaltă a mesei, s-a aplecat ca să deschidă un dulăpior în perete aflat lângă calorifer. Când s-a ridicat, ținea într-o mână un laptop, iar în cealaltă o geantă. Laptopul era băgat în priză cu un cablu telefonic. L-a pus pe masa de masaj și a căutat în geantă până a scos un plic ușor mototolit. Pe plic era scris ceva cu cerneală albastră. Nu am înțeles ce scria, deoarece lui Sharon îi tremura mâna.

— Mi-a spus că pleacă. Mi-a mai spus și că s-ar putea să încerci să dai de ea, iar cât timp o căutai puteai să dai de mine. Și dacă ne vedeam, trebuia să-ți dau plicul ăsta.

Mi-a întins plicul. Acum puteam să citesc ce era scris pe el. Era numele meu, iar scrisul era al lui Dorrie.

— Știi că e moartă, nu? am zis eu încetișor.

Aș fi spus-o la fel de încet chiar dacă nu mi-ar fi pomenit ea de vecini.

— Da, zise ea aproape suspinând. Știu.

— De cât timp ai plicul ăsta?

— De sâmbătă.

— De ce n-ai luat legătura cu mine, de ce nu mi-ai spus de plic?

Își legăna capul, înainte și înapoi și a continuat s-o facă în timp ce mi-a răspuns:

— Am încercat, dar numărul tău nu este în cartea de telefon.

— Puteai să încerci și la universitate.

— Am făcut și asta. M-am dus acolo luni după-amiază. Am așteptat mai bine de o oră, dar nu erai acolo.

— Puteai să-mi lași un mesaj.

— Chiar ți-am lăsat. Pe biroul tău.

Mi-a venit în minte teancul de mesaje de pe birou. Niciunul nu părea să fie urgent sau important.

— Ce ai scris în mesaj?

— Numele și numărul meu de telefon și că era vorba despre Dorrie.

Toate mesajele pomeneau de Dorrie. Toată lumea sunase să-și exprime condoleanțele. Doar alt nume și alt număr de telefon – nu era ceva care să-mi atragă atenția.

— Îmi pare rău, Sharon. Nu mi-am dat seama…

— Nu-i nimic, zise ea.

Am luat plicul și l-am deschis cu degetul mare, gândindu-mă cum își trecuse Dorrie limba peste partea cu lipici. Plicul trebuie să fi fost unul din ultimele lucruri pe care le atinsese. Asta mă făcea să mă simt foarte aproape de ea, cum n-o să mai fiu niciodată.

Înăuntru era o singură foaie de hârtie.

John,

Te rog mult, dacă citești acest bilet, știu bine că încerci să înțelegi de ce am plecat, dar nu o face. Scumpule, te rog să n-o faci. Sharon nu știe și nu poate să știe motivul și nici tu nu trebuie să-l știi. De dragul tău, nu al meu.

Ai fost așa de bun cu mine, John. Meriți o fată mai bună ca mine. Găsește-o. Sau nu, dacă nu asta vrei – dar uită că m-ai cunoscut vreodată. Te rog. Nu vreau să suferi.

Știu cât îți dorești să obții niște răspunsuri, dar te rog, John, las-o moartă de data asta.

D.

Am împăturit pagina, am pus-o la loc în plic, apoi am văzut expresia de pe fața lui Sharon și am scos-o din nou. Faptul că citeam ce scrisese nu avea să o facă mai fericită, dar să nu citesc ar fi fost mult mai rău.

Mi l-a dat înapoi un pic mai târziu. *Las-o moartă,* scrisese pe plic. N-am să o las moartă nici în ruptul capului. Simțeam disperarea și teama din vocea lui Dorrie, de parcă ar fi stat lângă mine și mi-ar fi vorbit.

— Sharon, trebuie să știu exact ce ți-a spus când hotărâse să plece. Ți-a zis unde se ducea? Sau de ce pleacă?

Sharon scutura iar din cap:

— Nu știu. Nu mi-a spus. Mi-a spus doar că se duce undeva departe, dar nu e clar la ce se referea?

— La ce?

— Păi… a ezitat Sharon. Doar știi. S-a sinucis. Acolo se ducea. În moarte. Departe, departe.

— E foarte poetic, i-am zis, dar nu-i adevărat. Dorrie nu s-a sinucis. Cineva a vrut să pară sinucidere, dar n-a fost.

— Chiar așa?

— Da, chiar așa. Și dat fiind ce mi-ai spus și ce a scris ea, e clar că știa că e în pericol. Ăsta e singurul motiv pentru care a plecat în grabă și nu a spus nimănui unde se duce. (De fapt, nu mi-a spus mie). Întrebarea e cine-i punea viața în pericol. Nu ți-a spus nimic despre asta?

— Nu, nimic.

— Când ți-a zis că vrea să plece?

— Imediat. De asta mi-a spus să-i preiau corespondența de pe computerul meu.

— Corespondența?

A arătat către laptop.

— M-a întrebat cum să-l seteze în așa fel încât toată corespondența să ajungă la adresa mea. I-am arătat cum se face, din fereastra *Options.* Yahoo e foarte ușor de folosit.

— A, vorbești despre mail-ul ei.

— Da.

— Arată-mi și mie.

A deschis laptopul, a căutat în browser. A apărut cunoscuta pagină de Yahoo mail, aceeași pe care o văzusem și în magazia lui Michael. Nu am văzut ce

parolă a tastat Sharon, dar ID-ul era *hotsharon85.* A îndreptat ecranul spre mine.

— Vezi? Mi-a arătat. Am făcut un folder pentru mail-ul ei, i-am arătat cum să îl seteze pentru ca eu să primesc mail-urile ei. În felul ăsta, orice mesaj trimis lui Dorrie este deviat de Yahoo spre mine. A primit, hai să vedem, 96 de mesaje, toate începând cu sâmbătă. N-am șters niciunul.

Am parcurs lista. Multe spamuri, multe adrese de mail necunoscute. Însă în mijlocul listei apărea o adresă cunoscută. A mea. Am dat clic și a apărut mesajul pe care i-l trimisesem luni: *Ăsta-i un test,* era scris.

— Nu înțeleg, i-am zis. De ce a vrut să primești tu mail-urile ei?

— Mi-a spus că nu știe când se întoarce. Nu voia să se adune mesajele, nu voia să-și înfurie clienții că nu le răspundea. Sigur că atunci când am citit despre… despre ce s-a întâmplat, mi-am dat seama că își punea toate lucrurile în ordine înainte să… ei, știi tu.

— Înainte să se sinucidă.

— Da, spuse Sharon încetișor. Era ca și cum și-ar fi dat lucrurile de pomană. Și-a trimis clienții la mine pentru că știa că nu o să mai aibă nevoie de ei.

— Dar și dacă s-ar fi mutat ar fi făcut așa, am spus. N-ar mai fi avut nevoie de clienții din New York dacă s-ar fi dus în altă parte.

— Chiar asta mi-am închipuit la început.

Și asta credeam și eu acum. A hotărât să plece și și-a dat clienții pe mâna cuiva în care avea încredere că o să aibă grijă de ei și că o să-i păstreze calzi. Mi se părea o dovadă clară că intenționa să se întoarcă cândva. Căci altfel de ce s-ar mai fi deranjat?

Desigur că Dorrie făcuse mult mai mult decât să-și îndrepte mail-urile spre Sharon. Își mai dăduse osteneala și să șteargă totul din computer, toate mesajele vechi – fiecare mesaj pe care îl scrisese sau îl primise vreodată, toate dispăruseră. Ca atunci când lași un apartament curat lună înainte să te muți. Nu lași niciun fel de lucruri pentru noul chiriaș. Dar în acest caz, cine era oare noul chiriaș de care se temea? De cine se temea că ar fi putut, într-o bună zi, să-și bage nasul prin vechile mail-uri trimise sau primite de la clienți?

— Ai vorbit până acum cu vreunul dintre clienții ei?

— Cu unul chiar m-am văzut. Câtorva le-am răspuns la mail.

Mă întrebam dacă cei cărora le răspunsese Sharon erau aceiași clienți pe care încerca Susan să-i contacteze chiar acum. Ar părea ciudat ca cineva să audă de la două femei că au fost colege cu Dorrie. Pe de altă parte, cine știe, poate că exact asta trebuia făcut ca să-l scoată la lumină pe ucigașul lui Dorrie.

— Sharon, ai citit toate mesajele? (A dat din cap că da.) A fost vreunul care ți s-a părut ciudat sau ți-a trezit bănuieli?

— Au fost destul de multe de felul ăsta. Unii tipi au văzut ce scria în ziar despre ea și m-au întrebat *Despre tine era vorba*? sau *Sper că nu era vorba de tine,* dar le-am răspuns că din păcate chiar despre ea era vorba. Era totuși unul… Așteaptă, te rog, îmi zise ea aplecându-se peste tastatură. A fost unul care mi s-a părut amuzant, cu o mulțime de greșeli de ortografie și aiureli, de parcă tipul era beat sau drogat, însă era clar că o cunoștea, pentru că îi folosea numele adevărat.

A găsit mesajul și l-a afișat pe ecran. L-am citit. N-am zis nimic.

— Acum vezi ce vreau să spun?

Vedeam ce voia să spună.

Nu știam dacă omul care scrisese mesajul era beat sau doar suferea de o boală care îl făcuse să treacă de la tastat la dictat, dar eram al dracului de sigur că știam stilul aiurit și cu greșeli.

dorrie, dulce ftă, biată fată dulce, ce om ar putea să te facă să sferi intențnat/iartă-mi

te rg, avansurile nel lcul lor. poza mea era foarte nclară, dar și a ta era la fel, la fel.

Capitolul 20

Am sunat la ușa de la capătul scărilor, acele scări pe care-l ajutasem de atâtea ori să le urce, uneori fiind eu însumi amețit și împiedicându-mă, iar alteori perfect treaz, cum eram și acum. Mersesem cu taxiul până la Morningside Heights și-am mai cheltuit 20 de dolari, pe lângă cei 80 pe care a trebuit să-i dau lui Sharon înainte să plec. Ea nu avea nicio vină că nu eram clientul generos la care se așteptase și nici nu voiam s-o fac să plătească din propriul buzunar jumătatea pentru patronii salonului.

Stătusem suficient de mult pentru a scana cele 94 de mesaje, unul câte unul. Am fost uimit de cât de mulți bărbați își trimiteau poza digitală a penisului, când o tânără femeie de pe internet le cerea să-i trimită o poză. Dar sunt naiv, asta se știe deja.

Unul dintre mesaje era de la Brian Vincent: „Cassie, am văzut poza aia din *Post*, părea că-i a ta – dar nu era, nu-i așa? Sper că nu, fetițo. Să nu mai faci așa ceva, ne-am înțeles?” Nu cunoșteam niciuna din celelalte adrese de mail. Nu era nici urmă de domnul Adams, de Lee sau de Smith.

Dar nu mă frământa prea mult soarta lor. Să dea Susan de ei. Eu trebuia să mă ocup de domnul Kennedy.

N-a răspuns nimeni la ușă, chiar dacă am mai sunat de două ori și am bătut cu pumnul în ea. Clădirea era din piatră maronie și se afla într-un cartier sărac; unii profesori aveau dreptul la cazare într-o casă a facultății, dar nu și Stu, care nu-și putea permite o locuință mai bună ca asta. Acolo mai locuiau două familii, dar se părea că nimeni nu era acum acasă. M-am uitat pe stradă în ambele direcții, dar n-am văzut pe nimeni trecând și am împins ușa cu umărul. Am simțit impactul în piept și m-a durut, iar ușa s-a deschis așa cum se deschidea de multe ori, atunci când Stu nu-și găsea cheia sau o uitase. Clădiri vechi, uși vechi, tocuri vechi. Mi-am spus că nu intram prin efracție, deoarece îl cunoșteam pe om; era genul de raționament care te face să te simți bine. Am lăsat ușa să se închidă în urma mea, m-am asigurat că yala s-a blocat, apoi m-am dus în apartamentul lui Stu din fundul holului de la primul etaj. I-am găsit cheia de rezervă acolo unde o

punea întotdeauna, sub suportul de umbrele din colț. Am intrat și am aprins lumina.

Era în pat, dormind și respirând pe nas cu dificultate. Pe masă era o sticlă de Bushmills pe jumătate goală și fără dop. Alături era un magnetofon vechi din anii ’70, la care era atașat un microfon mare cu un cablu uzat. Pe niște coli de hârtie liniate și îngălbenite făcuse niște însemnări de mână cu scrisul său tremurat și cu greșeli. Era învelit cu pătura până la bărbia cu peri rari și albi. Am avut impulsul să-i acopăr fața cu perna de lângă el; pe omul ăsta îl credeam prietenul meu, pe omul ăsta cu avansurile sale nelalocul lor.

— Trezește-te, i-am zis. Hai sus!

L-am bătut pe umăr și ochii i s-au deschis și a început încet să mă recunoască.

— Tu ești, John? mi-a zis cu vocea lui răgușită de atâta somn și băutură. Ce faci aici? Ce s-a întâmplat cu părul tău?

— Când ai văzut-o ultima oară pe Dorrie, Stu?

S-a ridicat în capul oaselor, sprijinindu-se cu brațele sale subțiri și albe, iar sub maioul îngălbenit i se vedea pieptul scobit. Și-a trecut o mână peste față și s-a uitat la sticla de whisky de pe masă. A făcut cu capul un gest de invitație.

— Nu vrei să bem ceva, John?

— Când ai văzut-o ultima dată?

S-a ridicat din pat nesigur, s-a dus la masă și și-a turnat un pahar cu whisky. Mâna îi tremura când a dus paharul la gură. Nu s-a uitat la mine când a spus:

— Nu ai fi aici dacă n-ai ști deja.

— Ai văzut-o sâmbătă, nu-i așa?

— Nu, era joi, joi seara.

— Dar nu la ore.

— Nu, sigur că nu la ore. Cum ai aflat, John?

— Era și greu să nu aflu când îi trimiteai mail-uri la toate adresele pe care le avea.

— O, zise el, trăgând un scaun la masă, așezându-se și punând jos paharul. Cred că nu a fost prea inteligent din partea mea. Toți uită că lucrurile astea nu sunt așa trecătoare cum par.

— Ce s-a întâmplat, Stu, ce i-ai făcut?

— Nimic, zise el. Nu i-am făcut nimic și totuși prea mult.

Îmi simțeam brațele și pieptul încordându-se și degetele tremurând.

— Hai, Stu, vorbește. Sau, așa să-mi ajute Dumnezeu, o să te pocnesc. Mi-a ajuns. E prea mult. Nu mai suport.

— John, te rog să te liniștești.

— Ai omorât-o, ticălosule? Tu ai omorât-o?

Și-a închis ochii. Când a început să vorbească, s-a auzit doar o șoaptă:

— Mi-am pus și eu întrebarea asta de o mie de ori. Nu cred, John, chiar nu cred.

— Ce vrei să spui?

S-a gândit un pic înainte să-mi răspundă, de parcă își aduna gândurile:

— Știi cu ce se ocupa Dorrie, John?

— Da.

— Da, sigur că da. Cum să nu știi? Doar erați foarte apropiați, zise el, luând o gură de whisky ca să-și facă curaj. Păi eu nu știam. Doar am văzut o reclamă pe internet, dată de o femeie tânără, care mi se părea tocmai bună să-mi țină companie mie, unui burlac bătrân, într-o noapte friguroasă. Am scris cu grijă un email de răspuns, cu multă grijă, tastând literele una câte una. O, mi-a luat un secol. Însă femeile de felul ăsta nu răspund la un mesaj prost scris sau prost compus. Își aleg cu grijă clienții, și cred că așa trebuie să facă. Mi l-am imaginat pe Stu în fața computerului de la birou scanând reclamele de la *Craigslist,* fiind tentat să răspundă la mai multe, iar în final scriindu-i doar lui Dorrie. Oare l-a atras sintagma „bine educată”? Nu mi-l imaginam să fie atras de „maseuză de tantra”. Deși, cine știe? Înainte să se întâmple toate astea, nu mi l-aș fi imaginat pe colegul meu făcând apel la o maseuză.

— Când m-am dus să deschid, a șocat-o apariția mea. Și era normal. Dar nici eu nu am fost mai puțin șocat. În poză… Își acoperise fața cu o pălărie, cum aș fi putut să știu că e ea, John?

— Dar poza *ta,* Stu? Tu cu ce ți-ai acoperit fața?

— Cu trecerea timpului.

S-a aplecat peste masă, spre biblioteca de pe perete. A tras cu un deget un volum de pe raft: *Analiza unei tinereți pierdute.* Era a doua lui carte, care se epuizase încă din anul în care apăruse. Pe ultima copertă era un bărbat tânăr cu o cravată lată, ochelari de soare și

barbișon îngrijit, care încerca să pară extrem de european și elegant, după moda vremii. Poza fusese făcută înainte să mă nasc eu.

— Pentru numele lui Dumnezeu, am zis.

— E cea mai bună poză pe care o am.

— Nu seamănă deloc cu tine.

— Și uite-așa tocește orgoliul muchia ascuțită a adevărului, spuse el. A scris-o cineva mai bun ca mine.

— Grozav, am zis. A postat un anunț, i-ai răspuns, v-ați văzut în ușă și ați fost amândoi jenați. Și pe urmă?

— Am invitat-o să se așeze, să vorbim ca să ne liniștim. Eram în halat, iar ea cred că purta hainele de lucru sub palton, căci erau prea decoltate. Nu mai avea niciun rost să ne ascundem. Puteam să plângem sau să râdem: dar, mulțumesc cerului, ea părea dispusă mai degrabă să râdă. Am băut ceva. Am întrebat-o despre munca ei și de ce nu scrisese niciodată despre asta – ce de povești fascinante putea să scrie! Și-mi amintesc că imediat după aceea ea m-a întrebat cum m-aș fi simțit dacă ar fi scris o poveste anume, cea a întâlnirii dintre noi, iar eu am admis că nu mi-ar plăcea. Am mai băut un pahar. Cel puțin eu. Nu cred că ea a mai luat unul. Și am mai stat de vorbă.

Și-a închis din nou ochii.

— Banii, John. Erau acolo, pe masă. Îi lăsasem acolo ca să-i vadă fata și să-i ia. Nu le place deloc să întrebe de bani și nici mie nu-mi place să-i ofer. Așa că i-am lăsat acolo, între noi, dar am vorbit despre bani, John. Am întrebat-o de ce făcea asta și era pentru bani; iar între noi era un teanc frumos aranjat de 12 bancnote de 20 de dolari, mototolite, ușor de cheltuit, și eu i-am împins spre ea. „Ia-i, te rog!”, i-am spus. „Nu pot”, mi-a zis. „Dar trebuie”. „N-am făcut nimic să-i câștig.”

Atunci Stu s-a uitat la mine cu cei mai triști ochi pe care i-am văzut vreodată. Era torturat. Dar, încă, nu îndeajuns.

— Nu, i-am spus, n-ai făcut-o.

— Dar era așa frumoasă, John. Așa frumoasă. Și mi-a zis că o făcuse cu zeci de alți bărbați. Cred că nu eram mai rău decât alții. Poate că nu mai sunt tânăr, John, și-mi tremură mâinile, dar sunt încă bărbat. Încă…

I s-a schimonosit fața și a început să plângă încetișor, cu pieptul tresăltând.

— La naiba, bolborosi el malițios. Am fost un ticălos perfect. I-am dat banii, i-am împins către ea. Am implorat-o să-mi facă treaba. I-am zis că o să termin repede. Doar să mă atingă puțin. Și pe urmă nu o să se simtă prost să-mi ia banii.

A dat pe gât și restul de whisky și și-a șters ochii cu dosul palmei.

— Desigur că a plecat. A fost foarte politicoasă. Prea politicoasă. Ar fi trebuit să mă pălmuiască și să-mi arunce banii în față, dar mi-a zis doar atât: „Am să uit că mi-ați spus asta, domnule Kennedy. Pentru că dimineața o să regretați.” Și a plecat. Și vineri n-am văzut-o, iar sâmbătă i-am trimis scuzele mele. Și duminică a murit. Dar nu din cauza mea, John – nu pot să cred. Poate că era supărată pe mine și avea toate motivele… Poate că se temea că m-aș putea răzbuna cumva, dar, doamne, nu i-aș fi făcut nimic, n-aș face-o niciodată… Dar nu cred că s-a sinucis pentru că un bețivan bătrân și libidinos i-a făcut avansuri sau de teamă că scârbosul de profesor ramolit i-ar putea dezvălui secretul. Nu s-a sinucis. Nu ar fi făcut-o.

Ultimul lucru pe care i-l datoram omului ăstuia era să-l consolez. Totuși, am făcut-o.

— Nu, am zis. Nu s-a sinucis. A fost omorâtă.

S-a holbat la mine cu ochii săi înroșiți care clipeau des.

— O, Doamne, John, ce spui? N-a fost omorâtă, nu-i așa?

M-am întins să iau sticla aflată între noi și am înșfăcat-o de gât. În adâncul sufletului, voiam să o ridic și să-i dau în cap cu ea până se spărgea și sticla și capul lui. Pentru ceea ce-i făcuse lui Dorrie. Pentru ceea ce decise să-i facă.

A văzut asta în ochii mei, căci i-am citit frica în ochi, amestecată cu o ciudată resemnare sau poate chiar ușurare. Am făcut un efort să las sticla.

— Da, am zis. A fost omorâtă. Și mă bucur că nu ești tu cel care a omorât-o. Te-aș fi ucis dacă erai tu. (L-am văzut tresărind.) Fără cea mai mică ezitare, Stu. Ai fi fost mort acum, înțelegi? Și ai fi meritat-o.

Poate că doar simțeam nevoia să fiu crud, să-l fac pe altul să sufere așa cum sufeream eu. Dar mi-am dat seama că l-aș fi putut omorî. Poate trebuia să-mi dau seama înainte.

Când o să-l găsesc pe cel vinovat de moartea lui Dorrie, o să-l omor.

N-o să fiu în stare să mă abțin. N-am destulă voință.

PARTEA A III-A

Ce-i ciocanul? Ce-i lanțul,
În ce cuptor încins fu al tău cap?
Dar nicovala ce-i? Cu ce încleștare înfiorătoare
Să te-ncingă spaima morții ea cutează?

Când stelele aruncat-au cu săgeți
Și udat-au pământul cu lacrimi:
Zâmbi el oare când opera-și văzu?
Cine a făcut mielul te-a făcut și pe tine?

William Blake
Cânturile Experienței

Capitolul 21

Am coborât sub pământ, în cușca de metal pe care regia de metrou o punea la dispoziția infirmilor. M-a dus în jos, în adâncurile rețelei metropolitane a New York-ului, cu 18 etaje mai jos de suprafață. La sute de kilometri nord de Columbia, pe linia 1, pe colinele Washington Heights, stația Strada 191 era chiar la capătul magistralei, înainte ca Manhattan să se termine la cotul făcut de Harlem River și să privească semeț spre Bronx, peste apele fluviului. Metroul te lăsa pe un peron jegos și plin de gunoaie. Era umed și rece, și chiar pereții păreau obosiți, întunecați; mozaicul ciobit cu care era scris Strada 191 arăta ca vestigiile unui joc de puzzle părăsit demult.

Apoi, acest lift vechi te purta până la ultimul nivel subteran. Mai ajunsesem odată aici când lucram la un caz pentru Leo – o fată fugită de acasă își găsise aici adăpostul, pe când New York-ul trecea prin cel mai cumplit viscol din toate timpurile, și apoi murise în acest loc cu un ac murdar înfipt în braț și pielea cianotică. Părinții ei ne-au dat cea mai mare parte a economiilor ca să o găsim și au cheltuit restul ca să o aducă acasă și să o înmormânteze. Nu m-am simțit niciodată mai prost că am luat bani de la cineva.

Pe ușa camerei în care murise Julia Cortenay scria „Spațiu pentru depozitarea gunoiului", dar cea din spatele acesteia era goală și nefolosită, de când profesorii de la Universitatea din New York plătiseră primăriei pentru acest spațiu în care făceau experiențe. Avuseseră nevoie de un loc sigur și departe de ochii lumii ca să-și instaleze aparatura pentru detectarea razelor cosmice, care puteau să pătrundă prin cei 60 de metri de rocă compactă de deasupra, pe când alte feluri de radiații nu aveau așa o forță mare de penetrare. Își instalaseră aparatul și au lucrat cu el ani de zile, dar la un moment dat l-au luat de acolo. Nu știu dacă a fost bine sau nu. Însă încăperea găsită de Julia Cortenay era tot acolo, și, cum aveam nevoie de o ascunzătoare, am folosit-o și eu acum. Acum nu mai era goală, căci într-un colț întunecat se afla o grămadă de piele și haine, care trăgea câte o dușcă din

sticla ascunsă într-o pungă de hârtie maro. S-a uitat puțin la mine, apoi iar în jos. Nu eram polițist, deci nu reprezentam vreo amenințare; nu contam. În cameră duhnea a transpirație și urină, iar când am închis ușa după mine, am văzut că încăperea era slab luminată doar de singurul bec din tavan.

În stația de lângă casa lui Stu făcusem două achiziții: un ceas digital ieftin cu o curea de plastic și, cu ultimele mele monede, un alt număr din *Post.* Nu mă puteam abține – voiam să văd tot ce e mai rău. Am rupt foaia din mijlocul ziarului, am întins-o pe jos și m-am așezat pe ea. Am deschis paginile rămase la povestea de pe copertă, aplecându-mă spre foaie ca să disting scrisul.

Cred că în redacție îi antrenează să atace ca pe rotweilleri, cărora li se dă să miroasă carne crudă, pentru a saliva ori de câte ori mai întâlnesc acest miros. Iar cazul meu le dădea multe motive să saliveze. Era o latură sexuală – Ramos fusese găsit în patul meu, complet îmbrăcat, e adevărat, dar asta nu-i oprea să speculeze. Mai era și faptul că fusesem arestat – doar de două ori, dar de mai multe ori decât cititorii lor. În plus, mai era și felul ciudat în care părăsisem apartamentul, doar cu câteva clipe înainte să vină poliția. Eram *un fugar periculos. Se presupunea că eram înarmat, cel puțin așa susținea purtătorul de cuvânt al poliției, Delia Cisneros. Poliția avea mai multe piste.*

Mă întrebam care erau. Am aflat pe pagina următoare. Îmi găsiseră nasturele căzut de la cămașă și pătat de sângele lui Ramos, iar într-o pubelă aflată la câteva străzi – fir-ar a naibii de treabă – îmi găsiseră cămașa plină de sânge și portmoneul cu și mai mult sânge pe el. *Amprentele au confirmat că…*

Am făcut ziarul ghemotoc și l-am aruncat în colț. Eram în găleată, acum îmi dădeam seama. Ce dracu îmi imaginasem? Totul era din cauza filmelor și a cărților. În romane, fugarii nu sunt prinși de poliție timp de ani de zile, ca Jean Valjean. Iar Harrison Ford, te face să crezi că e chiar foarte ușor să scapi. În filme nu mirosea niciodată așa. Nimeni nu sfârșea prin a se ghemui sub 60 de metri de pământ și a crede că poate era mai bine să nu mai iasă niciodată de acolo.

M-am uitat la ceas și am apăsat pe un buton lateral ca să luminez cadranul. Mai aveam ore de așteptat până când se făcea întuneric afară, precum era și aici înăuntru,

până când puteam ajunge la adăpostul nopții, până la Cop Cot și la Susan.

Și apoi ce urma?

Nu știam. Nu-mi puteam face niciun plan pentru mai departe.

Am dormit întrerupt, trezindu-mă o dată când omul de acolo îmi trăgea încetișor din picioare unul din pantofi. Am dat din picior, dar nu mi-a dat drumul – voia neapărat să-mi fure ceva și nu se lăsa păgubaș. M-am simțit prost să-i dau una cu piciorul, așa că am făcut-o cât de blând se putea. S-a dat înapoi și s-a târât în colțul lui, simțindu-se înfrânt.

Peste câteva ore, vrând să-mi demonstreze că poate fi un bun coleg de celulă, a venit iar la mine și mi-a oferit o gură din sticla lui. L-am refuzat. Asta l-a enervat mai mult decât că i-am dat un picior.

Nu m-a mai deranjat. Și chiar dacă a făcut-o, adormisem demult și n-am simțit nimic.

Alarma ceasului a sunat la opt. Am luat liftul din nou până sus și apoi metroul aproape gol până în centru. Luasem cu mine ziarul mototolit pe care îl țineam în față când stăteam jos; mai rămăseseră primele pagini împăturite în așa fel încât se vedea o reclamă la lenjerie intimă pe o parte și pagina șase pe cealaltă parte. Bârfe, stele de cinema, o bandă desenată – nimic să atragă atenția, nimic cu numele sau cu fața mea.

Metroul m-a lăsat la Strada 72. La est, Central Park se profila pe cerul întunecat, cu șirurile sale de copaci din spatele unui zid de piatră nu prea înalt. Erau pietoni pe stradă, dar se grăbeau și treceau pe lângă mine fără să-mi arunce nicio privire. Îmi țineam capul aplecat, mâinile în buzunare și umerii ridicați; am încercat să nu dau impresia că mă grăbeam. Odată ajuns în parc, am luat-o prin iarbă și m-am tupilat la umbra copacilor. Mă țineam departe de alei și de lumina aruncată de felinarele vechi de metal. La o intersecție, am văzut doi polițiști în uniformă care discutau, unul dintre ei legănându-și bastonul de cureaua de piele, iar eu am făcut un stânga-mprejur de care ar fi fost mândru orice pușcaș marin și am șters-o în direcția opusă.

Parcul e mare, dar îngust, și chiar dacă o iei pe o alee circulară, nu-ți ia mult să ajungi din vest în est. Cu

zece minute mai devreme de ora fixată, am ajuns la poalele dealului pe a cărui culme se afla Cop Cot. Am urcat repede și nu m-am întâlnit cu nimeni, slavă domnului. Totuși, nu am stat să aștept – locul era prea expus din orice parte te uitai. Am mers câțiva metri mai încolo unde era un pâlc de copaci care mă ferea măcar de priviri curioase.

A apărut un bărbat, s-a așezat puțin pe una din băncile de lemn din Cop Cot sorbind dintr-o cană aburindă de carton. S-a ridicat în picioare când a venit Susan, a schimbat câteva cuvinte cu ea și a plecat. Cei din New York sunt foarte politicoși. Să nu credeți pe nimeni care încearcă să vă convingă de contrariu.

Am mai așteptat câteva minute, dar nu a mai apărut nimeni. În cele din urmă, am fluierat ușor, când mi s-a părut potrivit.

Susan s-a uitat în direcția mea, punându-și mâna paravan la ochi. Purta mănuși tricotate, un palton gros și un fular. Mi s-a părut ciudat că numai atunci când am văzut-o cum e îmbrăcată mi s-a făcut frig. Apoi mi-am dat seama că tremuram.

— Susan, am șuierat. Aici sunt.

A mers spre mine, și când era aproape, am tras-o de încheietură în întuneric. M-am pus pe vine între rădăcinile unui arțar uriaș, iar Susan s-a așezat lângă mine. A scos o lanternă din buzunar și a îndreptat fasciculul în jos.

— Te-a urmărit cineva? am întrebat-o.

— Normal că nu, zise ea. Dar, John, ascultă-mă. Nu-i de bine. Trebuie să te predai. Se vorbește de tine la toate buletinele de știri.

— Știu asta.

— Oare? Am auzit la radioul din taxi că ai fost fotografiat la două bancomate, unul din centru și altul de pe strada 32, cred. S-a aplecat și mi-a atins fața. Îmi crescuse din nou barba și mănușa i se prinsese în țepi. Nu poți să te ascunzi la nesfârșit.

— Nu trebuie să mă ascund tot timpul. Doar un timp.

— Cât timp înseamnă asta? mă întrebă ea.

— Depinde de ce ai aflat tu.

Și-a pus jos geanta, a deschis-o și a căutat înăuntru, sub mobil, portmoneul și pachetul de batiste; a găsit un teanc de hârtii prinse cu o agrafă.

— M-am întâlnit cu doamna Burke. Ai avut dreptate, e o scorpie. Nu mi-ar plăcea să fiu fiica ei. Totuși, te face s-o respecți. În felul ei, a iubit-o pe Dorrie.

— Sunt sigur.

— O s-o ducă la Philadelphia. Mâine dimineață va fi înmormântarea într-un loc numit… – și-a răsfoit hârtiile – Greenmount. Acolo e înmormântată și soră-sa, cred că ăsta e locul.

Și așa era. Dădusem și eu de el pe internet când căutam informații pentru Dorrie – era vorba de Cimitirul Greenmount de pe Strada Front, cu șiruri de morminte bine întreținute, unde era destul loc pentru o fată care murise la 13 ani. Era destul loc și pentru una care murise la 24.

— E convinsă ca și tine că cineva i-a omorât fata. Deși, în cazul ei, nu e decât o idee fixă. Mi-am făcut datoria și i-am spus că-și aruncă sigur banii pe fereastră. Ai fi fost mândru de mine.

— Te-a angajat cu toate acestea?

— Ne-a angajat, zise ea, răsfoind hârtiile din nou. Am dat la telefon de Brian Vincent. Ăsta-i numele lui adevărat. Și a fost încântat să vorbească cu mine. E director artistic la BBDO, cred că e o agenție mare de publicitate. E necăsătorit, are 27 de ani și seamănă un pic cu Matt Damon. Am luat poza asta de pe site-ul agenției.

A luat din vraful de hârtii o pagină împăturită și a pus lanterna pe ea. După mine, omul nu semăna cu Matt Damon, dar ce importanță avea?

— Când am vorbit cu el, mi s-a părut un tip simpatic, dar nu asta e important, ci că weekendul trecut era în Las Vegas la o întrunire numită „iMedia Brand Summit”. Nu cred că a zburat încă zece ore dus-întors ca să vină aici și s-o omoare pe Dorrie.

Probabil că nu. Brian Vincent era tipul care îi trimisese lui Dorrie un mail ca să verifice dacă ce scria în ziare era adevărat. Păruse foarte surprins, chiar îngrijorat. Nu, nu puteam să cred că el era omul care o omorâse.

— Dar ceilalți trei?

— Doar unul din ei mi-a răspuns. Robert Lee, general din Războiul Civil.

— Și?

— Ne-am trimis câteva mail-uri. E speriat. Speriat să ne vedem și speriat să nu o facem. Cred că e însurat și

are impresia că o să-l șantajez. Am făcut pe naiva. Între timp, i-am trimis câteva poze ca să muște din momeală.

— Ce poze?

— Niște poze luate de pe *Voyeurweb,* zise ea. O fată cu țâțe mari. Nimeni nu le rezistă.

Mi s-a părut că aud în vocea ei o nuanță de regret. Când fusese internată, i s-au scos implanturile, pentru că unul din ele fusese tăiat în timpul atacului. Mi se păruse că arată mai bine după aceea, dar ei nu. Era unul dintre lucrurile în privința cărora nu eram de acord.

— O să pun mâna pe el, zise Susan. A început să se înmoaie. Poate îl văd chiar mâine, o să încerc. John, chiar crezi că e bine să aștepți…?

— Lasă-mă, Susan, i-am spus. Trebuie să fac asta. Când se va termina totul, o să mă predau, îți promit. Dar mai întâi, trebuie să-l găsesc pe ucigașul lui Dorrie.

S-a uitat la mine, dar în întuneric n-am putut să-i văd expresia de pe față. N-a zis nimic. Apoi s-a aplecat și m-a sărutat încet în colțul gurii. Nu pe buze. Nu acolo.

— Ras în cap, nu te-aș fi recunoscut.

— De asta m-am și ras, i-am spus.

A încuviințat dând din cap.

— Acum trebuie să plec, Susan.

Ne-am ridicat. I-am dat geanta.

— Nu-i lăsa să te omoare, John.

— O să încerc.

— Unde vrei să te duci acum?

— E mai bine să nu știi.

— Mai bine vino la mine, zise ea. Poliția a trecut deja pe acolo. Nu o să se mai întoarcă în seara asta. Ai să poți cel puțin să faci un duș, să te razi și să mănând ceva…

Am scuturat din cap.

— De ce nu, John?

Am evitat să-i dau un răspuns.

— Mâine o să trebuiască să ne vedem din nou ca să-mi spui ce ai mai aflat.

Nu mi-a răspuns.

— Te rog, Susan, e foarte important, iar după o pauză i-am zis: Știi locul unde mergeam de obicei, în Ramble? Unde e bolovanul ăla mare? Hai să ne vedem acolo… M-am gândit unde o să merg mâine dimineață și cât timp o să-mi ia să mă întorc. La două e bine?

Tot nu mi-a răspuns.

— Mâine la două, indiferent de ce se întâmplă între timp. Te rog, Susan!

— *Bine,* zise ea. Bine, o să fiu acolo.

— Mulțumesc, i-am zis, dar plecase deja.

Am luat-o spre vest.

Când o să-și dea oare seama că-i dispăruse portofelul? Poate un pic mai târziu sau poate mâine dimineață. Mă simțeam prost că am făcut-o. Dar trebuia să-mi cumpăr bilet de metrou, iar automatele din Penn Station îți cer o carte de credit, și eu nu puteam să mi-o folosesc pe a mea. Sigur că puteam să-i cer voie, dar dacă zicea nu? Și era mai bine pentru amândoi dacă nu știa unde mă duc.

Am pus înapoi cartea de credit în portmoneu și mi l-am băgat în buzunarul de la geacă, împreună cu un aparat de ras de unică folosință și un tub mic de pastă de ras, pe care le cumpărasem în stație de la un magazin non-stop Duane Reade. I-am folosit cartea de credit să mai scot niște bani. O să mă înțeleagă sau nu. Doar îmi știa situația.

Biletele erau pe numele lui Susan și când mi s-a cerut să semnez, am scris ceva indescifrabil care acoperea parțial numele de Susan. Tot ce puteam spera era să nu se uite controlorul prea atent la bilete. Și nici la mine.

S-a auzit un zgomot de la panoul de afișaj, s-au schimbat numerele și literele care anunțau liniile de la care plecau următoarele trenuri. Era acolo și trenul meu, așa că m-am îndreptat spre peronul de unde pleca trenul de 11:15 spre Philadelphia.

Capitolul 22

Mai întâi am trecut pe lângă depouri feroviare, apoi pe lângă parcuri de camioane, luminate de lămpi albe cu vapori de sodiu, aflate în vârful unor stâlpi înalți. Pe urmă am traversat fluviul, iar în fereastră nu-mi vedeam decât reflexia feței pe care crescuseră țepi în decurs de o zi. Am pipăit tubul din buzunar. Am hotărât să nu mă ating de el până nu ajung la destinație. Să te bărbierești într-un tren care merge nu e sinucidere curată în această epocă a aparatelor de ras performante, dar nu voiam să atrag atenția asupra mea ieșind din toaletă cu gâtul sau capul pline de tăieturi.

Vocea din difuzor ne-a urat călătorie plăcută, împreună cu societatea Amtrak, de la gara Penn Station din New York până la gara din Philadelphia, cu opriri la… N-am mai ascultat ce spunea. Nu era niciun pericol să nu cobor la Philadelphia.

Dar era cât pe ce să-mi scape ultima parte a anunțului: „Controlorul va merge prin vagoane peste o clipă, vă va controla biletele și va verifica identitatea unor persoane pentru siguranța dumneavoastră. Vă rugăm să vă pregătiți biletele și actele de identitate. Vă mulțumim."

S-a auzit un țiuit în momentul în care microfonul a fost pus la loc în suportul său.

M-am uitat în jur. Cele mai multe locuri erau libere. Pe unul stătea o femeie în taior, răsfoind un vraf de hârtii asemănătoare cu rapoartele anuale; pe altul era un bărbat cu geacă matlasată, cu picioarele sale lungi întinse pe spațiul de trecere; un altul vorbea încet la mobil, iar un al treilea, așezat în fața mea, citea revista *Sports Illustrated*. În timpul orelor de vârf, când toate locurile erau ocupate, probabil că era controlat doar unul din zece sau din 20 de pasageri. Dar acum, dacă verificau câte un pasager din fiecare vagon, aveam o șansă din cinci să mă nimerească pe mine.

Pe cine aș verifica dacă aș fi controlor? Am exclus femeia – erau puține șanse ca o doamnă care arăta ca un director executiv să aibă o bombă în geantă sau să ducă hașiș la Philadelphia. Bărbatul din fața mea avea peste 60 de ani și era bine îmbrăcat. Mai rămâneau trei suspecți.

Capul meu ras nu prea mi-era de ajutor în situația aceasta – țepii erau prea scurți ca să arăt ca un soldat, iar cei câțiva milimetri lipsă puteau face diferența între un om nevinovat și un infractor.

M-am gândit să mă duc la toaletă și să stau acolo până trecea controlorul, dar nu părea o idee bună – controlorul trebuia să treacă de mai multe ori în timpul călătoriei și nu puteam să stau acolo o oră și jumătate. La un moment dat, va vrea cineva să intre, și, conform legii lui Murphy, va bate la ușă chiar în momentul când trecea controlorul, care mă va vedea ieșind – sau ar chema controlorul dacă nu ieșeam.

Puteam să încerc această schemă, dacă ușa nu s-ar fi deschis chiar atunci. Am zărit la capătul vagonului o femeie în uniformă albastră și șapcă. Era prea târziu să mă ridic; prea târziu să mai fac ceva, în afară de a mă lăsa în voia sorții.

Mi-am pus biletul pe locul gol de lângă mine, unde eram sigur că-l va găsi și mi-am ascuns capul între spătar și fereastră. Mi-am scos ochelarii și i-am pus în buzunarul de la cămașă. Am închis ochii.

Era aproape miezul nopții. Ceilalți patru pasageri nu dormeau. Oare controlorul va trezi în mod inutil un amărât care doarme? Oare ar face-o?

Exista o șansă să n-o facă.

Am așteptat, cu ochii închiși, luptându-mă cu impulsul de a-i închide mai tare, încercând să respir regulat. Nu voiam să atrag atenția nimănui. Cu nimic.

L-am auzit pe cel care vorbea la mobil – vorbea cu soția sau fiica, spunându-le încetișor să fie rezonabile, nu era chiar atât de târziu. Pe coridor se auzea foșnetul paginilor întoarse. Am auzit-o pe controloare spunând de două ori: „Biletele la control, vă rog.” Apoi am auzit sunetul perforatorului care lăsa găuri triunghiulare pe bilete. Mă așteptam să spună: „Actele, vă rog!” oricăruia aflat între ea și mine – femeii sau bărbatului cu mobilul –, dar n-a cerut nimic. Dar poate că le aveau deja în mână și i le-au arătat fără să le-o ceară, dar cât de plauzibil era dacă nu și-ar fi scos biletele?

I-am auzit pașii apropiindu-se, apoi s-au oprit lângă locul meu.

Am simțit curgându-mi transpirația pe față până la ureche. S-a oprit la maxilar, dar simțeam că o să se scurgă

mai departe. Voiam cu tot dinadinsul să o șterg, dar am stat neclintit.

Am auzit-o luând biletul celui de lângă mine, perforându-l și dându-i-l înapoi. A mai trecut o clipă – dar nu am auzit-o înaintând. Apoi a spus: „Mulțumesc. Arătați-mi, vă rog, un act, domnule”.

Fără să vreau, am strâns din pleoape ca un puşti care încearcă să-și convingă părinții că doarme cu adevărat, nu doar se preface. Dar asta era, mă aflam într-un tren care mergea cu viteză între două stații; chiar dacă reușeam să scap cumva de controloare, n-aveam cum să cobor din tren. Până ajungeam m-ar fi arestat, și apoi aș fi fost trimis degrabă în arest în Manhattan. Aş fi ajuns în pușcărie până să se lase întunericul.

— Domnule, spuse din nou controloarea, pe un ton mai nerăbdător. Actele, vă rog!

M-am întors șovăind și încercând cu disperare să născocesc ceva ca să scap din această situație. Poate îmi lăsasem carnetul de conducere acasă. Fusesem jefuit în gară și-mi pierdusem portofelul. Ceva. Orice.

Când am deschis ochii, controloarea era cu spatele la mine.

Mi-am pus ochelarii.

Bărbatul din fața mea își punea deoparte portmoneul cu o expresie iritată pe față.

— Mulțumesc, zise controloarea. Altă dată, să-l aveți la îndemână.

I-a perforat biletul și i l-a dat înapoi. Eu mi-am dat jos ochelarii și m-am întors cu capul spre fereastră, închizând iar ochii. Răsuflarea mi-era întretăiată, iar bătăile inimii nu mi se potoliseră nici după ce scăpasem de primejdie.

Nu încă, mi-am zis. O să mă prindă dacă-mi forțam norocul prea mult timp. Dar nu încă.

Trenul a fluierat obosit când a ajuns în gară. La capătul scărilor se zărea sala mare a gării, asemenea unui templu *art deco,* ale cărui coloane monumentale sprijineau un tavan atât de înalt încât părea să ajungă la cer. La un capăt al sălii se afla statuia unui înger cu aripile strânse, care ridica un soldat mort de pe un câmp de bătălie devastat din Al Doilea Război Mondial. Probabil că artistul intenționase să stilizeze cadavrul, dar mi se părea dureros de realist, cu picioarele lui goale și hainele

rupte și cu pielea atârnându-i pe oase. Mi-a venit rău doar uitându-mă la el. Vedeam fața lui Ramos; vedeam brațele lui Dorrie plutind pe apă fără vlagă.

Am luat-o la fugă spre toaletă, m-am pus în fața unei chiuvete, dar nu am reușit să vomit. Stăteam așa aplecat peste chiuvetă, transpirat și lipicios, și simțeam cum îmi vine voma pe gât, dar nu eram în stare să o dau afară. După un timp, am renunțat. Am deschis apa, mai întâi rece, apoi caldă. Mi-am pus aparatul de ras și spuma de bărbierit pe suportul din spatele chiuvetei și m-am pus pe treabă. Pe când duceam aparatul de ras peste obraji, mi-am dat seama că îmbătrânisem, nici nu știu când, aveam cearcăne adânci sub ochi, pielea mi-era îngălbenită, iar capul fără păr arăta colțuros și rigid. Bărbierit arătam destul de bine. Dar nu foarte bine.

Păi nici nu eram. Mă simțeam bolnav, învins și stors de vlagă. Eram aici într-un oraș straniu ca să-mi iau adio de la o femeie care avusese o viață mai grea decât merita și un sfârșit oribil. Fusese prietena mea, iar eu prietenul ei. Și ne agățasem unul de altul ca supraviețuitorii unui naufragiu de o scândură. Simțeam că mă scufund fără ea. N-am putut să mă agăț de Susan, n-am putut s-o trag la fund odată cu mine și cel mai puțin acum, când reușise să scape de fosta ei viață pentru una mai bună. Și pe cine mai aveam? Pe Michael? N-ar vărsa nicio lacrimă dacă i s-ar arăta anunțul meu mortuar. Nu era genul ăsta de om. Poate că noaptea, după ce plecau toți clienții, ar închina un pahar de whisky în memoria mea, și nici nu mă așteptam la altceva. Poate că nici nu meritam mai mult.

Am aruncat într-un coș de gunoi tubul de cremă de ras pe jumătate gol și aparatul de ras folosit, m-am șters pe față și pe cap cu câteva prosoape de hârtie aspră, și am ieșit la stația de taxi.

Îngerul mă privea plecând.

Capitolul 23

Cimitirul Greenmount era înconjurat de un gard, dar cu șipci lipsă în anumite locuri, acolo unde se stricaseră sau căzuseră și nu fuseseră reparate. Am sărit gardul printr-un asemenea loc și am petrecut orele de dinaintea zorilor rătăcind printre morminte sau stând pe băncile aflate din loc în loc și căutând mormântul destinat lui Dorrie. L-am găsit în sfârșit. Era alături de al surorii ei. Pe piatra de mormânt a lui Catherine erau scrise anul nașterii și al morții: 1972-1986. Groapa în care va sta sicriul lui Dorrie fusese deja săpată și acoperită cu o prelată de culoarea pământului din jur. Mai era acolo și un scripete, așteptând parcă să coboare sicriul.

Îmi doream să fi fost fumător. M-ar fi ajutat să treacă timpul și m-ar fi împiedicat să-mi petrec atâtea ore doar cu gândurile mele. Dar nu eram. Și stăteam acolo, singur în lumina difuză dinainte de răsărit și în frigul uscat, și mă uitam la groapa acoperită ce fusese pregătită pentru Dorrie. Fantomele se așezau una câte una lângă mine pe banca de piatră, cu capetele aplecate și apropiate, șoptind ceva ce nu distingeam prea bine. Erau acolo Miranda, Dorrie, Julia Cortenay și maică-mea. Toate femeile care muriseră. Era și Ramos acolo și șeful Mirandei de la barul de striptease, Wayne Lenz, cu o gaură însângerată în piept: toți bărbații care muriseră. Erau toți acolo pe o băncuță.

Vântul era tăios. Mi-am strâns pe mine geaca subțire și brațele în jurul corpului.

Dorrie și cu mine mersesem la cimitir cu Lane când îi murise nevasta. Dorrie mi-a fost alături când am aruncat o mână de pământ pe sicriu și a auzit ecoul sec și groaznic când pământul a atins sicriul. Și-a ținut cumpătul tot timpul înmormântării, dar când ne-am întors în oraș mi-a spus cu o voce chinuită: „Când am să mor, nu vreau o asemenea ceremonie funerară. Niciun preot să nu se roage la mormântul meu. Numai tu să fii acolo. Nimic mai mult.”

Însă nu puteam să-i împiedic să aducă un preot sau să se roage, dar eram acolo. Măcar atât puteam face.

Angajații cimitirului au început să vină pe la opt: erau oameni solizi în salopete, cu mănuși de cauciuc și cizme groase. Duceau pe umeri lopeți și colaci lungi de frânghii. Își frecau mâinile ca să se încălzească și le ieșeau aburi din gură. Unii s-au uitat spre mine. Am dat din cap în chip de salut. Niciunul nu s-a apropiat de mine și nu m-a întrebat ce căutam acolo.

Pe la nouă au venit primele mașini, în frunte cu un dric după care mergea un Volvo. M-am ridicat și am trecut pe lângă groapa lui Dorrie spre un pâlc de copaci aflați la vreo 40 de metri. Erau copaci tineri și rari – nu te puteai ascunde în spatele lor, însă erai destul de greu de văzut printre ei și datorită distanței. M-am întors cu spatele și m-am uitat la mormântul unui străin.

Nu îndrăzneam să mă apropii, însă mă uitam cu coada ochiului. Am văzut doi gropari care duceau sicriul pe roți către mormânt, apoi l-au scos de pe suportul cu roți, l-au băgat în chingi și s-au dat înapoi ca să facă loc îndoliaților. Am văzut-o pe Eva Burke într-un palton lung și negru și cu o pălărie neagră pe cap. Era și un bărbat înalt cu părul alb care ținea în mână o cărticică cu coperți negre – cred că era o Biblie. I-a pus doamnei Burke mâna pe spate, dar ea s-a scuturat nepoliticos. Doi bărbați mai tineri stăteau cu câțiva pași în urma lor și păreau să nu se simtă în largul lor în costumele elegante. Erau probabil rude sau prieteni din copilărie. Mai era și o femeie care se sprijinea în baston. Vreo profesoară? Sau mătușă? Cine știe?

Când a bătut vântul înspre mine, a adus cu el murmurul slujbei funerare solemn intonate. Preotul a vorbit mai întâi cu cartea deschisă în mâini, apoi toți au repetat cuvintele inutile și străvechi.

M-am uitat în jur. Nu era multă lume pe acolo – în afară de mine, îndoliați și gropari. Am mai văzut doar un alt bărbat, în direcția opusă, la cam 40 de metri și care mergea încet pe lângă mausoleu, uitându-se la noi din când în când. Când mi-a mai aruncat o privire și și-a dat seama că mă uitam la el, s-a întors cu spatele – îmi bătea inima tare și m-am gândit să o șterg de acolo. Se putea oare ca polițiștii din New York să fi aflat unde eram și să le transmită celor din Philadelphia să trimită pe cineva care să mă înhațe de aici? Dar mi-am zis că eram paranoic. Niciunul dintre noi nu ne-am mișcat din loc și slujba se apropia de sfârșit.

L-am auzit pe preot închizând Biblia cu fermitate, producând astfel ultimul zgomot care a reverberat în atmosfera nemișcată. Apoi toți s-au îndreptat pe rând spre capelă, cu Eva Burke în față și cei doi tineri la urmă.

M-am dus la mormânt cu mâinile în buzunar. Groparii erau acolo cu lopețile în mâini, gata să umple groapa cu pământ și nerăbdători să termine. Pe chipurile lor nu se citea acea compasiune ipocrită pe care o manifestă angajații de la morgă. Asta era munca lor, să sape gropi și apoi să le umple la loc și era frig și voiau să termine odată. Dar erau oameni la locul lor, așa că au așteptat să mă reculeg.

Am stat la un capăt al gropii și m-am uitat în jos la suprafața ușor bombată a sicriului pe care era o cruce modestă cioplită în lemn. N-am știut niciodată ce se cuvenea să fac în fața unui mormânt. Stai acolo în picioare, privești și nu vrei să pleci. Mi-am atins buzele cu degetele în chip de sărut pe care l-am trimis în jos. Adio, am spus. Adio.

Am auzit pași în spate. Când m-am întors, am văzut un bărbat stând lângă mine; purta o șapcă de stofă și un hanorac verde; ținea mâinile în buzunare ca și mine. De sub șapcă îi ieșea părul negru care începea să încărunțească. Avea un barbișon neîngrijit și favoriți, deși era cu un cap mai mic decât mine. El era cel care se învârtea în jurul mausoleului. Nu l-am recunoscut de la distanță, ci doar acum. Am fost mirat să-l văd acolo.

— Cum ai cunoscut-o? m-a întrebat.

— Eram colegi de facultate, i-am spus.

— Aici în Philadelphia?

— Nu. La New York.

— Aha, zise el și adăugă: și eu am venit de la New York.

Era o replică ciudată și jenată. Exista în ea un îndemn umil la intimitate, de parcă ar fi murit de nerăbdare să-și deschidă inima unui străin, dacă nu mai era altcineva pe acolo. I-am pus întrebarea pe care aveam senzația că o aștepta:

— Dar *tu* cum ai cunoscut-o?

I-am pus această întrebare, chiar dacă știam al naibii de bine că nu o cunoscuse niciodată cu adevărat, că nu vorbise niciodată cu ea, și nu pentru că nu dorea ea. Probabil că o văzuse ultima dată într-o zi ca aceasta, dar acum 20 de ani, când groapa fusese săpată pentru

Catherine, iar groparii nerăbdători de abia așteptau s-o astupe.

Dar voia atât de tare să-l întreb. Și eu doream. I s-a ivit un zâmbet dureros pe față:

— Sunt tatăl ei, zise el.

Mi-a întins mâna și mi-a strâns-o tare.

— Mă cheamă Doug Harper, zise el.

— Iar pe mine Robert Lee, i-am zis primul nume care mi-a venit în minte.

— Poate că te întrebi de ce nu avem același nume de familie și de ce, zise el, dând din cap către mausoleul din depărtare. Mama ei și cu mine… ne-am certat. Cu mulți ani în urmă. Mulți, mulți de tot.

În clipa aceea i s-au umplut ochii de lacrimi. Până atunci nu mi se păruse deloc că fiica lui seamănă cu el. Îl mai văzusem și înainte de câteva ori: o dată prin vitrina de la Fiorucci, unde vindea pantofi nepermis de scumpi, iar altădată, în drum spre casă sau stând pe scara de incendiu din dreptul apartamentului său, cu un roman ieftin și o bere în mână. I-am făcut chiar câteva poze, deși Dorrie nu-mi ceruse decât adresa; lupul își schimbă părul, dar năravul ba. Totuși, asta era prima dată când îl vedeam de aproape, în carne și oase. Iar ochii lui… Erau exact ca ai lui Dorrie.

Nu chipul său slab și ridat, nu constituția lui fragilă, nici părul său drept și lins. El era oacheș, iar ea avea pielea albă, el era uscățiv iar ea avea forme pline. În schimb, ochii lui erau blânzi și adânci, ca ai lui Dorrie, iar în ei se vedea tristețea și suferința, la fel ca și în ai ei.

— Robert, începu el, dar se opri, apoi se întoarse cu fața la mine, ridică privirea înspre mine cu un amestec de jenă și îndrăzneală. Robert, acum 20 de ani, mi-am pierdut cealaltă fiică, cea mare, Catherine, zise el, făcând semn spre celălalt mormânt. La puțin timp după aceea mi-am pierdut soția și familia. Pe urmă slujba. Acum am pierdut-o pe fata cea mică și tu ești singurul om cu care pot vorbi despre asta, adăugă el, zâmbind de parcă se scuza. Avea dinții urâți. Nu vrei să bei ceva cu mine, Robert? Asta dacă ești în stare să asculți un bătrân smiorcăindu-se că viața este nedreaptă…

— Sigur că vin, o să bem ceva împreună.

Am luat-o pe aleea ce șerpuia până la intrarea în cimitir. Doug m-a dus pe Strada Front și apoi pe West

Wingohocking. Așa îți dai seama că nu mai ești în New York – străzile poartă nume ca West Wingohocking. A luat-o brusc pe North Bodine și a urcat cele patru trepte ca să ajungă la intrarea într-un bar pe firma căruia scria doar atât, PUB.

Ferestrele barului erau murdare, iar lumina care intra prin ele arunca umbre maronii pe pereți și pe scaunele cu spătar înalt de la bar. Doug și-a tras un scaun, s-a suit pe el și a comandat cola cu rom. M-am așezat pe scaunul de lângă el și l-am rugat pe barman să-mi aducă o bere.

— De care? mă întrebă barmanul și aproape că i-am răspuns: *Dreher. Șieva hunguresc.*

— De care-o fi, i-am zis, și l-am văzut deschizând o Budweiser.

Doug bău pe nerăsuflate, până a golit paharul, iar gheața s-a lovit de dinți.

— Mai dă-mi una, îi zise barmanului.

Într-o parte era un televizor mic pus pe CNN, iar pe crol scria ceva despre sporirea efectivelor de trupe în Orientul Mijlociu. Sonorul era dat încet, dar tot îi puteai auzi discutând.

— Când ai văzut-o ultima dată pe Dorrie? l-am întrebat. Nu voiam să fiu crud cu bună știință, sau cel puțin așa mi-am zis. E o întrebare pe care i-ar fi pus-o un străin.

El a dat din umeri și nu mi-a răspuns.

— Așa-și spunea? Dorrie?

— Da.

— Mi-a scris odată, zise el. Acum șase luni, cred. O scrisoare lungă. Îmi zicea ce mai făcea, ce cursuri își alesese la Columbia. Chiar mi-a dat și o poză a ei. Doamne, era așa de… drăguță. Parcă o vedeam pe Catherine, numai că la maturitate. A luat o gură de cola cu rom și a înghițit-o. S-a semnat la sfârșit *Cu drag, fiica ta, Dorothy.* Cred că se gândea că n-aș fi știut cine era dacă s-ar fi semnat Dorrie.

— Ai deschis scrisoarea? l-am întrebat.

S-a uitat la mine ciudat.

— Desigur că da. De ce?

— Mi-a arătat și mie acea scrisoare. I-a venit înapoi necitită.

El și-a închis ochii.

— Nu, nu, nu necitită.

— Scria „respinsă”.

— Așa, „returnată”, zise el. Chiar eu am returnat-o. Dar întâi am deschis-o. Doar scria „Dorothy Burke” pe plic, cum să nu deschid? Burke e numele maică-sii, și l-a luat înapoi după ce s-a descotorosit de mine.

— Dar dacă ai fi deschis scrisoarea…

— Am deschis-o cu grijă, ca să pot să o lipesc la loc și să o pun din nou la poștă.

— De ce? De ce ai făcut asta?

Părea că nu-și găsește cuvintele – a deschis gura, dar nu ieșea nimic. A spus în cele din urmă:

— I-am distrus viața surorii ei, mamei ei și pe a mea. Nu voiam să o distrug și pe a ei.

— Înțelegi cum s-a simțit? i-am zis. Propriul ei tată, îl găsește după atâta timp, îi trimite o scrisoare, și tu nu numai că nu ai vrut să te vezi cu ea, îi mai și trimiți scrisoarea înapoi.

— Nu puteam să mă întâlnesc cu ea. Pur și simplu nu puteam. Cel mai greu lucru pe care l-am făcut a fost să trimit poza înapoi. Dar eu, eu… S-a liniștit și s-a oprit încetișor. Nu sunt un tată bun. Îi era mai bine fără mine.

— Poate că da, am zis, gândindu-mă că întrecusem măsura și eram rău de-a binelea. Dorrie nu ar fi vrut asta. Am încetat să mai zic ceva și am mai băut din bere.

— M-am dus o singură dată la ea acasă, zise el. M-am dus la adresa de pe plic, în centru. Stăteam în fața clădirii. Voiam să apăs pe butonul de la interfon și să zic *Bună, sunt tatăl tău*. Îmi țineam degetul pe buton, dar nu am putut să o fac.

— De ce naibii nu?

— După 20 de ani? După toate lucrurile pe care sunt sigur că Eva le-a îndrugat despre mine? Nu puteam să dau ochii cu ea. Nu așa.

— Trebuia să o fi făcut.

— Poate că da.

Paharul îi era din nou gol și barmanul i l-a umplut fără să i-o fi cerut el. La TV se vorbea despre violența din orașe. Ce mai subiect!

— Vrei să auzi ceva groaznic? zise el. Am fost la Cornerstone tot weekendul. Să mă adun. S-au întâmplat prea multe. A ridicat paharul. Apoi ies luni dimineață, o iau pe Sixth Avenue spre Universal News, iau un ziar și ce crezi că văd?

Rotea paharul încet printre degete, ca un giuvaergiu care examinează un diamant pentru a căuta imperfecțiuni.

Nu părea să fi găsit vreuna.

— Fiica mea e moartă. S-au dus două zile de abstinență pe apa sâmbetei.

Acum știam mai multe despre el decât îmi doream să știu. Așadar, era un bețiv, un laș, și un tată de toată jena. Dorrie meritase mai mult. Ca și noi toți de altfel.

Am mai luat o gură de bere, am dat sticla la o parte și m-am ridicat de pe scaun.

— Îmi pare rău, Doug, dar nu mai pot să stau. Trebuie să mă întorc la New York.

Nu mi-a răspuns și mi-am dat seama că nu se uita la mine. Se uita peste capul meu la televizor. I-am urmărit privirea.

Pe burtieră scria CĂUTAT. Deasupra erau două fețe, cea a prezentatorului, și, într-o casetă din spatele lui era o poză cu mine. Cu păr. Dar nu mai conta.

— Căutările continuă, spuse crainicul cu o voce joasă, în cazul suspectului de crimă John Blake, în apartamentul căruia a fost găsit trupul neînsuflețit al lui Jorge Garda Ramos. Poliția spune că Blake este căutat în legătură cu un al doilea asasinat, al prietenei lui Ramos, Candace Webb, de 25 de ani, găsită strangulată în această dimineață pe Strada West 32.

Îl vedeam pe Doug care se uita emoționat la mine și apoi din nou la ecran.

Peste umărul crainicului *poza* mea fusese înlocuită de o alta sub care scria WEBB.

Era o fotografie a lui Di.

Am simțit că nu mai am aer, inima a început să-mi bată tare. Di. Strangulată – și pe Strada West 32. Mi-am amintit cum repeta ca o mantră, ultima dată când o văzusem, *O să-i omor, o să-i omor pe amândoi.* De ce naibii încercase să-i omoare? Mi-o închipuiam înfruntându-l pe Miklos, ale cărui mâini enorme se încolăceau în jurul gâtului ei. Ea îmi zisese că dacă mă luptam cu el, ar fi trebuit să am un pistol. Ei bine, dacă ea avusese unul la ea, nu a fost îndeajuns.

Altă femeie murise, m-am gândit. O altă înmormântare. Și pentru ce? Pentru ce?

M-am uitat în buzunar și am lăsat niște bancnote pe bar.

— E îngrozitor, am zis, iar vocea îmi suna moale și stranie. Unul ca ăsta umblă liber pe străzi.

Doug doar s-a uitat la mine. Nu am văzut frică sau furie pe chipul său. Era doar îngândurat, de parcă nu știa ce să creadă.

— Ce? l-am întrebat, și, când am văzut că nu răspunde: Vrei să mă întrebi ceva, Doug?

A scuturat din cap.

Pe perete era un telefon public și mă gândeam că va suna la poliție în secunda în care ușa se va închide în urma mea. Era numai vina mea. Nu ar fi trebuit să vorbesc vreodată cu el și nici să bem ceva împreună.

— Ascultă, am zis, aplecându-mă și vorbind încet. Nu i-am ucis pe niciunul din ei.

— Nu mă…

— Ascultă-mă! (A amuțit). Nu i-am omorât. Trebuie să știi că tot ce fac e pentru Dorrie. Poliția nu înțelege asta. Am investigat moartea ei, am supărat niște oameni, iar lucrurile s-au complicat foarte mult, dar nu am ucis pe nimeni. Dacă suni la poliție – ascultă-mă!

— Te ascult, zise el.

— Dacă suni la poliție, mă vor băga în închisoare și nu am să aflu niciodată ce i s-a întâmplat lui Dorrie. Nici *tu* nu o să afli niciodată. Înțelegi?

— Cum adică ai „investigat" moartea ei?

— Sunt detectiv particular, am zis.

— Am crezut că ați fost colegi de școală.

— Da.

— Și ce încerci să afli? Cum a murit? Credeam că știu cum a murit.

— Încerc să aflu de ce a murit. Se întâmpla ceva rău în viața ei și am să aflu ce anume. Dar asta numai dacă nu mă dai pe mâna poliției.

Degeaba. Pălise la față și nu putea să se uite la mine.

— Bine, am zis. Fă ce vrei. Dar pentru o dată în nenorocita ta de viață, poate te gândești întâi la fiică-ta.

Am ieșit din bar.

L-am văzut prin fereastra murdară ducându-se glonț spre telefon.

Capitolul 24

Mă simțeam ca ultimul pion de pe tabla de șah, iar turele, caii și nebunii mă încolțeau din toate părțile. Înaintam încet-încet spre capătul tablei și nu prea aveam șanse să scap.

Biletul de întoarcere din buzunar nu-mi mai era de niciun folos acum – aveau să stea cu ochii pe gară. Teoretic, puteai să iei avionul din Philadelphia la New York, dar eu nu. Aveau să mă caute și acolo, acum că tatăl lui Dorrie le spusese unde sunt.

Ce mai rămânea? Pe când am luat-o printr-o intersecție pe drumul de întoarcere de la cimitir m-am gândit: puteam să fur o mașină. Dar nu puteam. Locuisem în Manhattan toată viața. Abia știam să conduc o mașină.

Oare știam pe cineva în Philadelphia care mă putea ajuta?

Nu știam pe nimeni în Philadelphia și cu asta basta.

Cu excepția lui Doug Harper și a fostei sale neveste, iar ei nu-mi erau prieteni.

Pe când treceam pe lângă intrarea principală de la Greenmount, am văzut parcat dricul care adusese sicriul lui Dorrie, o mașină Lincoln cu barele de protecție zgâriate și cu număr de New York. În spatele lui, era un Volvo. Șoferul dricului, genul de rugbist musculos cu părul tuns periuță și cu puțină barbă sub buza inferioară, stătea între cele două mașini și fuma.

M-am dus la el.

— Te întorci la New York?

— Când mă lasă doamna.

Avea un accent rusesc.

— Mai e înăuntru?

— Se ocupă de formalități, zise el și dădu din umeri, scârbit de această lume care nu te lăsa să-ți îngropi apropiații dacă nu semnai de trei ori același formular.

— Trebuie să mă întorc și eu la New York, i-am zis, încercând să vorbesc normal. Vocea îmi suna fals. Te deranjează dacă mă iei cu tine?

— Unde e mașina ta?

— Am venit cu trenul, am zis.

A tras cu sete din chiștocul ce mai rămăsese din țigară, apoi aruncă restul pe jos și călcă pe el. Încerca să-și dea seama de ce acest tip care venise cu trenul nu se întorcea tot la fel. Sau poate încerca să-și dea seama unde mă mai văzuse.

— Stau în spate. Nici n-ai să știi că sunt acolo.

Se scărpină în barbă.

— O sută de dolari, zise el, și se uită la mine cu grijă să vadă dacă nu țintise prea sus.

Am pipăit ultimele bancnote din buzunar. Trebuiau să-mi mai rămână câteva pentru mai încolo.

— Nu pot să-ți dau atâta, am zis, și începu să dea din nou din umeri, îmi întoarse spatele, dar i-am pus o mână pe umăr. Nu pot să-ți dau o sută, dar îți dau 60 și acest bilet, pe care poți să-l returnezi și-ți mai tragi 60 de dolari. Cu totul 120 de dolari. Mi-am scos din buzunar biletul de întoarcere un pic mototolit, împreună cu trei bancnote de 20. Oricum te întorci, am zis. Încercam să nu fiu foarte disperat, în timp ce ascultam cu altă ureche dacă nu se auzeau sirene de poliție.

Mi-a înșfăcat banii și biletul din mână, l-a întors pe toate părțile, de parcă încercam să-l păcălesc cumva.

— E valabil 30 de zile, am zis. Te duci la ghișeu, li-l dai și ei îți dau banii înapoi.

În spatele lui, prin porțile de fier ale cimitirului, am văzut ușa din față a clădirii principale deschizându-se. Ieșea o femeie scundă cu un palton negru și cu o pălărie pe cap. Era Eva Burke. Vorbea cu un bărbat și încă nu se uitase înspre noi.

— Haide, i-am zis. Fă ceva. Vrei banii sau nu?

Bineînțeles că da.

— Urcă-te, zise el.

I-a luat câteva minute să se înțeleagă cu doamna Burke. Am privit nerăbdător prin geamul fumuriu și cu perdele al dricului, cum șoferul mai primea încă un pumn de bancnote. Tipul ăsta câștigase bine pentru o dimineață de muncă. Dar nu-l invidiam pentru cât câștiga. Voiam să plecăm odată.

S-a dus în față și s-a urcat. Între noi era un geam despărțitor care înăbușea sunetele.

— Poți să stai în față dacă vrei.

— E în regulă aici, i-am zis.

— E un drum lung, să știi.

Și așa și era. Dar șoferii, încasatorii de taxă de pe autostradă sau polițiștii puteau să vadă cine stă pe locul din față. În schimb, în spate nu mă puteau vedea.

— E ok, i-am zis.

— Vrei să asculți niște muzică?

— În regulă, am zis. Ce vrei tu.

A apăsat la CD player și s-a auzit o voce de femeie cântând în rusește. Era bine. Nici n-aveam chef să ascult vreo muzică pe care o puteam înțelege.

În spate dricul arăta ca un break obișnuit, doar că era mai lung și avea câte o bară de metal pe fiecare parte, de care te puteai ține, iar în centru erau urme de sicriu tras. Te simțeai ca în portbagajul unei mașini, însă era ceva mai mult spațiu și mai multă lumină. M-am prins cu un braț de bara de sprijin ca să nu mă răstorn la curbe.

Mi-era greu să nu mă gândesc la drumul pe care îl făcuse Dorrie din New York în același vehicul, întinsă și închisă bine în sicriu chiar pe locul unde stăteam eu acum. Mi se părea că trecuseră secole, nu zile, de când o întâlnisem pentru ultima dată, de când i-am vorbit și am ținut-o în brațe. Parcă fusesem acum o sută de ani în apartamentul lui Susan. De atunci avuseseră loc două crime. La naiba! Întreaga poveste era acum la CNN, nu doar la știrile locale. Cum de se întâmplase așa ceva?

Mă gândeam să-l rog pe șofer să mă lase undeva în Jersey, sau, la naiba, să se întoarcă și s-o ia spre vest – oriunde în vest, oriunde în afară de New York.

Dar unde puteam să mă duc? Fără niciun ban și cu poliția pe urmele mele – și cu o datorie de care nu mă achitasem încă. Pentru că ucigașul lui Dorrie era încă în libertate. Îi promisesem și îmi promisesem și mie însumi și toate prin câte trecusem până acum ar fi fost în zadar dacă lăsam totul baltă.

L-am auzit pe șofer spunând ceva în rusește și răspunzându-i-se în aceeași limbă, de la stație, însă cuvintele erau distorsionate. Despre ce vorbea oare? O clipă am fost îngrozit, întrucât eram convins că vorbeau despre mine, că șoferul știa exact cine sunt și întreba ce recompensă pusese poliția din New York pe capul meu. Am încercat să prind numele de „Blake”, dar n-aveam nicio șansă, pentru că muzica acoperea fiecare cuvânt.

— Domnule, zise șoferul, învârtind de un buton, iar vocea cântăreței se opri. Când ajungem în oraș, te las în partea de vest, bine?

Mi l-am imaginat parcând într-un garaj plin de dricuri de pe malurile fluviului. Era normal să nu vrea să înfrunte pentru mine traficul din mijlocul orașului. Voia să mă lase pe undeva cât se putea de repede.

Asta dacă nu cumva plănuia să mă predea la vreo secție de poliție indicată de Mirsky.

— E bine în partea de vest, i-am zis, știind foarte bine că nu o să aștept să mă lase pe undeva și că la primul stop o să deschid portiera din spate și o să o iau la fugă.

Chiar dacă probabil nu avea de gând să mă denunțe, habar nu avea cine sunt, se va gândi probabil că sunt vreun nebun căruia îi place să călătorească cu dricul. Dar nu puteam să aștept să mă lămuresc ce era în capul lui.

Am aruncat o privire la ceasul de la mână. Aveam să ajung mai devreme decât stabilisem cu Susan, dar nu chiar atât de devreme, iar în Ramble puteam să o aștept mai în siguranță decât pe stradă.

— Poți să mă lași la Central Park West? l-am întrebat. N-ai putea să mă lași undeva pe Strada 70?

A dat din cap că nu.

— Trebuie să ajung pe Eleventh Avenue.

— N-ai putea să mă duci măcar până la Columbus? Șoferului i se citea enervarea pe fața reflectată în oglinda retrovizoare.

— Nu poți să mergi câteva străzi pe jos?

— Îmi pare rău, i-am spus dar am să întârzii la o întâlnire.

Era o tâmpenie ce i-am spus. Oamenii care își dau întâlnire nu se duc acolo cu dricul.

A claxonat și a depășit o altă mașină.

— Îți dau 20 de dolari în plus, i-am spus. În regulă?

A bălmăjit ceva.

— Ce?

— Știi cum se spune în rusă? *Morții nu cer așa multe.*

Măcar de ar fi adevărat, mi-am zis în sinea mea.

Capitolul 25

La *Tavern of the Green* s-a făcut prima oară roșu la semafor; coborâsem din mașină și escaladasem zidul până să-și dea seama că nu mai sunt acolo. Am ezitat înainte să-i las cei 20 de dolari, dar îi promisesem și am făcut-o.

Am trecut în fugă de Sheep Meadow, care în zilele de vară, ar fi fost plin de oameni făcând plajă și de voyeur-i, dar acum era părăsit. M-am îndreptat spre est, în partea cea mai neglijată a Central Park, pe care arhitecții o lăsaseră sălbatică, neatinsă. Era cunoscută sub numele de Ramble și în anii ’70 fusese un loc de întâlnire al homosexualilor în căutare de aventuri de o noapte. Din cauza SIDA nu prea mai veneau pe acolo; primarul Giuliani a impus și el anumite restricții, iar atacul terorist din 11 septembrie i-a descurajat pe mulți să-și caute companie prin tufișuri. Dar toate acestea erau de domeniul trecutului și îmi închipuiam că homosexualii își reluaseră obiceiul de a veni acolo.

Dar nu în după-masa unei zile reci de toamnă. Vântul tăios era în stare să-i descurajeze mai mult decât toți teroriștii și primarii din lume, așa că nu am văzut pe nimeni pe potecile umbroase. În adâncul pădurii, am zărit la un moment dat un bolovan colțuros. Îl mai văzusem și cu Susan, deci trebuia să-și dea seama că acesta era locul de întâlnire. Ca și în timpul verii, era și acum un loc perfect de întâlnire: de acolo puteai să vezi pe oricine se apropia, iar dacă nu stăteai în picioare, nu puteai fi văzut.

M-am suit pe bolovan și am așteptat. În acest timp, am încercat să mai sun pe cineva, dar bateria era descărcată.

Era frig și mă simțeam expus acolo pe bolovan. Petecele de iarbă rară se înfiorau când trecea vântul prin ele, ca și mine. Copacii de pe fiecare parte începuseră să-și piardă frunzele și cu fiecare suflare de vânt mai cădeau câteva.

Imediat după două a venit și Susan. Purta același palton lung ca și ieri, care-i îngreuna urcușul. M-am aplecat și i-am dat mâna s-o ajut. Ea nu m-a băgat în seamă și a urcat ultimii câțiva metri de una singură. Apoi s-a așezat lângă mine, și-a scos mănușile și m-a pălmuit.

— Da ce-am făcut? am spus. Ochelarii îmi atârnau strâmb pe față, așa că i-am îndreptat.

— Unde e nenorocitul meu de portmoneu? mă întrebă ea.

M-am căutat în buzunar, am scos portmoneul și i l-am pus în mâna întinsă.

— Susan, n-am vrut…

— N-am intenția să te ascult, John!

— Îmi pare rău, i-am spus.

— Ce dracu se întâmplă cu tine? Te caută poliția, au murit doi oameni și stai aici în Central Park ca… un vagabond. Uită-te la tine, mori de frig. Ia asta. (Și-a deschis geanta și a scos o jachetă subțire. Mi-a aruncat-o). Isuse Cristoase, John. Nu te-am văzut niciodată în asemenea hal.

Mi-am tras fermoarul de la geacă și mi-am pus pulovărul și din nou geaca peste el.

— Ia și asta, îmi zise ea, zvârlindu-mi alt obiect; l-am despăturit; era o căciulă de lână.

— Susan…

— Hai, pune-o pe cap, mârâi ea. Și zi-mi ce am să găsesc pe factura cărții de credit de luna viitoare.

— Bilete de tren.

— Bilete de tren? zise ea și își ridică mâinile deasupra capului. Te-ai dus la o nenorocită de înmormântare. Oare de ce nu mi-a spus doamna Burke?

— Nu m-a văzut.

— Normal că nu te-a văzut. Unde erai? Te ascundeai după vreun mormânt? (Mi-a luat căciula din poală și mi-a tras-o cu putere peste cap). John, ți se pare că te comporți normal? Te întreb doar, pentru că mie nu mi se pare deloc normal.

— Cum să fie normal? Nu, Susan, nu poate fi normal. Femeia la care țineam a fost omorâtă. Și în mine s-a tras, am fost legat și amenințat cu un cuțit. Am găsit un cadavru în dormitor, de parcă eram în *Nașul.* Nu vreau decât să știu de ce a murit Dorrie. Nu aveam nevoie de asemenea belele. Nu voiam să trăiesc ca înainte. De ce crezi că am încetat să lucrez pentru Leo?

— Din cauza Mirandei, zise Susan, fii sincer. Te simțeai vinovat.

— Sigur că mă simțeam vinovat. Ea a murit din cauza mea.

— Păi și eu am fost pe moarte din cauza ei. Viața merge înainte.

— Nu-i așa simplu.

M-a privit cu milă.

— John, trebuie să uiți de Miranda, și de mine și de Dorrie. Nu tu ești vinovat de ce-am pățit noi toate.

— Față de tine nu sunt, am zis. Nu pentru ce a fost bun între noi.

— Predă-te, John! O să-ți angajez un avocat și o să-l plătesc. Dacă n-ai omorât pe nimeni… o s-o dovedim…

— Așteaptă să-mi termin treaba.

— Ce înțelegi prin „treabă”?

— Să aflu ce a fost cu Dorrie.

— Și dacă n-ai să reușești?

— Nu zice asta. Noi suntem în stare. Să rămână între noi… Dar să nu-mi spui că n-ai făcut progrese. Ești prea bună. N-aș crede.

— Chiar așa? Vrei să vezi ce progrese am făcut?

Și-a deschis geanta, a scos o bucată de hârtie pe care era o fotografie digitală printată. Am privit-o. Era a unui puști de cam 17 ani cu bucle în dezordine, ochelari, cu o poziție proastă a corpului. Stătea pe hol și bătea la ușă.

— Cine e? am întrebat.

— E Robert Lee, zise ea.

M-am uitat din nou la fotografie și apoi la ea.

— Cred că glumești.

— De fapt îl cheamă Micah Goodman.

— Câți *ani* are?

— 17. O să împlinească 18 luna viitoare.

— E doar *un* puști!

— Nu e doar un puști, e băiatul lui Robert Goodman. Nu știu dacă știi cine e. Goodman este asociat la Goldman Sachs. Anul trecut a câștigat 35 de milioane de dolari din acțiuni.

— Înseamnă că puștiul e bogat…

— Și îi merge și mintea. Se duce la un liceu particular de renume. E un puști retras. Și ce face un puști retras și deștept când își poate permite să spargă 200 de dolari în doar o după-amiază? Se duce pe *Craigslist.*

— Vrei să-mi spui că puștiul ăsta se întâlnea cu Dorrie?

— Era unul din clienții ei fideli, încă de când avea 16 ani.

Am rămas pe gânduri.

— Dar nu crezi că el a omorât-o?

— În niciun caz, zise ea.

— De ce zici „în niciun caz”?

Mi-a luat înapoi fotografia.

— I-am făcut-o în hotelul unde trebuia să ne întâlnim. Nu plănuisem să mă confrunt cu misteriosul domn Lee, dar când l-am văzut, să zicem că m-am simțit în stare să mă descurc. Am vorbit cu el o oră întreagă. Am fi vorbit mai mult, dar el trebuia să ajungă la Studii Sociale. Trebuia să prezinte o lucrare. Înțelegi? Nu era îngrozit că o să-i spun nevesti-sii, ci că o să le spun părinților.

Încercam să pun toate cap la cap.

— Nu știu ce să zic, Susan. Înspăimântat de părinți, singuratic, neadaptat… Ar putea ajunge criminal și la 17 ani.

Dar ea tot scutura din cap.

— Era nebun după ea, John. Nu în sensul rău al cuvântului. Era înnebunit după ea. Dar nu. Nu era obsedat. Lua totul foarte în serios. A fost devastat de moartea ei.

— Se putea preface.

— Crezi că nu mi-aș fi dat seama? Nu se prefăcea deloc. Îi e dor de ea, ca atunci când pierzi un bun prieten.

— Îi era atât de dor de ea încât a acceptat să se întâlnească cu tine la hotel?

— Credea că o să-l șantajez.

— Mai degrabă credea că o să i-o freci, Susan. Țâțe mari, îți amintești?

— Da.

— Îmi pare rău, i-am spus, scuturând din cap. (M-am întins pe spate și m-am uitat la cer. Norilor nu le păsa.) Poate că nu el a omorât-o, poate că ai dreptate.

— Se întâmplă destul de rar ca un puști ca ăsta să ucidă.

— Dar ceilalți doi? Adams, Smith?

— De Adams n-am auzit nimic. Chiar nimic. Smith mi-a răspuns că nu e în oraș și că o să răspundă la mesaje când se întoarce. Cred că astăzi. O să mai încerc să dau de ei.

— Unul din ei ar putea fi criminalul.

— Sau ar putea să fie și ei puști excitați de 17 ani.

— Chiar așa crezi?

— Nu, John, zise ea. Nu cred așa ceva. Nu cred că sunt adolescenți sau criminali. Cred că sunt oameni nefericiți care plătesc o femeie pentru o oră de așa zisă fericire.

— Dar cineva trebuie să o fi omorât, Susan.

— Sau poate că nu, zise Susan.

— Nu, i-am spus după ce am închis ochii. Ce a scris în scrisoarea pe care i-a lăsat-o lui Sharon… Ceva nu părea în regulă. Era ceva ce nu-mi putea spune mie. Se întâmpla ceva așa de rău încât a hotărât să fugă – doar că ucigașul a fost mai iute.

— Încerci să te convingi de asta, zise Susan, dar nu înseamnă că e și adevărat. Și maică-sa face la fel. Este o dovadă de iubire.

— Sau poate că am dreptate. Și asta se întâmplă foarte rar.

N-a zis nimic. Am auzit-o vârând fotografia în geantă.

— Poți să-mi faci un serviciu? am întrebat-o destul de jenat.

— Orice.

— Nu mai am baterie la mobil.

Am auzit cum scotocea prin poșetă și pe urmă un clic. M-am trezit pe piept cu un dreptunghi subțire de plastic. M-am ridicat, mi-am pus în telefon noua baterie și i-am dat-o pe cea descărcată.

— Mulțumesc, i-am zis.

— Cred că ar trebui să-mi fii recunoscător că te-am oprit să o furi.

Am început să îngăim din nou „îmi pare rău", dar ea mi-a făcut semn cu mâna să tac.

— Și așa, zise ea, ai de gând să stai pe afară toată ziua?

— Nu, i-am zis. Nu trebuie să stau locului.

— Dar vrei să-mi ceri să ne întâlnim și mâine aici, nu-i așa? Ca să-ți dau raportul zilnic, ca un bun soldățel ce sunt? Sau vrei să ne vedem mâine la alt bolovan?

— E bine aici.

— John, îți vreau binele. Lasă-mă să te ajut.

— Așa voi face, am zis. Promit. Dar nu încă.

Deși îi spusesem că o să plec, am rămas unde eram. Deocamdată nu aveam un loc mai bun. Tot ce realizasem

fâțâindu-mă de colo-colo a fost să-mi pun viața în primejdie. În mare primejdie.

Am dat două telefoane, apoi am pus mobilul deoparte. Unul l-am dat ca să-mi verific căsuța vocală, care era plină până la refuz, dar cu mesaje neînsemnate. Pe celălalt l-am dat lui Kurland, care mi-a spus că Julie ieșise din spital și stătea acum cu el. Trebuia să știe că nu puteam sta locului – cum să nu? – dar nu mi-a zis nimic. Mi-a dat-o pe Julie la telefon după ce i-am cerut-o. N-am vorbit mult.

Cu cât se însera, se făcea și mai frig, dar cu pulovărul și căciula pe mine mi-era destul de cald, cel puțin până la apusul soarelui.

Mă obișnuisem cu întunericul și să stau nemișcat. Nu mă deranja. Odată am zărit un copoi trecând pe poteca de sub mine și pentru o clipă am simțit tentația nebunească de a striga. O voce venind de pe bolovan. O voce de sus strigând: „Sunt aici!”

Totuși, n-am scos o vorbă până a trecut de mine, dar și timpul trecea, și pe urmă s-a făcut 23:20 și trebuia să ajung într-un loc.

Capitolul 26

La birou era altă femeie, dar din punct de vedere fizic era la fel ca celelalte: suplă, cu buze lucioase, întredeschise și cu o voce calmă.

— Ați mai fost pe la noi? m-a întrebat.

I-am zis că da.

— Ce ați dori? Un masaj? O exfoliere?

Nu aveam bani pentru niciuna din astea; nu aveam bani nici să mă duc la toaletă.

— De fapt, i-am spus, sunt aici ca să mă văd cu cineva. O să ajungă aici în câteva minute. Mă gândeam că poate mă lăsați să-l aștept aici în spate.

Am dat din cap în direcția vestiarelor. O vedeam pregătită să mă refuze. Înainte să zică ceva, i-am întins două bancnote împăturite, una de 20 și alta de zece. Erau ultimii mei bani.

I-a luat, a despăturit bancnotele, și a stat să se gândească dacă era o mită suficientă sau o insultă la adresa ei. Și-a pus banii în buzunar.

— Stai în vestiar, spuse ea, și nu te dezbrăca.

— Sigur, i-am zis.

Din fericire, azi nu era nimeni acolo. Am tras una din canapelele cu spătar înalt înspre mine ca să nu mă vadă niciun om care ar fi intrat. Mai erau cinci minute până la miezul nopții.

Călătoria cu trenul înspre centru fusese un chin. Îmi trăsesem căciula pe ochi și gulerul de la pulovăr în sus și aveam un exemplar din *Village Voice* în față, dar tot mă așteptam să simt cătușele prinzându-mi-se de încheieturi ori de câte ori se deschideau ușile, ori de câte ori cineva urca sau cobora.

Acum eram înăuntru și singur, dar tensiunea era și mai mare. Așteptam un om care-mi spusese că mă va omorî dacă avea să mă mai vadă. Un tip care omorâse doi oameni din cauza mea.

M-am întrebat de ce eram aici. M-am tot întrebat până să ajung acolo. Deoarece o omorâse pe Di. (Candace, mi-am adus aminte. O omorâse pe Candace.) Îl crezusem pe Ardo când îmi spusese că nu omorau femei. În felul lui, vorbise serios – părea să fie o chestie de

mândrie pentru el, poate de atunci de când fusese un copil și-și văzuse sora împușcată de fasciști.

Dar Miklos nu-și văzuse sora împușcată. Și Miklos nu părea să aibă o problemă să omoare femei.

O atacase pe Julie cu siguranță, și sunt convins că el o strânsese de gât pe Candace – de ce să nu cred că ar fi putut s-o omoare și pe Dorrie?

El era oricum unul dintre motivele majore pentru care Dorrie se pregătise să plece din oraș, ca să scape de el. Știam că lui Dorrie îi fusese frică să-mi zică despre el și altă dată – nu mi-a suflat o vorbă despre incidentul cu mâna lui Julie. Asta nu însemna că la mijloc era Miklos și de asta îi era frică să-mi spună… Dar câți oameni atât de înspăimântători putea să cunoască? Limbile ceasului de pe perete se apropiau încet de miezul nopții.

Nu aveam nimic la mine pe post de armă. M-am gândit pentru o clipă să caut foarfecele de tuns pe care mi-l dăduse Lisa ultima oară când fusesem aici – măcar erau ascuțite. Dar la fel de bine puteam să-i cer forfecuța pentru manichiură, căci aveau să-mi fie la fel de utile. Mai bine ceream o periuță de dinți.

S-a făcut 00:01, apoi 00:02. Apoi am auzit sunetul care acompania fiecare deschidere a ușii liftului. După ceva timp am auzit pași grei pe podeaua de lemn. Pe deasupra canapelelor îi puteam vedea capul.

Când a dat colțul și m-a văzut, nu m-a recunoscut de prima dată. Apoi și-a dat seama cine sunt pe când a scos o cheie ca să descuie un dulap. Apoi a aruncat cheia pe scaunul de lângă el.

— Blake?

Mâna i s-a făcut pumn. Se închidea, se deschidea. Încet.

— Am venit să vorbesc cu Miklos. Mi-am ridicat mâinile. Sunt neînarmat.

— Așa, și? râse el. Și ce dacă ești neînarmat? Mare norocos ești. A venit înspre mine, micșorând distanța dintre noi. Ia spune-mi, Norocosule, vrei să te omor încet sau repede? Zâmbetul care i se lățea pe față era grotesc. Sau ai vrea să mi-o sugi înainte cum ar face-o poponarul de barman?

Am simțit cum mi se scurge transpirația de la subsuori pe bandajele de la piept. Avea să meargă sau nu – și dacă nu mergea, eram un om mort. Era atât de simplu.

— Înainte să mă omori, Miklos, trebuie să vezi ceva înainte.

— Ce trebuie să văd?

— Probe, am zis. Probe pe care le-ai lăsat în urma ta, probe care te leagă de uciderea lui Candace Webb. Amprentele tale de King Kong sunt doar începutul.

— Nu mânca rahat, zise el. Dacă ai avea probele, le-ai duce la poliție, ca să te lase în pace.

— Nu mă pot duce la poliție – mulțumită ție. Chiar dacă le-aș demonstra că nu i-am făcut felul lui Webb, tot m-ar închide pentru Ramos. Dar îți pot spune la cine mă pot duce, Miklos. Mă pot duce la șeful tău. Și știm amândoi ce părere are când cineva omoară femei.

— Femeia asta m-a amenințat cu un nenorocit de pistol…

— Atunci poate îi explici tu lui Ardo. Și după aia poate îi explici cum nu ai putut să-i iei pistolul unei femei, care era jumătate cât tine, fără s-o omori. Poate că e foarte înțelegător când vine vorba de lucruri de genul ăsta. Oricum, așa zice lumea.

A tăcut mâlc.

— Mai ții minte ce mi-a zis ultima dată când eram cu toții împreună? Tipii care lucrează pentru mine mai fac și greșeli. Plătesc pentru ele la momentul potrivit.

Și-a adus aminte. I se citea pe față.

— Și mai am alte probe, Miklos, că erai un client fidel al lui Julie, cu mult înainte ca Ardo să te trimită acolo să-i rupi mâna. Cum crezi că o să reacționeze când o să audă că ți-ai dat afacerile pe mâna unei femei care îi fura clienții?

Mi-a spus cu dinții încleștați:

— Ce vrei?

— Vreau să plec din oraș – măcar până se termină cu toate astea sau poate chiar de tot. Și am nevoie de bani. Știi câți bani am la mine? În altă situație, gestul meu prin care mi-am unit degetul mare cu arătătorul ar fi însemnat „OK”. M-ai băgat în rahatul ăsta, acum tu să mă scoți din el.

— Da? Cum?

— Îmi dai zece mii de dolari, bani gheață și eu îți dau toate probele pe care le am și ne vedem fiecare de drumul lui. Nici tu, nici Ardo nu o să mă mai vedeți niciodată.

Și-a întins mâna și mi-a băgat-o în gât.

— Ce-ar fi să-ți rup nenorocitul ăsta de gât și să-ți iau probele după ce mori?

— Crezi că-s prost? i-am spus. Probele nu-s la mine. Sunt jos în mașină.

— În mașină?

— Corect. Dacă în cinci minute nu ajung jos nevătămat, prietenul meu care conduce are instrucțiuni să-i ducă probele lui Ardo și să i le lase. Va ști el ce să facă cu ele. (M-am uitat fix la el, peste brațul lui întins, încercând să nu-mi tremure vocea.) Sper că știi că o să se ocupe de asta și prietenul nostru, poponarul de barman.

Am văzut în ochii lui că era tentat să mă termine. Mă strângea de gât, iar degetele îi ajunseseră pe ceafa mea. Dacă ar fi strâns mai tare, mi-ar fi rupt gâtul fără-ndoială. Și apoi o să se ocupe pe îndelete de prietenul meu inventat din mașina sa imaginară.

Dar dacă mașina și prietenul nu erau imaginari? Ce ar fi dacă s-ar duce în suburbii la Andras și Ardo înainte ca Miklos să-i poată opri? Și dacă aș avea și probe împotriva lui?

Și-a luat mâna de pe gâtul meu și m-a strâns de braț atât de tare încât mi-a oprit circulația.

— Mișcă, zise el, și mă împinse în față.

M-a băgat în lift. Pe când coboram, afișajul digital număra invers etajele, ca ceasul unei bombe. Speram doar că-l ținusem destul de mult în loc când eram la etaj.

Când am ajuns la parter, s-a deschis ușa liftului. Stătea în spatele meu, cu pieptul proptit în spinarea mea și cu o mână pe umărul meu, iar cealaltă pusă în jurul mijlocului. Nu mă lăsa să scap. Am pășit împreună pe holul strâmt.

La un capăt am văzut că ieșirea de incendiu era întredeschisă. Dar ne-am îndreptat în direcție inversă, către stradă. Între noi și ușă stătea o femeie. În mâna stângă avea un pistol, iar dreapta îi era în ghips. Pistolul era îndreptat deasupra capului meu. Rareori mă bucur când nu sunt mai înalt, dar de data asta chiar mă bucuram.

— Bună, Miklos, zise Julie cu accentul ei britanic, care suna ca un bun venit, însă după expresia de pe față, intențiile-i erau clare.

— Ăsta-i prietenul tău? zise el în batjocură. Amărâta asta de păsărică japoneză? Ar fi trebuit să rămâi în mașină. O să vă omor pe amândoi… zbieră el la ea.

Atunci am simțit cum mă împungea în spate un cuțit. Cuțitul mi-a intrat un pic în piele, apoi mai adânc, dar pe urmă s-a oprit. Deși mă durea, mi-am dat seama că ambele mâini ale lui Miklos erau la vedere: una pe brațul meu, iar cealaltă în jurul mijlocului.

Și-a slăbit strânsoarea. Eliberat, m-am clătinat câțiva pași înainte. M-am întors spre el. Era tot în picioare, icnea și-și privea burta. Prin cămașă îi ieșea vârful cuțitului. Sângele i se scurgea din rană.

A căzut în genunchi, apoi în patru labe, și atunci am văzut mânerul unul cuțit de vânătoare ieșindu-i prin spate. Din spatele lui a apărut Kurland Wessels, iar în spatele lui ieșirea de incendiu era larg deschisă.

Kurland s-a proptit cu o mână în spatele lui Miklos, iar cu cealaltă a scos cuțitul. Lama era lungă de vreo 30 de centimetri. Miklos a încercat să se târască un pic. Acum îi curgea sânge din gură.

— Ce ai făcut? am țipat. Doar ți-am zis că îl vreau viu.

— Păi, da, dar Julie îl voia mort.

Am îngenuncheat la capul lui Miklos. Se străduia să vorbească, dar scuipa sânge și înjurături în ungurește.

Îmi simțeam propriul sânge înmuindu-mi bandajele.

— Spune-mi, i-am zis cu disperare în glas. Ai omorât-o pe Dorrie Burke? Cassandra, de unde lucra Julie… tu ai omorât-o? (Îl țineam de umeri, ca să-l împiedic să înainteze. Îi slăbeau puterile, dar tot era mai puternic ca mine, așa că nu-l puteam opri să înainteze.) Spune-mi adevărul. Mai e timp să te duc la spital, dar trebuie să-mi spui adevărul. Tu ai făcut-o?

Cu ultimele puteri, Miklos și-a ridicat brațul de pe podea, m-a luat de cămașă și m-a tras spre el. Dinții îi erau plini de sânge ca ai unui leu care își sfâșie prada.

— O să te… omor…

A scuipat sângele cu salivă din gură și m-a împroșcat în față. M-a trântit de perete. L-am apucat de mână, încercând să-i deschid degetele.

— Răspunde! am țipat. Tu ai omorât-o pe Dorrie Burke?

— Nu, a zbierat el.

A fost ultimul său cuvânt. Am auzit țiuitul unui glonț care i-a străpuns țeasta. Peretele din spatele lui era împroșcat cu sânge. Sânge era și pe noi trei.

Miklos s-a rostogolit pe o parte și zăcea acolo într-o baltă de sânge.

Julie s-a dus la el, cu pistolul încă fumegând. Purta cizme înalte și l-a izbit cu răutate în față.

— Sunt coreeană, dobitocule, zise ea, nu japoneză.

— Hai, zise Kurland, mișcă.

Și-a șters cuțitul de pantalonii lui Miklos. Am observat că purta mănuși. Inima începuse să-mi bată cu putere și-mi venea să vomit puțina mâncare înghițită astăzi, însă Kurland părea calm și nepăsător. Păi, omul era profesionist. De aceea îi și spusesem lui Julie să-l ia cu ea. Dar acum Miklos murise și nu mai putea să-mi spună nimic despre Dorrie.

— Voiam să vorbesc cu el, i-am zis lui Kurland, în timp ce ne împingea pe mine și pe Julie spre ieșirea de incendiu. Am coborât în fugă, iar pașii ne-au răsunat pe treptele metalice ce duceau spre subsol.

— Dar ți-a zis că n-a omorât-o, mi-a spus Kurland.

— Era pe moarte. Nu știa ce spune.

— Ba da, zise Kurland.

Am ajuns afară, în spatele clădirii, unde erau îngrămădiți saci de gunoi. Am văzut o coadă lungă de șobolan dispărând în spatele lor.

Kurland ne-a dus la o scară pe care am ajuns înapoi la nivelul străzii. Am ieșit pe Strada 33 și am început să mergem spre nord. Pe strada alăturată s-a auzit un claxon și o sirenă. Părea să fie o salvare, nu o mașină a poliției. Oricum, pentru Miklos nu mai avea nicio importanță.

M-am uitat la Kurland și am observat că nu mai avea cuțit și nici mănuși. Purta o geacă neagră, pe care nu se vedea sângele. Dar *pe* a mea se vedea.

Julie se ținea cu greu de noi. Încă mai avea pistolul în mână. Kurland i l-a luat și și l-a pus în buzunar, împingând-o din spate în fața noastră. Amândoi au început să coboare scările către stația de metrou de pe Strada 34, iar eu m-am luat după ei, dar Kurland mi-a pus o mână pe piept ca să mă oprească.

— Nu veni cu noi, mi-a zis. Nu vrem să fim văzuți cu tine.

M-am uitat în jur. Eram singuri pe trotuar.

— *Voi* nu vreți să fiți văzuți cu *minei* Tocmai ați omorât un om. Asta e mai grav decât ce-am făcut eu vreodată.

— În primul rând, nu asta am auzit la știri. (Am încercat să protestez, dar el m-a oprit.) Nu contează. În al doilea rând, și tu erai băgat în asta la fel ca noi, așa că nu mai face pe nevinovatul. Gândește-te înainte să vorbești despre asta. Și în al treilea rând… ei, drace, nu e nici un al treilea rând. Și acum, cară-te! Ești pe cont propriu.

Au coborât în stație și m-au lăsat afară. M-am îndepărtat.

Și acum, ce Dumnezeu o să fac? Ce?

Capitolul 27

Mi-am dat jos geaca. Tot spatele mi-era plin de sânge; era mai mult al lui Miklos, dar și al meu. Mă durea tare spatele, iar bandajele strânse îmi făceau cel mai rău.

Am împăturit jacheta cu căptușeala în sus și am aruncat-o într-o pubelă din colț. Probabil că poliția o s-o găsească, iar ziarul *Post* o să dea o știre de senzație, dar nu-mi mai păsa.

Mi-am deschis mobilul. Îl închisesem ca să nu consum bateria. Și pentru că se spune că societatea de telefoane nu-ți poate stabili poziția dacă mobilul e deschis. Cine știe dacă-i așa? Și nici nu voiam să aflu.

M-am băgat într-o arcadă întunecată din spatele unei clădiri, mi-am astupat o ureche ca să nu se audă zgomotul de trafic. Chiar și după miezul nopții Herald Square e o intersecție zgomotoasă. Susan mi-a răspuns după ce am sunat de patru ori:

„Alo, cine e, John?"

S-o fi uitat pe ecran. Probabil că asta făceau și polițiștii care-i ascultau telefonul.

— Ne vedem unde ne-am văzut prima dată. Chiar acolo. Pricepi?

— John?

Am închis mobilul și am luat-o înspre Keegan's Brown Derby.

Practic, primul loc unde am văzut-o pe Susan a fost „Fabrica de păcate". Dansa la bară și eu eram în public, iar apoi dat afară de patron pentru că puneam prea multe întrebări. Dar nu ne întâlnisem decât mai târziu în acea noapte, la un bar un pic mai departe. Keegan îi vânduse de atunci, iar noii patroni îl mai îmbunătățiseră, adăugând un joc video cu trivia în capătul barului și un iluminat mai bun. Totuși, păstraseră numele de dinainte, ca să nu-și îndepărteze vechii clienți. Nu aveau de ce să-și facă griji. Fetele de la „Fabrica de păcate" nu aveau unde să se ducă după ce terminau schimbul de noapte, iar bețivii din cartier își făceau apariția indiferent ce nume avea localul.

Acum stăteam afară, vizavi, ghemuit sub treptele unei locuințe din cărămidă a cărei poartă am găsit-o

descuiată. Ferestrele clădirii erau întunecate și mi-am închipuit că oamenii de dinăuntru dormeau. Nu s-ar fi supărat că stăteam acolo.

Lui Susan i-a luat aproape jumătate de oră să ajungă cu taxiul. Am așteptat să plătească, iar mașina a demarat, cu lumina verde de pe capotă strălucind încrezătoare. Susan a împins ușa din față și, pe când mă uitam la ferestre, a început să mă caute cu privirea pe la toate mesele. Brusc, s-a oprit, și-a luat geanta în mână, a deschis-o, a cotrobăit după mobil și l-a dus la ureche. Eu am vorbit într-al meu: „Peste stradă." Apoi l-am închis din nou.

A ieșit pe ușa din față, a luat-o pe strada părăsită, încercând să mă găsească. Nu părea să fie urmărită. Am ieșit de după tomberonul de gunoi care mă camuflase. Tresăream de durere când stăteam în picioare.

— Te simți bine?

— Da, am zis, vorbind încet. Doar mă doare spatele.

Am început să merg și am tras-o după mine. Nu mă simțeam în largul meu să stau într-un loc.

— Ce se întâmplă, John? De ce m-ai adus aici?

— Miklos a murit, am zis.

— Cum?

— Nu contează.

— Normal că e important. L-ai omorât tu?

— Nu, am zis. Dar am fost acolo când a fost omorât.

— John, trebuie să te predai chiar acum. Dacă nu te găsește poliția, te va găsi Ardo, și e mai rău.

— În acest caz, poate nu vrei să stai așa aproape de mine.

— Nu e nimic de râs.

— Nu, nu e.

— Și ce vrei să fac, John? În afară de a pleca de lângă tine?

Era o întrebare bună. Dar cum puteam să-i dau un răspuns cinstit – că eram disperat, că nu mai aveam ași în mânecă, că ceea ce-mi zisese Kurland mă zguduise: Acum ești pe cont propriu. Fusesem pe cont propriu de prea mult timp. Nu mai puteam să o mai duc mult așa.

— Speram, nu știu, Susan. Doar speram că ai găsit ceva de când ne-am văzut ultima oară. Orice.

— Nu, zise ea. Nu am mai găsit nimic. Îmi pare rău. M-a căutat unul dintre tipii al cărui nume l-ai găsit tu – Smith. M-am văzut cu el și e un tip obișnuit, cu siguranță

nu e un ucigaş. Și de la Adams nu am mai auzit nimic. Adresa lui de e-mail pare să funcționeze, din moment ce mesajul nu vine înapoi, dar nici nu răspunde, indiferent de ce îi trimit. Și crede-mă, i-am trimis niște poze cu cele mai mari țâțe pe care le-am văzut în viața mea.

Mi-a zâmbit și am încercat și eu să o liniștesc, schițând un zâmbet. Dar mi-era foarte greu.

— Smith, am zis, agățându-mă de acel nume ca înecatul de un pai. Zi-mi ceva despre el.

— Nu sunt prea multe de zis. Are vreo 55, 56 de ani, locuiește în centru. Am o poză cu el și o adresă, dar John, ce dracu' ai de gând să faci? Nu poți să te duci să pui întrebări oamenilor când ești tu căutat de poliție pentru trei crime.

— Lasă-mă să mă gândesc.

Ea a deschis poșeta, a scos o foaie de hârtie împăturită și mi-a dat-o. M-am dus sub un felinar s-o citesc.

— Te rog, John, zise ea. Lasă-mă să mă ocup eu, să găsesc cel mai bun mod în care să te predai. Pot să mă asigur că o să te trateze corespunzător, că te reprezintă un avocat bun…

Tot mai vorbea, dar nu mai auzeam nimic, pentru că despăturisem hârtia și am văzut fotografia lui James Smith.

— O, nu, am zis.

Capitolul 28

Niciodată nu mi-a fost așa de frig ca acum, niciodată nu m-am simțit mai slăbit, și cred că nici mai rău nu mi-a fost. Îmi simțeam sângele înghețându-mi în vine și pietrificându-se. Rana din spate, unde îmi înfipsese cuțitul, mă ardea de parcă se turnase acid sulfuric peste ea. Mi-era silă de mine.

Am mototolit fotografia și mi-am vârât-o în buzunar. Îmi tremurau mâinile.

— Susan, i-am zis în șoaptă, care-i numărul de telefon de acasă al Evei Burke?

— Pentru ce îți trebuie?

— Tu doar dă-mi-l.

Și-a deschis mobilul și a intrat în agendă. L-am trecut într-al meu.

— Dar pentru ce-ți trebuie?

N-am răspuns. Auzeam telefonul sunând la celălalt capăt. Era unu noaptea și cred că dormea. Mare scofală!

— Ce e cu tine? mă întrebă Susan. Îl recunoști? Cine e?

La telefon a răspuns o voce adormită. Nu i-am lăsat timp să-mi zică cu încetineală „alo”. „Doamnă Burke, John Blake la telefon. John Blake. Da. Sunt cu Susan. Trebuie să vă întreb ceva.”

La capătul celălalt al firului se așternu tăcerea. Acum era trează, dar nu zicea nimic. Aștepta să o întreb, precum nobilii francezi își așteptau rândul la ghilotină în timpul revoluției.

— Doamnă Burke, în ce împrejurări a murit cealaltă fiică a dumneavoastră?

La colegiu aveam engleza ca prima specializare. Nu m-am gândit niciodată să mă fac detectiv. Cine ar fi crezut? Dar Leo postase un anunț pentru o slujbă la universitate, eu îl văzusem și ne-am întâlnit la o cafea să discutăm.

„Chiar vrei să știi cum este?”, îmi zisese Leo sperând să mă sperie, în cazul în care îmi făcusem o idee greșită despre acea slujbă. Mai avusese un asistent înaintea mea și nu mersese treaba cu el. „Uite cum e:

muncești ca turbatul zile întregi și nu se leagă nimic. Te simți pierdut, confuz, nu primești răspunsurile de care ai nevoie și risipești banii clientului. Te simți mereu ca un escroc, dar niciun om sănătos la minte nu te-ar angaja să găsești pe hartă Times Square sau să aduni doi și cu doi. Pe urmă, într-o bună zi, îți vine ceva în minte. Sau observi ceva sau cineva îți spune ceva. Și, deodată, totul începe să se lege. Dar uite cum stă treaba: de cele mai multe ori, îți dorești să nu fi descoperit nimic. Îți dorești să fii iar escroc, pentru că lucrurile pe care le vei descoperi sunt cele mai groaznice din lume."

Eu am încuviințat în tăcere și mi-am luat slujba în primire. Aveam nevoie de banii aceia.

Dar Leo avusese dreptate și adesea mi-am dorit să-l fi ascultat și să nu fi acceptat slujba, cât timp încă se mai putea.

Până când, într-o bună zi, chiar am plecat de la el.

Dar era evident că nu mă îndepărtasem suficient.

— Doamnă Burke?

— Ce e? zise ea. Ce legătură are cu Dorothy?

— Răspundeți la întrebare: cum a murit Catherine?

— Era foarte bolnavă, îmi spuse ea pronunțând rar cuvintele. Am dus-o la spital și doctorii au zis că are… nu știu exact, o boală cu un nume latin, nu pot să-ți spun ce era, dar îi era din ce în ce mai rău. I-au dat antibiotice. Spuneau că o s-o ajute, dar după două zile a murit. Au spus că e din cauza septicemiei.

— Dar v-au spus din ce cauză avea septicemie?

A urmat o tăcere îndelungată.

— Noi știam cauza, zise Eva Burke.

Oare cât fusesem în stare să aflu despre Catherine Marie Burke? Foarte puțin.

Dorrie se hotărâse să scrie despre sora ei în lucrarea pentru Stu Kennedy, iar eu am hotărât s-o ajut. Nu mi-a cerut-o ea: eu mă oferisem, și când a șovăit, eu am insistat. Am insistat dintr-o mândrie pur masculină. Dacă aș fi fost tâmplar, probabil că aș fi insistat să-i fac un dulăpior; dacă aș fi fost instalator, probabil că i-aș fi schimbat țevile, în ciuda protestelor ei. Dar nu eram nici una, nici alta, și habar n-aveam de aceste meserii. Tot ce știam era să găsesc oameni și informații. Și când am văzut cât de frustrată se simțea pentru că mama ei nu era dispusă să-i vorbească despre sora sa, mă pusesem pe

treabă. La ce bun să trăiești cu un fost detectiv particular dacă nu poți să te bazezi pe el într-o asemenea chestie.

Numai că nu găsisem nimic. Fata avea 14 ani când a murit – nu plătea taxe, nu era căsătorită și nu putea fi aleasă ca membru al unui juriu, nu fusese niciodată dată în judecată sau tracasată de creditori, nu avusese vreo ipotecă și nici nu fusese citată într-un proces. Murise înainte de a apărea în documentele oficiale. Nu găsisem decât câteva poze făcute la școală, niște foi de observație mâzgălite de doctori și un certificat de deces; doar atât.

Așa că am decis să merg pe altă pistă. Am hotărât să mă pun pe urmele tatălui ei, cu speranța că poate el îi va spune lui Dorrie ceea ce maică-sa nu voise. Dar el nu fusese deloc dispus să se întâlnească cu ea, iar refuzul său ferm a făcut-o mai nefericită ca înainte.

Atunci mi-am încetat căutările, și ea a părut ușurată. Ca să-și poată scrie lucrarea, Dorrie a recurs la lucruri inventate, minciuni credibile, dacă vrei. Despre sora ei a scris că avea o formă rară de cancer osos, iar despre tatăl absent, că suferea de insomnie gravă, și cine naiba știa dacă toate astea erau adevărate, dar nici nu conta.

Dar era prea târziu. Lucrurile se porniseră deja. Acele lucruri pe care le-aș fi putut înțelege mai devreme dacă aș fi știut cum murise Catherine Marie Burke.

— I s-a făcut o operație, zise Eva Burke. Bărbatul meu a dus-o la o clinică privată și pe urmă a făcut infecție.

— Ce fel de operație?

— Trebuia să-i scoată ceva, un fel de tumoare.

— Un fel de tumoare? am zis. Ce era ca un fel de tumoare?

Tăcere.

— N-a avut nicio tumoare, am zis. N-a avut niciun fel de tumoare, nu-i așa? (Niciun răspuns.) *Nu-i așa*?

— Să nu ridici tonul la mine! a zis Eva Burke.

— Atunci spuneți-mi adevărul.

— Adevărul? Avea 14 ani, Blake. La naiba, doar 14 ani. *Era* ca o tumoare. Care crește și tot crește. Și trebuia scoasă.

Am mai vorbit un timp, apoi am închis încet mobilul și mi l-am pus în buzunar. Sângele începea să-mi circule din nou prin corp. I-am zis încetișor lui Susan:

— Hai, du-te acasă, mâine o să mă predau.

— Dar ce ți-a spus?

Am luat-o de umeri, m-am aplecat spre ea și am sărutat-o pe frunte. Parfumul șamponului era puternic. L-am inspirat adânc.

— Du-te acasă, i-am șoptit. O să ne ocupăm mâine de toate astea.

— Nu plec până nu-mi spui.

Am ieșit în stradă și am tăiat drumul unui taxi. A frânat foarte aproape de mine, domnul Norocos.

Am deschis portiera din spate, am intrat în taxi și am așteptat să vină și Susan.

— O să facem două opriri, i-am spus șoferului. Prima la intersecția dintre Madison și strada 60 și apoi mergem în zona rezidențială la parc. (A dat drumul la aparat și a demarat.)

— Din păcate, va trebui să plătești tu taxiul, Susan, i-am zis. N-am deloc bani, îmi pare rău.

— E-n regulă, John, zise ea, căutându-și portmoneul.

A scos un pumn de bancnote și mi le-a dat. Am luat una de 20, iar restul i le-am dat înapoi.

— Dar spune-mi ce ți-a zis doamna Burke.

— Nu mi-a zis nimic. Chiar nimic.

— Nu-i adevărat, zise Susan.

— O să-ți spun mâine, Susan. Te rog să ai încredere în mâine. Mai rezistă o noapte!

S-a uitat în ochii mei și a văzut ceva care a făcut-o să cedeze. Oricum, nu avea prea multe alternative.

Când am ajuns la ea acasă, a trântit ușa și s-a aplecat peste fereastra întredeschisă.

— Sper că n-ai să faci o prostie, John! Te duci înapoi în parc și mă aștepți acolo, bine?

— Așa am să fac.

Nu prea voia să plece, dar aparatul de taxat mergea, iar șoferul claxona. S-a dat de la fereastră.

I-am făcut semn cu mâna pe fereastra închisă și ea mi-a răspuns, făcându-mi cu mâna. Am zâmbit. Ce-ar fi zis Harper de asta? Era cel mai greu lucru pe care-l făcusem vreodată.

— Și acum ne ducem spre parc? zise șoferul pe când demara.

— Nu, i-am zis. Acum mergem la Bowery.

Capitolul 29

Am ajuns pe Fifth Avenue la intersecția cu strada 61. După alte trei străzi, am trecut pe lângă FAO Schwarz, închis noaptea, dar luminat ca ziua de miile de beculețe de pe tavan. Instalația era programată să redea un cer plin de stele sau un curcubeu arcuit sau un val imens albastru cu spumă albă izbindu-se de țărm; dar în seara asta miile de beculețe erau toate roșii și pâlpâiau în noaptea tăcută ca stropi sau lacrimi de sânge ori pietre nestemate.

Mă gândeam la Dorrie cum stătea sub cerul împodobit, cu pantofii ei de satin, cu bagheta în mână și cu diadema pe cap, împărțind pulbere de stele fetițelor prea tinere să moară scuturate de spasme și ude de transpirație pe un pat de spital, așa cum murise Catherine Burke.

Eram odată o zână, îmi spusese ea, iar eu o întrebasem: Și de ce nu mai ești? Și mi-a spus de ce. Mi-a spus.

Șoferul a păstrat tăcerea în drum spre centru, nu a deschis nici radioul și nu a claxonat. Nu era trafic în drumul nostru, așa că am trecut ușor de multele stopuri și de miile de magazine cu obloanele trase. Dacă vechii greci ar mai trăi astăzi, cred că taciturnul șofer de taxi ar fi fost pentru ei Caron, care trecea sufletele morților peste un Styx de beton.

Îmi doream ca această călătorie să continue, să pot merge cu taxiul până pe malul fluviului și chiar dincolo de acesta, să pot merge prin noapte, de-a lungul unui țărm fără sfârșit. Dar la Strada 8, am luat-o spre est și nu mai aveam mult de mers.

I-am dat șoferului cei 20 de dolari ai lui Susan și nu i-am cerut restul. A demarat și m-a lăsat în întuneric.

Clădirea avea cinci etaje. Era o relicvă de prin 1870, sau poate de mai înainte, cu ferestrele decorate cu basoreliefuri de piatră, cu care pe atunci se puteau mândri chiar și conacele. Scara de incendiu exterioară a fost adăugată mai târziu, datorită reglementărilor impuse

tuturor clădirilor după ce pastorul Father Demo s-a implicat în viața socială a comunității.

Am mers jumătate de stradă până am găsit o pubelă, pe care a trebuit să o răstorn cu fundul în sus ca să mă sui pe ea și să ajung la ultima treaptă a scării de incendiu. Când m-am întins după ea, am simțit că mi se deschide rana din spate, de sub bandajele îmbibate de sânge. M-a durut așa tare încât mi-au venit lacrimi în ochi, dar am continuat să urc.

La etajul al doilea, m-am pus în genunchi în fața ferestrelor și m-am uitat înăuntru. Printr-una am văzut o bucătărie mică, iar prin cealaltă, o sufragerie. Lumina nu era aprinsă, dar din sufragerie am zărit ușa închisă a unui dormitor.

Fereastra din sufragerie era închisă, însă cea de la bucătărie rămăsese deschisă, așa că am reușit cu greu să o ridic. Ajuns înăuntru, am închis-o după mine.

În chiuvetă și pe suportul pentru vase se aflau multe farfurii aranjate frumos, iar lângă coșul de gunoi era un șir semeț de sticle goale – Skyy, Beefeater, Kahlua, Glenmorangie, Bacardi, Baileys. Resturi ale unui bețiv care bea orice.

Am deschis un sertar de lângă ușa de la bucătărie și am căutat printre tacâmuri până am găsit un cuțit mare de bucătărie cu mâner de lemn. Nu era chiar ca și cuțitul de vânătoare al lui Kurland, însă putea fi o armă de temut.

Am traversat holul îngust dintre bucătărie și sufragerie și m-am oprit în fața ușii dormitorului. N-am auzit nimic de partea cealaltă a ușii, așa că aveam o șansă ca el să nu fie acasă. De exemplu, se putea să fie la vreun centru de dezintoxicare ca și Cornerstone. Dar nu, nu cred că era așa: vasele din chiuvetă erau încă ude. Trebuia să fie înăuntru.

Am pus mâna pe clanță și am deschis ușa. Stătea într-un fotoliu, cu un pahar în mână și a ridicat paharul în cinstea mea când mi-am făcut apariția. Purta aceeași cămașă și pantaloni ca la cimitir. Am observat și șapca de stofă pusă pe o măsuță cu căptușeala în sus.

— Robert, zise el.

— Doug.

— Vrei să folosesc acest nume sau îl preferi pe cel de John?

— Mi-e indiferent, i-am zis.

— Știam că ai să vii, zise el cu o voce răgușită. Femeia de azi, cea care mi-a scris, dar nu și-a făcut niciodată apariția – era o prietenă de-a ta, nu-i așa? În felul ăsta ai dat de mine?

— Am dat de tine cu mult timp în urmă, Doug. Am făcut-o pentru Dorrie, ca să-ți trimită o scrisoare. Cea pe care ai refuzat s-o primești.

El a dat încet din cap.

— Și apoi femeia de azi – o, nu contează. Vrei să bei ceva?

— Nu, am zis.

— Nu vrei să iei loc?

Am dat din cap că nu.

— De ce-ai venit la mine?

— Vreau să-mi spui adevărul.

— Și apoi…?

— Depinde de ce-mi zici.

— Pricep. Și ce anume vrei să știi?

— Te-ai mulțumit să ți-o frece fata mai mică sau te-ai culcat cu ea ca și cu sora ei?

A tresărit. A mai luat o gură de băutură.

— Nu fi mojic, Robert.

— Răspunde-mi la întrebare, i-am zis.

— Presupun că ai vorbit cu fosta mea nevastă.

Am făcut un pas spre el și l-am amenințat cu cuțitul. N-a reacționat, doar s-a uitat de două ori la mine și la cuțit.

— N-ai să-l folosești, zise el, chiar tu mi-ai spus, nu ești un ucigaș.

— Nu fi așa sigur.

— Înțeleg. Ești furios și vrei să mă rănești. Dar n-ai s-o faci. Pentru că ai ceva ce eu nu am avut niciodată.

— Și ce anume?

— Stăpânire de sine, zise el. Ca majoritatea oamenilor. Ești norocos că o ai. În centrul de dezintoxicare te întâlnești cu oameni slabi de înger, și niciunul din ei nu-i fericit.

I se împleticea limba în gură. Mă întrebam câte sticle din bucătărie băuse de când se întorsese din Philadelphia.

— Nu pot să doresc ceva și să mi se refuze, Robert. Așa sunt eu. Când mi-e foame, mănânc. (Și-a ridicat paharul). Când mi-e sete, beau. Încerc să mă stăpânesc, dar pofta devine din ce în ce mai mare și, în cele din

urmă… N-ai cunoscut-o pe fata mea mai mare, Catherine, aveai cam nouă sau zece ani când a murit. Dar dacă ai fi cunoscut-o… o, doamne, ai fi simțit pentru ea… păi cred că exact ce ai simțit pentru Dorrie. Te-ai fi îndrăgostit de ea. Acu' închipuie-ți ce însemna pentru mine s-o am în casă, în fiecare noapte, pe fetița aceea adorabilă care se transforma încetul cu încetul într-o adevărată femeie, poate nu chiar cu totul, dar era extrem de frumoasă. Dacă te uitai pe furiș când era în baie sau se juca în curte doar în costum de baie, ți-ai fi spus, doamne, cum de există așa o minunăție de fată? Dar, Robert, dacă i-ai fi fost tată, ai fi iubit-o doar cu ochii. Ai fi admirat-o și îndrăgit-o și poate că ți l-ai fi imaginat pe bărbatul care o să-i cucerească inima într-o zi – poate că, în toiul nopții ai fi recunoscut că vederea ei îți face inima să-ți bată mai tare – dar nu te-ai fi atins niciodată de ea.

— Sigur că nu, i-am zis.

— Ce ușor e să spui. Dar pentru mine n-a fost ușor. Nu puteam doar să mă uit la ea.

— Era copilul tău cel pe care l-a avortat în clinica unde ai dus-o? l-am întrebat.

— Cred că da. Dar nu pot să fiu sigur, nu-i așa? Nu cred că mai avea relații și cu alții, adică în afară de mine.

Voiam să-i străpung pieptul cu cuțitul și să-l lipesc de scaun ca pe o insectă. Mi se încorda brațul de dorință. Mâna îmi transpira și mă durea, dar n-am făcut-o.

— Cum ai aflat ce făcea Dorrie ca să-și câștige existența? l-am întrebat.

— Doar ți-am zis. M-am dus la ea acasă, mai bine zis la clădirea unde locuia. N-am sunat la ușă, cred că și asta ți-am spus. Dar n-am plecat. Am așteptat-o. N-aveam curaj să vorbesc cu ea, dar cum puteam pleca fără s-o văd? Apoi a ieșit din casă, Robert, și nu pot să-ți spun ce am simțit când am văzut-o. Nu puteam s-o las să plece, să n-o mai văd, m-am dus după ea spre metrou, m-am urcat în același autobuz, și am mers cu ea până la aceeași stație. Am coborât când a coborât și ea, gândindu-mă mereu: „Acum o să-i spun ceva". Și „acum", acum… dar n-am putut. Doar am urmărit-o până a ajuns unde voia și a intrat într-o clădire.

— Era Sunset?

El a încuviințat.

— Am așteptat-o afară, nici eu nu știu de ce. Poate așa mi-a dictat instinctul. Sau mai degrabă gândul că dacă

o așteptam destul de mult, o să iasă de acolo. Dar n-a fost așa – ieșeau doar bărbați, unul la fiecare jumătate de oră sau oră. În final, l-am oprit pe un tip și l-am întrebat ce fel de loc era acela. Privind în urmă, cred că am avut noroc că nu m-a snopit în bătaie sau n-a chemat poliția, sau n-a crezut că eu eram polițist. Dar nu s-a întâmplat nimic din toate astea. Tipul era gras și scund, cam de vârsta mea și a părut încântat să-mi dezvăluie secretul așa, ca de la bărbat la bărbat. Mi-a dat și numărul de telefon și mi-a zis să o cer pe Samantha, preferata lui.

— Dar n-ai cerut-o pe Samantha, nu-i așa?

— N-am făcut nimic! Robert, m-am dus acasă, am rupt numărul de telefon, l-am aruncat la gunoi și m-am îmbătat ca un porc. Mi-am zis să o las baltă, să uit că am văzut-o. Dar nu eram în stare. Cum să fi fost? Era atât de frumoasă. Și nu mai era o fetiță de 13 ani, Robert. Nu era o fecioară intangibilă – de cinci, șase ori pe zi lua bani de la tipi grași și scunzi de vârsta tatălui ei…

— Dar *nu erau* tatăl ei.

— Și dacă unul din ei era? zise el uitându-se la mine cu lubricitate. Care putea fi diferența? Nici nu știa cum arăt – îmi spusese în scrisoare că Eva mă tăiase din toate pozele. N-aveam de gând să-i spun că sunt taică-su. Și puteam să fiu un client amabil, să-i dau bacșișuri mari, pentru că i-aș fi dat fiecare dolar economisit… Și așa a și fost, doar știi. Îi dădeam ei tot ce-mi rămânea după ce plăteam chiria și traiul zilnic. Nu mi-am cumpărat nimic în ultimele șase luni. Nu mai aveam economii, dar mă simțeam bine. Îi plăteam taxele, o ajutam să-și facă o carieră. În sfârșit, făceam și eu ceva pentru ea.

— Da, te culcai cu fiica ta!

— N-am făcut niciodată sex cu ea, zise el foarte demn. Trebuie s-o știi. I-am cerut-o, dar n-a vrut. Impusese niște limite clienților.

I-am pus cuțitul la gât.

— Și care erau aceste limite? l-am întrebat.

— De ce mă întrebi pe mine? Nici nu vrei să știi răspunsul.

— Ba da.

— Te rog, zise el.

— Care? am răcnit.

— Sex oral, zise el încetișor. Numai până aici mergea.

— Canalie!

— Nu voiam să afle niciodată.

— Ți-ai plătit propria fată ca să-ți facă sex oral!

— La fel făcea și cu zeci de alți bărbați.

— Dar niciunul nu era tatăl ei.

— Așa e, zise el.

Începusem să plâng, și el la fel. Îmi tremura mâna în care țineam cuțitul și am lăsat-o în jos.

— Dar, Robert, trebuie să mă crezi. N-am omorât-o eu, jur pe ce am mai sfânt. Când am citit în ziar de moartea ei, mi s-a rupt inima. Era singura fiică pe care o mai aveam pe lume și o iubeam, și ea murise.

L-am împuns cu cuțitul în piept, sub stern, și l-am ținut acolo, cât am putut mai bine, cu mâna tremurândă.

— Robert, ăsta-i adevărul! Jur, jur c-o iubeam. Aș fi făcut orice pentru ea. Trebuie să mă crezi, n-am omorât-o eu.

— Nu, n-ai omorât-o tu, i-am zis printre lacrimi, eu am omorât-o.

Și mi-am înfipt cuțitul în el.

Capitolul 30

Mă simțeam de parcă strecurasem o carte de joc printre paginile unei cărți închise.

Sângele i-a țâșnit din rană, cald și lipicios, pătându-mi mâna cu totul, și era doar începutul. Apoi i s-a scurs în poală și a început să se răspândească pe jos, în spatele lui. Paharul i-a căzut din mână și s-a rostogolit pe covor. S-a holbat la mine și a încercat să spună ceva, dar nu i-a ieșit niciun sunet din gură. A murit uitându-se în ochii mei. M-am străduit să-i susțin privirea. Atunci mi-a venit în gând Kurland, încurajându-mă în stația de metrou, cu o mână pe pieptul meu și spunându-mi că nu mai eram fată mare. Era ușor să depășești limitele. Și Dorrie o făcuse, trecând de la slujba de recepționeră care stabilea ore clienților la a fi ea însăși cea care-i servea. Și Doug Harper o făcuse în acea dimineață însorită din 1985 după ce-și privise prea des fata jucându-se în curte. Și eu o făcusem. Cerul nu s-a zguduit, îngerii n-au încetat să cânte, însă aveam mâinile pătate de sânge, iar omul pe care-l omorâsem rămăsese pe scaun. Există întotdeauna un „înainte" și un „după", iar între aceste două momente, eu devenisem alt om.

M-am dus în baie și mi-am frecat mâinile sub robinet cu apă cât se poate de fierbinte. M-am săpunit până n-a mai rămas nici urmă de sânge, apoi m-am aplecat peste chiuvetă și am vomitat. Îmi tot tresălta stomacul. Era deja gol, dar tot mă străduiam, înecându-mă ca să mai vomit, dar nu mai aveam ce. Am deschis robinetul de apă rece, mi-am dat cu apă pe față și am încercat să beau un pic, dar nu-mi puteam duce mâna la gură, căci îmi tremura prea tare.

Deodată a început să mă doară îngrozitor capul și să tremur din tot corpul. Trebuia să mă așez undeva, să-mi recapăt suflul și să-mi liniștesc bătăile inimii. Dar aici nu puteam.

Am ieșit pe ușa apartamentului după ce am încercat mai mult timp s-o deschid. În drum spre parter mi-am lăsat amprentele peste tot: pe balustradă, pe perete și pe geamul ușii de la intrare.

Eram la doar un kilometru de Strada Carmine, de casa mea – de ceea ce fusese odată casa mea. Dar acolo

era poliția, răscolindu-mi toate lucrurile, așteptând să mă întorc și să mă aresteze și să mă trimită în judecată. Așa că m-am îndreptat spre est.

M-am dus la o stație de metrou, una dintre multele pustii, și doar când am coborât scările, mi-am dat seama că nu am bani de bilet. Pe jos erau câteva cartele de metrou, pe care le-am adunat una câte una și le-am băgat în aparat, cu speranța că mai era o călătorie pe ele. Una chiar a mers. Am trecut prin ușile batante și m-am așezat pe o bancă de lemn de pe peron.

Îmi promisese. Amândoi ne făcusem promisiuni. Dacă vreunul dintre noi era suficient de disperat încât să facă acel lucru despre care vorbeam uneori în șoaptă, ne sunam. Dar când a sosit momentul, ea nu m-a mai sunat. Apoi am găsit toate hârtiile tocate, facturile de telefon, fotografiile – și nu avea niciun motiv să facă asta. Normal că mă gândisem la crimă. Pentru că altfel nu avea niciun sens.

Dar acum…

Mi-a venit în minte când luasem cina vineri seară. Acum o săptămână. Mâncasem la Shabu-Tatsu pe Strada 10. Dorrie era emoționată – aproape terminase ultimul capitol pentru lucrarea la Stu Kennedy. Ultimul capitol al cronicii de familie, povestea surorii ei, pe care o scrisese cu aproape fără niciun ajutor de la mama sau tatăl ei. Dacă nu voiau să vorbească cu ea, eu nu puteam face nimic.

În afară de a-i găsi tatăl. Dacă nu voia să vorbească cu ea, nu mai aveam nimic de făcut.

În afară de a-i trimite documentele mele.

Nici nu știu ce importanță ar fi avut.

Niște informații în plus, pe care ar fi vrut să le folosească când scria a doua ciornă, ca să facă povestea mai palpitantă. Niște informații genealogice pe care le aflasem de la mama ei. Numele spitalului unde murise sora ei. O descriere a magazinului de pantofi unde lucra tatăl ei. Chiar o descriere a lui – acest om pe care nu avusese niciodată șansa să-l întâlnească, acest om care o părăsise când avea trei ani. Și de ce naiba să mă fi oprit la o descriere? Aveam niște poze cu el pe care i le făcusem în ziua în care îl urmărisem până acasă să-i aflu adresa – era la fel de ușor să le atașez și pe astea la e-mail.

Cum s-o fi simțit, mă gândeam, când a deschis acel email de la mine sâmbătă dimineață și l-a văzut pe Doug Harper neîngrijit, oacheș, cu barbă, holbându-se la ea de pe ecranul computerului, și l-a recunoscut în el pe vechiul ei client, James Smith.

Eram la metrou, dar cu doar un nivel mai jos, nu cu 18, cum fusesem în Strada 191, și mai aveam semnal pe telefon. Era slab, dar aveam semnal.

Am format iar numărul Evei Burke.

Mă gândeam că o voi trezi din nou, dar a răspuns imediat, de parcă așteptase telefonul meu.

„Ai de gând să-mi spui ce se petrece, Blake?"

„Nu", i-am zis. „Am sunat să vă zic să luați mâine un ziar. O să vedeți că omul vinovat de moartea lui Dorrie… a murit în această seară. Nu cred că asta o să vă consoleze prea mult, dar sper că veți simți o oarecare ușurare."

„Despre ce vorbești acolo? Blake? Blake!"

Am închis, mi-am scos portofelul. Am găsit locul unde pusesem cartea de vizită a lui James Mirsky, cu numărul lui de telefon scris cu creionul pe spate.

Am format numărul, mi-a răspuns căsuța vocală.

După semnalul sonor, i-am spus unde putea găsi cadavrul lui Harper.

I-am mai spus și că l-am ucis pe Miklos. Ce naiba! I-am zis lui Kurland că o să mă revanșez într-un fel. Și el și Julie meritau asta.

Cât de mult încercase Dorrie să-mi ascundă ceea ce făcusem. Așa că și-a petrecut sâmbăta acoperindu-și urmele. Toate facturile cu numărul lui Harper – nu putea să mă lase să le găsesc. Toate pozele cu clienții ei – le däduse la tocător, nu mai avea timp să le sorteze. Toate e-mail-urile pe care le primise sau le dăduse sub numele de „Cassie" – șterse. Toate viitoarele e-mail-uri le trimisese la altă adresă, departe de mine. Și apoi, doar ca să se asigure, îmi scrisese acea scrisoare, cea pe care i-o dăduse lui Sharon, în cazul în care tot ce făcuse ea nu fusese suficient să mă îndepărteze de pe pista pe care o urmam. John Blake, marele detectiv – Dorrie făcuse o ultimă tentativă disperată să mă împiedice să aflu. *Dragule, te rog,* scrisese ea, *Pentru binele tău, nu al meu. Las-o baltă.*

Făcuse toate astea, apoi luase și exemplarul nostru din *Final Exit* și apoi a urmat instrucțiunile simple, logice, mortale.

A sunat telefonul. Era Susan.

Am ezitat, apoi am închis telefonul.

Pe când coboram ca să ajung la șine, mă gândeam la Dorrie, Jorge Ramos, Candace Webb. Toți muriseră din cauza mea. La fel și Douglas Harper, și chiar de mâna mea. La fel și Miklos. Așa și Miranda, scumpa mea Miranda. La fel și ceilalți – prea mulți.

Niciun om nu ar trebui să uite câți oameni au murit din cauza lui.

Șinele erau bine luminate, uscate și mai curate decât mă așteptam. Erau aruncate acolo doar un pahar de suc și niște ambalaje de dulciuri. Nimic mai mult decât era pe peron. M-am așezat între cele două șine, mi-am pus capul pe una și genunchii pe cealaltă.

Îmi pare rău, Dorrie, am șoptit. Îmi pare rău.

Nu voisem să ajung până aici, să număr morții, cerându-mi iertare de la fantomele femeilor pe care le iubisem.

Dar mai trebuia să-mi cer iertare și altora, dar nu prea mai aveam timp.

Șina intra în întuneric în ambele direcții. Am închis ochii. Nu voiam să văd lumina farurilor.

Cum de se întâmplaseră toate? Cum?

Fusesem odată un om normal. Un om bun.

Mi s-a părut că am auzit un bubuit, și am simțit șina trepidând.

Odată fusesem un idealist. Cum îmi spusese Julie? Inocent. Un nenorocit de inocent.

Trepidațiile s-au simțit și am simțit o adiere pe obraji.

Mă gândeam că odată fusesem o ființă umană.

Dar toți am fost odată ceva ce nu mai suntem acum.

RICHARD ALEAS
FINAL EXIT

„— John, trebuie să uiți de Miranda și de mine și de Dorrie. Nu ești tu vinovat de ce-am pățit noi toate.

— Față de tine nu sunt.

— Predă-te, John! O să-ți angajez un avocat și o să-l plătesc. Dacă n-ai omorât pe nimeni… o s-o dovedim…

— Așteaptă să-mi termin treaba.

— Ce înțelegi tu prin „treabă”?

— Să aflu ce a fost cu Dorrie.

— Și dacă n-ai să reușești?

— Nu zice asta. Noi suntem în stare”

„Citiți acest roman numai dacă rezistați la aflarea unor fapte de o grozăvie inimaginabilă. Protagonistul cărții n-a avut puterea să supraviețuiască în urma anchetei pe care a întreprins-o în calitate de detectiv particular. Toate peripețiile prin care a trecut – bătăi, urmăriri, amenințări cu moartea au fost un nimic față de confruntarea cu adevărul cutremurător care i s-a revelat la sfârșitul investigației lui. Ca întotdeauna, Richard Aleas știe să descopere, în realitatea care ne înconjoară, faptele cele mai atroce.”

George Arion

crime scene 23

RICHARD ALEAS

FINAL EXIT

„- John, trebuie să uiți de Miranda și de mine și de Dorrie. Nu ești tu vinovat de ce-am pățit noi toate.

- Față de tine nu sunt.

- Predă-te, John! O să-ți angajez un avocat și o să-l plătesc. Dacă n-ai omorât pe nimeni... o s-o dovedim...

- Așteaptă să-mi termin treaba.

- Ce înțelegi tu prin "treabă"?

- Să aflu ce a fost cu Dorrie.

- Și dacă n-ai să reușești?

- Nu zice asta. Noi suntem în stare."

De același autor:

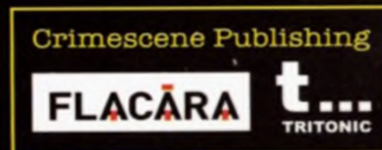

„Citiți acest roman numai dacă rezistați la aflarea unor fapte de o grozăvie inimaginabilă. Protagonistul cărții n-a avut puterea să supraviețuiască în urma anchetei pe care a întreprins-o în calitate de detectiv particular. Toate peripețiile prin care a trecut – bătăi, urmăriri, amenințări cu moartea au fost un nimic față de confruntarea cu adevărul cutremurător care i s-a revelat la sfârșitul investigației lui. Ca întotdeauna, Richard Aleas știe să descopere, în realitatea care ne înconjoară, faptele cele mai atroce."

George Arion

ISBN 978-606-92276-7-1

[1] Carte controversată, scrisă de Derek Humphy în 1991, pe care se abordează problema sinuciderii asistate a bolnavilor incurabili. – n.red.

[2] Vezi volumul *Fabrica de păcate,* Editura Crime Scene, 2009 – n.red.

[3] Medicament antidepresiv – n.red.

[4] Aluzie la o scenă din filmul *ET.* – n.red.

[5] *French Connection,* firmă britanică de îmbrăcăminte. – n.red.

[6] Te fut în cur pe mă-ta

[7] Poponarule

[8] Mâncare coreeană pe bază de orez – n.red.

[9] Carne de vită marinată – n.red.

[10] Este vorba despre un termometru care afișa grade Fahrenheit. 100°F = 38°C n.red.

Table of Contents

Table of Contents